

OLU AKOULLU
KARSI

DEVRIAN GENCLIK

SAYI 9 - 10 / 24 HAZİRAN 1976 / 500 krs.

SANLI 15-16 HAZİRANIN 3. YILINDA
MÜCADELE YERİNE
EVAM EDİGE...

HİCBİN GÜÇLÜ MEKCI KALKIN
VE ZARFI
ALLEY NİVECE

Taner Akçam'ın davası DGM'de devam ediyor

SORUMLU MODORUMUZ TANER AKÇAM HAKKINDA DGM'Sİ TARAFINDAN AÇILAN DAVAYA DEVAM EDİLDİ. SAVCININ 500 SENELİ AŞKIN CEZA İSTEDİĞİ DAVA "İLERİCİ" KAMUYUNUN GÜMÜLDÜĞÜ DERİN BİR SESSİZLİK ALTINDA SÜRÜYOR. 9 HAZİRAN GONKO CELSEDE DAVA 6 TEMMUZ GÖNÜNE BIRAKILMIŞTIR.

DEVİRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

8. sayının yayınlanmasından sonra bize gelen yazıların yoğunluğu nedeniyle dergi bir razı geç ve iki sayı birarada yayınlanıyor. Bundan önceki iki sayımızı 12 sayfa yerine 16 sayfa ve şimdi elinizde bulunan sayıya da 20 sayfa olarak yayınladık. Bu nedenle sayfa sayılarının artması sonucu meydana gelen maliyet artışını karşılamak amacıyla yalnız bu sayı için fiyatını 5.00 TL. yapmak zorunda kaldık. Bütün arkadaşlarımızın anlayışla karşılayacağını umuyoruz.

Dergide fazla haber ve fotoğraf yayınladığımız yolundaki eleştirilere cevabımız ise; revizyonist ve oportünist fraksiyonların tavrılarını belgelemek ve teşhir etmek zorundayız.

Gelen mektup ve eleştirilerden anlıyoruz ki DEVİRİMCİ GENÇLİK ÜKE capında ilgiyle izleniyor. Buda bize ileriye dönük çabalarımız için güven veriyor.

Devrimci Selamlar

DEVİRİMCİ
GENÇLİK

CHP Yöneticilerine Açık Mektup.

Siz, tabanın fersah fersah gerisinde olan CHP yöneticilerine bu mektubu yazmaya bizi zorlayan esas neden; gençlik kollarınızın firatınalı (!) raporudur. Bu raporda oligarşinin taze kanı olduğunuzunuzu belgelemiştir.

Önce size tekrar şunu hatırlatalım: Sizin tabanın önemli bir çoğunluğu anti-faşisttir. Ve tabanın faşizme karşı olduğu içindir ki devrimcilerle birlikte Anadolu'nun birçok yerinde faşistlere karşı aktif bir şekilde mücadele etmektedirler. Siz gerici yöneticilerin, faşizme karşı devrimcilerin öncülüğünde dövüşen tabanın bu kararlı tutumunu, defalarca yayınladığınız bildiriyle kırmaya çalışmanızınza rağmen onlar mücadeleye devam ediyorlar.

"Solumdaki güçlerle de eylem birliği yapabiliriz" diye halkın genelindeki özlemini de potanıza aktarma yoluna gitmede maharetinizi (!) gösterdiniz. Hem devrimcileri kast ederek onlarla eylem birliği yapmakta olduğunuzu hem de bilinçli olarak gençlik kollarınız vasıtasıyla devrimci kuruluşlara karşı asılsız bir ihbar kampanyasına giriştiniz. Aslında bu tavrınız hem sizin asil yüzünüzü bir kez daha teşhir etmiş oldu hem de "solcu" geçinen ve CHP'yi "demokrasinin" eli güvercinli (!) bekçisi olarak gösteren revizyonistleri kitlelere teşhir etmiş oldu.

Biz kesinlikle şuna inanıyoruz ki, gençlik kollarınız tarafından açıklanan bu polis raporunun gerçek sahipleri sizlersiniz. Burada gençlik kollarınız bu raporu sadece açıklayan bir araç durumundadır. Çünkü egemen sınıflar ittifakının taze kanı olan CHP'nin bugünkü gerici yönetimi şunu gayet iyi biliyor. "Yükselen halk muhalefetini devrimcilere örgütlendirmemeliyiz." Bu tesbitimizi aslında genel başkanınız açıkça belirtmiştir ve hatta daha da ileri giderek; devrimcilerin, ülkenin bütünlüğünü parçalayacak olan tehlike olduğunu vurgulamıştır. "Biz olmazsak bunlar (devrimciler) halkı alıp götürürler" korkusu içinde devrimcilere karşı kesin tavır almış bulunuyorsunuz. Ve devrimcilere karşı aldığınız bu tavrılar, egemen sınıfların yanında halka karşı aldığınız tavrılarla ta kendisidir. Aslında halkın gerçek öncüsü olan devrimcilerin, halkı egemen sınıflara karşı harekete geçirebileceğini bildiğiniz içindir ki devrimcilere karşı kesin tavır alıyorsunuz. Devrimcilere karşı özünde uzlaşmaz, kesin tavır almak zorundasınız. Çünkü siz sözde "sol" adına çıkarak halkın düzene karşı yükselen

toplumsal muhalefetini yine düzenin çıkarları doğrultusunda harcamaya çabalyorsunuz. Esas amacınız düzeni değiştirmek değil, düzene hizmet etmek olduğu için halkın öncülerine karşı amansız bir saldırıya geçmiş oluyorsunuz. Fakat polislik yöntemlerinde kullanarak da olsa bize karşı giriştiğiniz saldırılarla bizi ancak ve ancak daha da güçlendirmiş oluyorsunuz. Halkı, sizde uyutamayacaksınız. Ve sizin bu çabalarınız egemen sınıfları yıkılmaktan asla kurtaramayacak ve bu kühneniz düzenle birlikte sizde yok olup gideceksiniz.

Siz gerici yöneticilere önemli bir sorunu daha hatırlatmakta yarar var. Mitinglerinizde devrimcilere karşı takındığınız gerici tavır; devrimcilerin halk kitlelerini yönlendirmesinden korktuğunuz için, halkın doğru devrimci sloganlar etrafında toplanmasından korktuğunuz için her mitingde devrimcilerle halkı karşı karşıya getirme çabalarınızdır. Devrimcilerle halk şimdiye kadar hiç bir yerde karşı karşıya gelmediler. Ve hatta devrimcilerin yanında zaman zaman size karşı yer aldılar. Örnek mi? Son Tandogan ve Iskenderun mitingleri.

Siz hem özgürlükten, barıştan, demokrasiden dem vuracaksınız sonra da fikirlerinizi miting ve toplantılarda dile getiren devrimcilere karşı utanmadan saldıracaksınız. Zeki Alçın ve tayfasının mitinglerdeki asil "görevi" bu saldırı işi olacaktır. İşte bu durum bile sizin devrimcilerin kitleleri örgütleyecek olan biricik doğru devrimci siyasetlerinden ne kadar korktuğunuzunuzu açıklamaya yeter.

Önce olarak sizlere şunu hatırlatalım. Gençlik kollarınızın açıkladığı rapor; 12 martta devrimcileri katleden Ali Elverdi'lerin ağızıyla hazırlanmış, gerçek dışı, tamamen ihbar niteliğini taşımaktadır. Bu rapor sadece egemen sınıfların işine yaramıştır. Bu nedenle anti-faşist tabanın devrim düşmanı siz gericiyi al aşağı edeceği inancındayız.

Biz CHP tabanına özellikle şunu duyurmakta yarar görüyoruz. Devrimci gençler olarak faşizme karşı olan herkesle, her örgütle eylem birliği yapmakta kesin kararlıyız. Ve fakat devrimci gençlik ve emekçi halk faşistleri ve diğerden ya da dolaylı olarak faşistlere hizmet edenleri asla affetmeyecektir.

AYÖD - İYÖD

"Rızgari" nin 1. ve 2. Sayıları Toplatıldı.

● YOGUN BASKILAR ALTINDA, MATBAALARIN BASMAYI KABUL ETMEMESİ SONUCU RIZGARI DERGISİ YAYININA GECİCİ BİR SORU ARA VERDİ

● SORUMLU MODOR MEHMET UZUN 142/3. MADDEDEN TUTUKLANDI

RIZGARI'ye yöneltilen baskıları bir basın toplantısıyla açıklayan arkadaşlar, baskıları şöyle anlatmaktadırlar.

"21 Mart 1976 gününde çıkmaya başlayan, Türkçe ve Kürtçe yayınlanan RIZGARI dergisi yoğun faşist baskılar altında kalmış, matbaalar üzerinde yoğunlaştırılan baskıların sonucunda yayınına devam edemez bir duruma düşmüştür. Dergimizin şimdiye kadar çıkan tüm sayıları (2 sayı çıkmıştır) toplatılmış ve sorumlu müdürümüz Mehmet Uzun tutuklanmıştır."

1. sayısını piyasaya sürülmeden daha matbaada iken toplatılmış ve yazı işleri müdürü hemen tutuklanmıştır. Derginin daha piyasaya çıkmadan toplatılması, milli baskıya karşı çıkması ve kürtçe yayınının bir sonucudur elbette. Toplatma kara-

larından sonra, matbaalara yöneltilen baskılar sonucu RIZGARI'nin Ankara'da basılması olanağı bulunamamış ve 2. sayı İstanbul'da yayınlanabilmiştir.

RIZGARI'nin 2. sayısında toplatıldı, ama mahkemenin toplatma kararı, toplatma işleminin yapılmasından iki gün sonra çıkabildi; Diyarbakır DGM'si, iki gün önce polis tarafından el konulan dergi için, yasaklama kararı çıkarttı.

RIZGARI'nin yayınlanmasından hemen sonra derginin güney doğu Anadolu dağıtımını yapan KOMAL basım ve yayını üzerine de baskılar artırılmış, Yayınevinin sahibi ile RIZGARI arasında ilişki kurulmaya çalışılarak emniyette sorguya çekilmiştir. Aynı şekilde Hakkari Kültür Derneği yönetim kurulu üyeleride RIZGARI'den dolayı sorguya tabi tutulmuşlardır.

Son olarak PTT Genel Müdürlüğü yayınladığı bir genelgeyle "Kürtçe ve Türkçe yapılmakta olan yayınların" görüldüğü yerde polise teslim edilmesini ve dağıtımına engel olunmasını istemiştir.

Bütün bu baskıların sonucu; köy karakollarına kadar uzanan engellerle

RIZGARI'nin dağıtımını sabote edilmiştir.

Türkiye'de basım ve yayım hayatında devrimci mücadele diyalektiğinde RIZGARI'ye yapılan ne ilk ne de son olacaktır. Burjuvazi, ekonomik ve politik bunalımlara düştükçe, saldıracak, tutuklamalara yapacak, devrimci yayını hayatına son vermek isteyecektir. Bugüne kadar da hep böyle olmuştur. Faşizmin teknik ve fiili engellemeleri, tecrit politikaları hiçbir şeyi halletmeyecektir. Dergimiz kapatılabilir. Ama tüm bu yapılar, bugün olduğu gibi, gecici birer olay olacaktır. (RIZGARI, Kürtçe'de "Kurtulus" anlamındadır.)

● DDKD (DEVİRİMCİ DEMOKRATİK KÜLTÜR DERNEĞİ) KURUCULARI TUTUKLANDI

DDKD'nin kurucuları olan 8 devrimci DGM'leri tarafından gizli örgüt kurdukları gerekçesiyle tutuklandılar. Mahkeme bundan 1,5-2 yıl önce kurulan derneğin, kuruluş bildirgesini vermedikleri gerekçesiyle, kurucuları hakkında 141/4. maddeden tutuklama kararı verdi.

Dernek kurucuları olan; İkrâm Delen, Bülent Sahin, Mehmet Sahin, Ahmet

Göksoy, Rüstü Mütevellizade, Fadlı Kiran, Hamid Ceylani ve Hazım Kılıç arkadaşlar 2.6.1976 günü tutuklanmışlardır.

● TUTUKLU DDKD YÖNETİCİLERİNİN BASINA AÇIKLAMASI
CHP Gençlik Kolları'nın hazırladığı ve bir kısım basına bölüm bölüm yayınsan "gizli" raporun genel olarak "yığınları aldatıcı" olduğunu belirten DDKD kurucu yönetim kurulu üyeleri yayınladıkları bir basın bildirisinde bunları açıklamışlardır: özetle veriyoruz

"Gizli" Raporda anlatılanlar; yasa-lara göre devrimci demokratik mücadeleyi götüren siyasal partiler ve demokratik kitle örgütleri konusunda ilerici kamu oyunu şartlandırıldığı gibi, DDKD'nin nitelikleri ile ilgili olarak ileri sürülen görüşler provokasyon görüşlerdir."

"Yayınlanan rapor; halkların arasındaki güvensizliği körüklediği gibi, örgütümüz için DGM'de devam eden soruşturmayı da etkileyerek MC iktidarının anti-demokratik ve faşist davranışlarına bilinçli ve kasıtlı bir şekilde katkıda bulunmuştur. Örgütümüz DDKD İnsan Hakları evrensel beyannamesinin teminatı altında olduğu gibi Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının "örgütlenme özgürlüğü" esaslarına göre kurulan Devrimci-Demokratik Gençlik Örgütüdür.....

EMPERYALİZME
VE
OLIGARŞİYE
KARŞI
**DEVİRİMCİ
GENÇLİK**

ABONE KOŞULLARI :

YURTIÇİ : Yıllık 50.- TL. / 6 aylık 30.-TL.
YURTDIŞI : Yıllık 75.- TL. / 6 aylık 45.-TL.

ABONE OLMAK İÇİN FARUK YÜKSEL adına PTT'ye başvurarak POSTA ÇEKİ NO: 96601 no.ya para yatırılması yeterlidir.

SAHİBİ VE SORUMLU MÜDÜR : FARUK YÜKSEL
ADRES : KUMRULAR SOKAK 4/10, Yenişehir ANKARA

BASKI : D A I L Y - N E W S. Web.
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI :
Hasan ÜRESİN- Kestelli Cad.
Başdurak İşhanı no. 508-İZMİR

15 günde bir çıkar SIYASİ GAZETE

revizyonizme karşı mücadele ve 'sosyal emperyalizm' teorileri konusunda tartışma

DERGİMİZİN 8.SAYISINDA YAYINLANAN "REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE VE SOSYAL EMPERYALİZM TEORİLERİ" BAŞLIKLIL YAZI DEVİRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ SAFLARINDA ÇEŞİTLİ NOKTALARIN TARTIŞILMASINI SAĞLADI. TÜM SİYASETLERİ BULANIK SUDA BALIK AVLAMAKTAN İBARET BAZI ÇEVRELERİN ORTALIGI BULANDIRMAK İÇİN GÖSTERİKLERİ GAYRETLERE RAĞMEN BU TARTIŞMA DEVİRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ'NİN İÇİNDE BAZI KONULARIN DAHA YAKINDAN

İNCELENEREK DOĞRU FİKİRLERİN KAVRANILMASI YOLUNDA İLERİ BİR ADIM OLMUŞTUR.

BİZLER BU DOĞRULTUDA TARTIŞMALARINI BUNDAN SONRA DA SÜRDÜRECEĞİZ VE BİRLİĞİMİZİN TEMELLERİNİ DAHA DOĞRU FİKİRLER DOĞRULTUSUNDA YÜKSELTEREK İLERLEYECEĞİZ. BU SAYIMIZDAKİ YAZIMIZDA BU TARTIŞMALARIN BİR BÖLÜMÜNÜ AKTARIYORUZ.

DEVİRİMCİ GENÇLİK

"Revizyonizm, sosyalizmi ve proleter enternasyonalizmi uygulamamaktadır" Devrimci Gençlik dergisinin 8. sayısında ileri sürülen bu görüşlerle "ağır öznelciğe" düşülmemiş, bilince tayin edici bir rol yüklenmemiş midir? Bugün Sovyetler Birliğinin Vietnam, Angola, Küba gibi ulusal kurtuluş savaşları veren ülkelere yardım etmesi karşısında yukarıda ileri sürülen görüşleri savunmak mümkün müdür? Bu tavırlar proleter enternasyonalist tavırlar değil midir?"

Bu sorular her şeyden önce revizyonizm kavramının yeterince kavranılmamış olduğunu gösteriyor. Bu bizi revizyonizm ve onun politikası üzerinde biraz durmaya sevkedecektir. Zira revizyonizmin ne olduğunu yeterince kavranmamız bizi bu sorulara tereddütsüz olarak HAYIR diye cevap vermeye götürecektir.

Revizyonizm her şeyden önce "eksik-kötü" bir sosyalizm olarak ya da sosyalizmin bir çeşidi olarak ele alınmaz. Yine revizyonizm bir konuda ortaya çıkan hatalı bir davranış ve düşünce de değildir. O, sosyal ve sınıfsal temelleri, felsefi, iktisadi ve siyasi görüşleriyle bir bütündür ve en özet tanımlamasıyla marksizm in temel ilkelerinin değişen koşullar bahane edilerek ihfak edilmesidir. Ve daima revizyonizm nihai hedefi gözardı eden bir politik tavır olarak kendini gösterir. Lenin'in revizyonizm üzerine incelemeleri dikkatle gözden geçirilecek olursa onun felsefi, iktisadi ve siyasi alanlardaki marksist tezleri "değiştiren" marksizm dışı bir ideolojik sistem olduğunu açık şekilde sergilediğini görürüz. Görünüşte marksizmi savunması bu durumu değiştirmez.

Bu gerçek günümüzde ortaya çıkan ve uluslararası bir özellik taşıyan modern revizyonizmin görüşlerinin dikkatle incelenmesiyle de açık olarak görülebilir. Gerçi bugün dünyada var olan ideolojik tartışmalar çok geniş bir alanı kapsamakta, karmaşık-kompleks-bir görünüm taşımaktadır. Yine de bütün tartışma konularının özünü oluşturan noktaların incelenmesi ve bir fikre-yeterli bir kanaate-varılması mümkündür.

Üzellikle revizyonizmin dünya devrimi konusundaki görüşlerinin incelenmesi yukarıdaki sorulara açıklık getirmesi açısından gereklidir.

Mahir Çayan modern revizyonizmin dünya devrimi konusundaki görüşlerini şöyle özetliyor: "Tayin edici çelişme sosyalizm ile kapitalizmin güçleri arasındadır. (...) Sosyalist ülkelerin ekonomik kalkınma ritimlerinin yüksek olması sonucu sosyalizm ekonomik bakımdan üstünlüğünü kapitalist ülkelere kabul ettirecektir ve bu ekonomik ve sosyal üstünlük batı işçi sınıfı üzerinde etkili olacak ve onları harekete geçirecektir. Bu ekonomik ve sosyal üstünlük ve de güdülen barışçı politika emperyalizmin denojojik anti-komünizm propandasını tesirsiz hale getirecektir. Bütün bunların sonucu Avrupa işçi sınıfı bütün halkın desteğini alarak iktidara gelecektir. Budur, kısaca özetlenirse modern revizyonizmin dünya devrimi stratejisi."

(Aydınlık Sosyalist Dergi, sayı 20, Yeni Opurtizmin Niteliği Üzerine)

Bu devrim teorisi ve sosyalizme barışçı geçiş anlayışı tabii ki daima olduğu gibi değişen koşullara dayandırılmak istenir. Dünya capında meydana gelen değişmeler; nükleer vurucu güçlerin ulaştığı seviye nedeniyle bir yandan çıkacak yeni bir dünya savaşını önleme görevini dünya sosyalist ülkelerinin ve dünya komünist partilerinin merkezi (esas) görevi haline getirirken, bir yandan da sosyalizme barışçı geçişin koşullarını da oluşturmaktadır.

"Barışçı geçiş teorisi" her şeyden önce marksist devlet teorisinin ve marksist devrim teorisinin açık bir inkarıdır. Bu tez sadece ke-

limen özel anlamıyla "siddete" dayanmayan bir devrim anlayışını içeriyor değildir. Revizyonist "barışçı geçiş" teorisinin özü onun aynı zamanda burjuva devletin "siddete dayanarak" parçalanması gereğini reddederek "burjuva devletin basitçe ele geçirilmesi yoluyla" eski düzenin ortadan kaldırılacağı ileri sürerek marksist devlet, devrim ve proletarya diktatörlüğü teorilerini ve sınıf mücadelesi ilkelerini temelden reddetmekte olmasıdır.

Tüm revizyonistler "siddet" sorununu özünü bulanıklaştırmak suretiyle kafaları karıştırmaya ve kendi pasifist revizyonist tezlerini kabul ettirmeye çalışırlar. Bunu yaparken "siddet" sorununu en basit bir şekilde herhangi bir "kaba kuvvet" ve "zor" seviyesine indirirler. Aydınlık Dergisi 56. sayısında bu konuda "Bu sebeple siddet bütün sınıflar ve siyasi akımlar tarafından kullanılır. Hatta siddete ilk defa baş vuranlar tarih boyunca daima gerici sınıflar olmuştur. Ezilen sınıflar ise gerici siddete karşı kendini savunmak ve onu altmek için devrimci siddete basırmıştır." diyor. Aydınlığın revizyonist yazarları modern revizyonistlere tas çıkartacak bir şekilde konuyu karmakarışık edip, marksist devlet ve devrim teorilerine ve dolayısıyla proletarya diktatörlüğü tezlerine sıkı sıkıya bağlı olan siddet sorununu proletarya diktatörlüğünün karşısına dikiyor. Sonra "marksizmi revizyonizmden ayıran temel mesele siddet meselesi değil proletarya diktatörlüğü meselesidir" diyor.

İşi bu suretle karmakarışık eden PDA'cılarının buradan sonraki görüşleri de alabildiğine ilginçleşerek devam eder ve Portekiz'de revizyonistlerin "barışçı geçiş" tezini terkettiklerini ileri sürmeye kadar varırlar. "Burjuva devleti basitçe ele geçirmek suretiyle devrim yapılabileceği" şeklindeki "barışçı geçiş" ile "siddete dayanarak devrim" meselesi arasındaki farkı silah kullanmaya indirgeyen mantığın vardığı nokta iste budur. Gerçek ise ne Portekiz'de ne de başka bir yerde revizyonistlerin revizyonist "barışçı geçiş" tezlerinden vazgeçmedikleridir. Onlar bugün, burjuva devletleri "ileri demokrasi, ileri demokratik hükümet, halktan yana hükümet(!)" şiarlarıyla ele geçirme çabalarına devam etmektedirler. PDA'nın yakasını şimdilik bırakarak konumuza devam edelim.

"Dünya devrimi" konusundaki revizyonist tezler aynı zamanda ulusal kurtuluş savaşlarının rolünü ikinci plana atan yanlarıyla da incelenmelidir.

Devrimci Gençlik dergisinin 3. sayı bazyazının girişinde yer alan alıntıyı hatırlatmakta yarar vardır.

"Nihai zaferin ancak ileri ülkeler proletaryası tarafından kazanılabileceği muhakkaktır ve biz Rus, Alman, Fransız, İngiliz proletaryasının sağlama bağlayacağı işleri başlatıyoruz.

Fakat en başta doğu milletleri olmak üzere bütün e. ilen sömürge milletlerin emekçi halklarının yardım olmaksızın ileri ülkeler proletaryasının başarıya ulaşamayacağı görüyoruz. Komünizme geçişin yalnız öcü tarafından gerçekleştirilemeyeceğini anlamalıyız. Lenin'in bu çözümlemesi onun "Sovyet Cumhuriyetimiz şimdi de doğunun bütün uyanan halklarını seferber edip onlarla birlikte milletlerarası emperyalizme karşı mücadeleye girmelidir" satırlarıyla birlikte ele alındığında açıkça görülmektedir ki onun dünya devrimi anlayışı temel-nihai-tayin edici güç olarak dünya proletaryasını ve sosyalist sistemi ele alırken ezilen ulusları ve onların anti-emperyalist mücadelelerini temel müttefik olarak değerlendirmekte ve ulusal kurtuluş savaşlarına dünya devrimi üzerinde tayin edici bir rol verilmektedir.

Modern revizyonizmin devrim teorisi ise tayin edici çelişme olarak kapitalizmin güçleri ile sosyalizmin güçleri arasındaki çelişmeyi ele alırken ulusal kurtuluş savaşlarının tali bir

rol vermektedir. (Geçerken değinmeliyiz ki modern revizyonizm bu tezlerine karşılık Çin Komünist Partisi (ÇKP) tam tersi bir görüş savunmaktadır. ulusal kurtuluş savaşlarının önemli vurgulanırken, çağımızın temel çelişmesi olan burjuvazi ile proletarya arasında, sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındaki çelişmeyi ihiva etmiyor olması-Çin kendisini III. dünya ülkeleri arasında görüyor!-dikkate değer bir noktadır.)

Modern revizyonizm ulusal kurtuluş savaşlarının rolünü tali plana atarken sömürge ve yarı sömürge ülkelerle ilgili olarak "kapitalist olmayan yol" tezini ileri sürmektedir. Bu tez özetle şöyledir: "Kapitalist olmayan "geri kalmış" ülkeler sosyalist blokla ilişkiler içerisinde ve onların iktisadi yardımlarıyla emperyalizmden bağımsızlaşacak, sosyalist sistemin başarıları onlara sosyalizmin daha iyi bir sistem olduğunu kabul ettirecek ve sosyalist sistemle bütünleşerek komünizme geçecekler". Revizyonist kapitalist olmayan yol tezleri özetle proletaryanın öncülüğünü reddeden burjuvazinin öncülüğünde (devlet mekanizması parçalanmadan, barış içinde!) sosyalizmin gerçekleştirilebileceğini ileri süren marksizmin temel tezlerini reddeden ve onun sınıf mücadelesi ilkelerini reddeden görüşlerdir.

Revizyonistler "kapitalist olmayan yol" tezlerini Lenin'e dayandırmaya çalışırlar. Gerçi Lenin de bir kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçişten söz eder, ama bu görüşler özetle "işçi sınıfı hiç olmayan ya da hiç deneyecek kadar az olan "geri" ülkelere köylülüğe dayanarak komünist partilerin iktidarı ele geçirebilecekleri ve ileri sosyalist ülkelerin yardımıyla kapitalist olmayan yoldan komünizme geçebilecekleri" şeklindedir ve açıkça görülebileceği gibi revizyonist tezlerle hiç bir ilişkisi yoktur. Lenin köylülüğe dayanarak iktidarı ele geçiren komünist partilerin önderliğindeki ülkelerin kapitalist olmayan yoldan komünizme geçebileceğini ileri sürer. Yoksa Suriye, Irak, Hindistan gibi burjuva önderliğindeki ülkelerin değil!

(Burada yine bir parantez açarak bazı konuları daha hatırlatmanın tam zamanıdır: sovyetlerin kapitalist olmayan yol tezleri Çin'in III. dünya politikalarından ne kadar farklıdır? İki süper devlete karşı İran, Sili, Türkiye gibi ülkeleri desteklemek Çin'in temel politikaları değil mi? Ve dünya devriminin temel güçlerini bu III. dünya ülkeleri oluşturmuyorlar mı? III. dünya tahlil-içinde sosyalizm güçleri ile kapitalizm güçleri arasındaki çelişmeden hiç söz edilmiyor olması şüphesiz sadece bir rastlantısal eksiklik değildir!)

Konuyu daha fazla dağıtmadan başlangıca dönelim. İşte bugün Sovyetler Birliği'nin dünya politikasının üzerinde yükseldiği görüşleri bunlardır.

Gerek sosyalist ülkelerle, gerek ulusal kurtuluş savaşları veren ülkelerle (evet, özellikle onlarla!) gerekse diğer emperyalist kapitalist ülkelerle olan ilişkilerinin tümü esas olarak bu revizyonist tezler tarafından belirleniyor. Onun ulusal kurtuluş savaşlarını desteklemekte ve emperyalist saldırganlığı karşı çıkarmakta duraksamalı politikaları revizyonizmin bir göstergisi olarak ortaya çıkmaktadır. Görünüşlerdeki her hangi bir duruma bakarak öz hakkında bir hüküm vermek doğru bir tavır olmaz. Bu bakımdan herhangi bir şekilde, Vietnam'da, Angola'da ya da Küba'da herhangi bir durumdaki tavırın olumlu yanına bakarak "onların revizyonistlikten vaz geçtiği(!)" sonucuna varmak mümkün değildir. Bu konuda bize gönderilen bazı eleştirilerde ileri sürülen "revizyonistlerin proleter enternasyonalist bir siyaset izlediklerini" değerlendirmesinin "aşırı öznelcilik" (?) olarak değerlendirilmesini anlamaya imkan yoktur! Zaman zaman revizyonist politika uygulamaya çalışıyorsa da birer marksist-leninist olmamalarına rağmen işçi sınıfının bilimine uymak zorunluca katılmak-

DEVAMI 4. SAYFADA.

tartışma

SAYFA 3'DEN DEVAM.

tadırlar." Eger böyle ise, eger canları istemeye istemeye de olsa onlar işçi sınıfı bilimine uymak zorunda kalıyor, proleter enternasyonalist, sosyalist bir siyaset izlemeye mecbur kalıyorlarsa (öznel ifadelerine rağmen!) evet gerçekten böyle ise onlar canları istese de istemese de sosyalistler(!) revizyonist değildiler. Bir insanın canının ne istediği, ya da kafasının içinde ne olduğu önemli değil, önemli olan onun "eyleminin muhtevasıdır". Revizyonist kliğin eyleminin muhtevası sosyalistse eğer, o sosyalist ve proleter enternasyonalist bir politika yürütüyorsa revizyonist değil sosyalisttir(!) Bu mu iddia ediliyor? BUNLAR GERÇEK Mİ? İleri sürülen eleştirilerden daha ciddi bir sonuca varmak mümkün değildir. Bu tür görüşlerin ciddi olarak savunulabilecek görüşler olmadığı ortadadır ve tartışma götürmez olarak ortadadır ki revizyonizmi onun politikasından ayırtmaya imkan yoktur.

Elbette revizyonist politika "saf" bir politika değildir. Bu anlamda yaptığı her şey olumsuz ve karşı çıkılması gereken şeyler değildir. Ama bir şeyin kendi bünyesinde zıddını da taşıyor olması ona karakterini veren, adını takan hakim özelliğinin belirtilmesine engel teşkil edemez.

Hiç tereddütsüz söyleyelim ki, revizyonistler Angola, Küba ve Vietnam'a rağmen revizyonistlerdir! Onların ulusal kurtuluş savaşlarına yardım etmeleri revizyonizmden vazgeçtikleri anlamına gelmemektedir. (Zaten revizyonizmin ulusal kurtuluş savaşlarına yardım etmemek olduğu da nereden çıktı?)

Ancak bütün bu söylenenlerin hiçbirisi Sovyetlerin ulusal kurtuluş savaşlarına yardım etmelerinin olumlu yanının inkar edilmesi ve karşı çıkılması gerektiği anlamına gelmez. Ama bu olumluluk Sovyet politikaları açısından belirleyici değildir. Sovyetler Birliği'nin esas olarak yukarıda kısaca açıklanmış olan politikalarının belirleyici özelliği proleter enternasyonalist ve sosyalist bir politika olmamasıdır.

Özetle, revizyonizmi onun politikasından ayırmaya imkan yoktur. En genel bir ifadeyle tüm revizyonist politikaların özü onun asıl hedefi, nihai amacı göz ardı eden bir muhteva taşımasıdır. Detant-barışçıl geçiş-ileri demokrasi ve de barış demokrasi ve sosyal ilerleme safasatlarında ifadesini bulan politikasının dünya devriminin açısından olumsuzluğu ortadadır. Ve ortadadır ki içteki uygulamayla da Sovyet devrimini yolundan saptırmaktadır.

"Devrimci Gençlik Dergisinin 8. sayısında "bugün Sovyetler Birliğinde sosyalizmden kapitalizme geçiş süreci yaşanmaktadır" deniyor. Oysa 3. sayıda "geçiş aşaması tamamlandıktan sonra artık geriye döndüğümüzü inkarsızdır deniyor". Bu iki görüş çelişkili değil midir?"

Herseyden önce geçiş dönemi, sosyalizm ve komünizm aşamaları hakkında açık ve doğru tanımlamalara ulaşmak gerekir. Marks'ta sosyalizm komünizme geçiş dönemi olarak ele alınır. Lenin de devrimden sonra farklılaşmasının ortadan kalkacağı sınıfsız toplumun kurulacağı döneme kadar olan dönem komünizme geçiş dönemi olarak inceler. Farklı olarak Lenin de işçilerle köylüler arasındaki farklılığın kaldırılacağı döneme kadar olan dönemde tam olarak sosyalizmin kurulmadığı ileri sürer. Literatürdeki farklı ifadeler ve farklı terimlerin incelenmesini bir yana bırakırsak geçiş dönemi bir bütün olarak sosyalist devrimden işçi sınıfı ile köylülük arasındaki farklılığın ortadan kalkacağı aşamaya kadar olan bütün bir tarihsel dönem kapsar. Burada önemle işaret edilecek iki nokta bu dönemin ne kafa ve kol emeği arasındaki farklılıkların ortadan kaldırılacağı komünizmin en yüksek aşamasına kadar uzatılabileceği ne de işçi ve köylülük arasındaki farklılığın ortadan kalkmadığı aşamaya kadar kısıtlanabileceğidir. Bu kısa bilgiler ışığında baştaki değerlendirmeleri tekrar gözden geçirirsek; evet işçi sınıfı ile köylülük arasındaki farklılıkların ortadan kaldırıldığı komünizmin ilk aşamasına geçilmesinden sonra (yani geçiş döneminin tamamlanmasından sonra-buna sosyalizmin tam olarak gerçekleştirilmesinden sonra da diyebiliriz) geriye dönüş imkansızdır. Ve yine evet; bugün Sovyetler Birliği'nde sosyalizmden kapitalizme geçiş süreci yaşanmaktadır (burada sosyalizmden kapitaliz-

me geçiş süreci derken kast edilen geçiş döneminin tamamlanmasından sonraki-yani sosyalizmin tam olarak gerçekleştirildiği-asa adan kapitalizme geri dönüş değildir. Burada geçiş dönemi içindeki sosyalizm doğrultusunda olmayan tarihsel süreç kastedilmektedir.) evet, "sosyalizmden kapitalizme geçiş süreci" yaşanmaktadır diyorum zira Sovyetler Birliği'nde geçiş aşamasının tamamlanıp komünizmin ilk aşamasına geçildiğini, sınıfsız toplum aşamasına geçildiğini kabul etmiyoruz.

Kruchev ilk olarak Sovyetler Birliğinde sınıfsız toplum aşamasına geçildiğini ileri sürerek proletarya diktatörlüğü ve proletarya partisine ihtiyaç kalmadığını ileri sürmüştü. Ama Kruchev döneminde bu "tesbitler"le beraber getirilen ekonomik reformlar geçiş süreci alındığında görülür ki "üretimin arttırılması", "ekonominin rasyonelizesasyonu" amaçlarıyla(!) getirilen tedbirler toplumdaki farklılıkların artmasına yol açacak bir muhtevadadır. Ve önerilen parasal ödümler ve primler ancak geçiş dönemi içinde uygulanabilecek bir özellik taşırlar.

"Geçiş aşamasının tamamlandığı" görüşü daha işin başında bu iddiayı ileri süren modern revizyonistlerce çürütülmüştür!

"Bugün Sovyetler Birliğinde revizyonizm sosyalizmi uygulamamak suretiyle kapitalizmin canlanmasına yol açıyor" deniyor. Burada iradeye tayin edici bir rol verilme suretiyle "aşırı öznelcilik" değil mi? Politikaya ve kişilerin iradesine toplumların gelişmesinde belirleyicilik tanınabilir mi? Kapitalizmin canlanmasından ne kastediliyor?"

Bugün dünya çapında ortaya çıkan modern revizyonizmin dikkat edilmesi gereken yanı ve özelliği şüphesiz ki onun içinde doğmuş olduğu maddi ve tarihsel koşullardır, ve o ancak bu tarihsel dönem kendine özgü geçiş dönemi koşulları çerçevesinde en iyi bir şekilde kavranıp açıklanabilir. Bu çerçevede içinde modern revizyonizmi incelemeye devam ederek yukarıdaki sorunlar karşısında açıklık sağlanmaya çalışalım.

Modern revizyonizmin politikasının nihai hedefi göz ardı eden bir özellik taşıdığını belirtmiş ve dünya çapında politikalarının dünya devriminden vazgeçme anlamına gelebileceğini anlatmaya çalışmıştı. Geçiş dönemi sorunları çerçevesindeki politikaları da esas itibarıyla "sınıfsız toplum insanı" olarak ifade edebileceğimiz nihai amacı göz ardı eden bir özellik taşırlar.

Bugün revizyonistler Sovyetler Birliği'nde sınıf farklılıklarını ortadan kaldırma, sınıfsız toplum inşa etmek yolunda bir politika takip etmiyorlar.

Onlar bir yandan yığınların ideolojik ve kültürel yönden eğitimlerini çabalarını ve dolayısıyla sosyalizmi inşa mücadelesinin bu yanını ihmal etmekte, bunun yerine yığınların depolitizasyonu şeklinde bir uygulama sürdürmektedirler.

Diğer yandan onların ekonomi politikaları da esas olarak sovyet toplumunda sınıf farklılıklarını azaltacak sınıfsız toplum hedeflerine ulaştırarak bir yönde olması gerekirken tam tersine bir özellik göstermekte, "güncel sorunlara çözüm getirmek, üretimi arttırmak ve ekonomiyi rasyonelleştirmek gibi" sebeplerle yürütüldüğü ifade edilen uygulamaları toplumdaki sınıf farklılıklarını azaltacağına arttırılmakta, toplumun gelişim doğrultusunda saptırılmakta ve böylece sovyet toplumu adeta bir "tüketim toplumu" olma yönünde gelişmeye, çürümeye sevk edilmektedir.

Bütün politikalara, ekonomik "reform"lara, teşvik ve primlerin ağırlıklı olarak kullanımına revizyonist bir öz veren esas bu noktalardır. Zira ekonomiyi uygulamaların muhtevasını açıklayan şey onun hangi politikaya hizmet ettiği hangi doğrultuda kullanıldığı meselesidir.

NEP dönemi uygulamaları için (Yeni ekonomik politika- 1920'lerde Sovyetler Birliğinde tarımsal alandaki bazı sorunları çözmeye amacıyla yürütülen uygulama) "Bu kapitalizmin geri getirilmesidir" diyenlere karşı "Hayır" diye cevap veriyor Stalin. "NEP partinin po-

litikasıdır. Sosyalist unsurların kapitalist unsurlarla mücadelesini uygun gören ve sosyalist unsurların kapitalist unsurlara karşı zaferini hesap eden politikasıdır. (Lenininin İlkeleri)

(Burada herhangi bir kapitalist unsurun varlığını kapitalizmin varlığının kanıtı olarak ileri süren baylarla artık tartışmaya gerek kalmadığı açıktır)

Partinin toplumu ileriye doğru geliştirmeye yönelik politikaları bazı nedenlerle geri çekilebilir. Bu arada teşvik ve primlere de başvurulabilir. Bu değildir esas önemli olan. Önemli olan çalışmanın tesvikinde parasal ödümlerin kullanılmasının azalma yönünde olması verine artmasıdır ve H.Madoff'ın belirttiği gibi "parasal ödümlerin geniş bir şekilde kullanılmasıyla iktisadi hayatın her düzeyinde yerleşen hiyerarsik düzen toplumdaki farklılıkları büyüten ve sürdüren bir insan ilişkileri düzenini yaratır ki bu farklılıklar fabrika ve büroda iş bölümü gereği olarak emir veren ve uygulayanlar arasında olmaktadır."

Böyle bir durumda; parti politikasının revizyonist bir karakter taşıması halinde nasıl bir gelişme ortaya çıkabilir? Geçiş döneminin hakim özelliği, işçi sınıfının iradi eylemiyle yukarıdan aşağı sosyalizmin inşa edildiği bir tarihsel süreç olmasıdır. "Proletarya diktatörlüğü eski toplumun güçlerine ve geleneklerine karşı hem kanlı hem kanısız, hem siddete dayanan hem barışçıl, hem askeri hem iktisadi, hem pedagojik hem yönetsel inatçı bir mücadeledir" diyor Lenin. "Milyonlarca ve on milyonlarca insandaki alışkanlığın gücü en korkunç güctür. Mücadelede döğümüş demirden bir parti olmadan, böyle bir mücadeleyi başarıyla sürdürmek olanaksızdır" (ABC (SOT Komünizmi))

Böyle bir parti olmadığı, partinin revizyonist bir politika izlediği bir durumda; "proletarya diktatörlüğü denen o inatçı mücadelenin başarılı bir şekilde sürdürülemediği" bir durumda toplumsal gelişme ne yönde olacaktır? Toplum, herşeye rağmen toplumlarda "diyalektik materyalist gelişimi doğrultusundaki" "sosyalizme doğru ilerleyişine" devam mı edecektir?

Şüphesiz ki hayır! Şüphesiz ki proletarya partisinin doğru politikasının, "yönetsel, askeri, iktisadi, pedagojik mücadelesinin" yürütüldüğü koşullarda kapitalist unsurlar, burjuva alışkanlık ve gelenekleri, burjuva eğilimleri canlanmaya başlayacak ve "geriye doğru" işleyen bir süreç meydana gelecektir.

Bu süreç bizzatihi kapitalizmin kendini değil ama kapitalizme gence olasılıklarının güç kazandığı bir süreçtir. İşte bu sebeplerle "revizyonistler içte sosyalizmi uygulamamak suretiyle kapitalizmin canlanmasına yol açıyorlar."

Bu tespitlerin "aşırı öznelcilik"le bir ilgisi olmadığı açıktır.

Marksizmin tarihsel gelişmeyi kavrayışı ne insan iradesinin rolünü reddeden bir kaba gerekirciliğe (determinizm) dayanır ne de sadece insan iradesinin sonucu olarak gören volantarizm (iradecilik). "Marksist devrim teorisi hem determinist hem de volantarist (iradeci) dir. Bu ikili yön diyalektik bir bütün oluşturmaktadır" İradî, subjektif faktörler karşısında maddi temel nihai belirleyiciliği materyalizmin idealizm karşısındaki ilk esaslı mevzidir. İlk kavranılması gereken noktadır. Ve yine evet, toplumsal sistemlerin diyalektik gelişmesi son tahlilde insan iradelerinden bağımsız bir doğrultu, ileriye doğru bir doğrultu izler.

Marksizmin tarihsel materyalist tezlerinin politikanın öncelikle savunun çözümlerinin aksine politik etkenlerin en sonunda ekonomik yapı tarafından belirleneceği şeklindeki çözümlerinin doğru olarak kavrayabilemek için her şeyden önce şu noktalara dikkat edilmesi gerekir.

İlk olarak bu çözümleme tarihsel gelişimin genel doğrultusu için geçerlidir. Tarihi gelişimin her anına mekanik bir şekilde uygulanamaz.

İkinci nokta politik etkenler ekonomik etkenler karşısında fonksiyonsuz bir unsur değildir, aksine aktif bir unsurdur.

Öçüncü olarak (ki bu husus ilk iki hususun sonucu olarak ortaya çıkmaktadır) politik etkenlerin ekonomik yapı üzerindeki rolü toplumların gelişme aşamalarının değişik aşamalarında farklı bir etkiye sahip olur.

Bu hususları dikkate almak suretiyle diyebiliriz ki bir toplumun sosyalizme doğru ileri mi gideceği yoksa kapitalizme doğru geriye mi gideceği sorunu- bütün bir geçiş dönemi için politik üst yapının fonksiyonlarıyla ilgilidir. Politik etken-bu dönem için belirleyicidir.

Ancak bu etki de geçiş döneminin başından sonuna kadar aynı düzeyde kalmaz. Sosyalizmin insanın ileri dönemlerinde politika karşısında ekonomik etmenler giderek artan bir etki gösterirler. Başlangıçta toplumun sosyalizme doğru gelişmesini ekonomik faktörlere rağmen politik üst yapı tayin eder. Sosyalist ekonominin insanı ilerledikçe ekonomi ile birlikte fakat yine politik etkenler tayin eder. Geçiş döneminin sonuna kadar azalan bir eğilim seyretse de politik üst yapının belirleyiciliği devam edecek, dönemin tamamlanmasından sonra ise politika ile ekonomi arasındaki ilişki kombinezonu tersine döner. Geçiş dönemi sürecinde ekonomik alt yapı ile politik üst yapı arasındaki ilişkilerin doğru kavranılması böyle olmalıdır. (X)

Bu bilgilerin ışığında Sovyetler Birliğinde "revizyonist politikaların kapitalist unsurların canlanmasına yol açarak bir geri dönüş sürecinin oluşturduğu şeklindeki çözümlememizin "asırı öznelcilik" değil, tam tersine marksist bir tahlil olduğunu söyledikten sonra tartışmayı sürdüreceğiz konunun daha da açılmasına çalışalım.

"Bugün Sovyetler Birliği'nde revizyonizmin iktidarda olduğundan söz ediliyor. İktidar ve hükümet kavramları aynı değildir. Bugün Sovyetler Birliği'nde revizyonist bir hükümetten söz etmek, asıl iktidarın ise proletaryaya ait olduğunu söylemek doğru olmaz mı?"

Hükümet ile iktidar'ın farklı kavramlar olduğu doğrudur. Hükümet siyasi iktidar araçlarından bir tanesidir.

Ancak bugün Sovyetler Birliği'nde revizyonizmi partiye, dolayısıyla "ancak yürütme organına hakim olabilen bir klik" olarak görmek suretiyle gerçek iktidarın işçi sınıfına ait olduğunu ileri sürmeye olanak yoktur.

Her şeyden önce ortada bu iddiayı haklı gösterebilecek hiç bir belirtinin olmadığını söylemek zorundayız. Hatta tam aksine her şey; gerek revizyonizmin yirmi yıldır süren yerleşik, kalıcı ve (tüm Sovyet politikaları üzerindeki) etkin varlığı olgusu, gerek Sovyet revizyonizminin maddi temelleri konusundaki bilgilerimiz böyle bir iddianın ileri sürülmeyeceğini ortaya çıkaran kanıtlar niteliğini taşır.

İlk olarak sadece hükümet ve parti üzerinde "sınırlı bir etkiye sahip olan bir eğilimin" yirmi yıllık "proleter iktidarda" rağmen nasıl olup da etkinliğini devam ettirebildiği, nasıl tüm Sovyet politikalarını etkin bir şekilde yönlendirebildiği sorularının açıklanmasının güçlüğü ile karşılaşılacaktır. İktidar ve hükümet ayrı-birbirleriyle çelişen güçler olarak ortaya çıktığı zaman, bu çelişkili durum uzun süre devam edemez. (Herhalde böyle bir tarihsel olayı açıklamak için su "Unlu" halkın ve proletaryanın aldatılıp-kandırıldığı(!) şeklindeki hikayeci mantığa başvuramayız.) "Hükümet" kendisiyle uyusmadığı iktidara uyumak zorunda kalır.

Üte yandan Angola, Vietnam gibi örneklerin sovyet politikaları açısından belirleyici olmadığını yukarıda anlatmaya çalıştık-"revizyonist hükümetin proleter iktidara uymak zorunda kaldığının" bir kanıtı olarak da ileri sürmenin de kabul edilebilir bir düşünce tarzı olmadığı ortada...

Ancak buraya kadar söylenenler hep "belirtilerle" ilgili şeyler. Konuyu önce proletarya partisinin proletarya diktatörlüğü üzerindeki rolünü kuramsal düzeyde inceleyerek, sonra da sovyet revizyonizminin maddi temelleri konusunda biraz derinleşerek bu noktaları açıklığa kavuşturması hususunda belirtilerle uğraşmaktan uzaklaşabiliriz.

İkinci olarak gerçekte "revizyonist bir partiye rağmen proletaryanın iktidarı" iddiaları herşeyden önce proletarya diktatörlüğü ile parti arasındaki ilişkilerin niteliğini göz ardı etmektedir.

Evet; proletarya diktatörlüğü parti diktatörlüğü olarak anlaşılabilir, bu ikisinin özdeşleştirilmesi doğru değildir. Bunları destekleyecek sayısız "alinti"ya baş vurmamak mümkündür. Ama marksist ustalardan alınacak bu "alintıların bir tekinden bile proletarya diktatörlüğünün "partisiz" ve "partieye rağmen" yürüyebileceği konusunda delil olabilecek en küçük bir ifade bulunmak mümkün değildir.

Ostelik, tam tersine proletarya diktatörlüğü için partinin vazgeçilmez anlamı üzerine çok kesin ifadeler taşıyan sayısız alintiye başvurmak mümkündür. Ancak, "proletarya diktatörlüğünün devam ettirilebilmesinin şartı olarak, proletaryanın diğer bütün sınıf örgütlerini ve siyasal iktidar araçlarını birbirine bağlayan bir diğüm noktası olarak, ve en basta tüm sınıfların, proletarya diktatörlüğünün, devletin ve bizzatli partinin kendisinin ortadan kaldırılacağı bir düzenin gerçekleştirilmesi için olanı olmak üzere; proletaryanın tüm sınıf siyasetlerinin yürütücüsü olarak partinin vazgeçilmez rolünü kanıtlamak için (marksizm-leninizmin bu en temel ilkelerinin doğruluğunu desteklemek için) bir tek alintiye bile gerek olmadığı kanaatindeyiz.

Evet; proletarya diktatörlüğü parti diktatörlüğü ile eşanlamı kabul edilemez, ve revizyonistler yukarıda sıralanan bütün noktaları göz ardı ederek proletarya diktatörlüğünü parti diktatörlüğü olarak göstermeye çalışırlar! Ama biz bilirikli parti proletaryanın sınıf düşüncesinin gerektirdiğinden ayrı bir siyaset izliyoruz, proletaryanın tüm sınıf örgütleriyle bağlarını koparmışsa ve bu arada siyasal örgütlerle ve de devlet kurumlarıyla (özellikle polis ve ordu) proletaryanın bağları (zorunlu olarak) kopmuşsa, böyle bir durumda partiye (ve onun ordu ve polis üzerindeki egemenliğine) rağmen proletarya diktatörlüğünün varlığından söz etmeye imkan yoktur! ancak, revizyonistler proletarya diktatörlüğünün parti diktatörlüğü anlamına geldiğini ileri sürerek proletarya diktatörlüğünün varlığını iddia ederler!

Ve nihayet konunun özüne inerek Sovyetler Birliği'ndeki revizyonizmin somut bir incelemesi bizi yukarıdaki konulara sağlıklı bir açıklığa ulaştıracağı noktadır. Bu dergideki böyle bir yazının sorumlularını hayli aşan bir konu ile ilgili burada şimdilik hiç değilse genel bir yaklaşım şeklinde bir anahtar verilmesine ihtiyac var.

1950 yıllarında Sovyetler Birliği'nde "zuhur eden" modern revizyonizm her şeyden önce doğu geliştirdiği -ona hayat veren- somut maddi koşulların; genel olarak geçiş dönemi özel olarak Sovyetler Birliğindeki geçiş dönemi koşullarının sorunları içinde incelenilerek kavranılabılır.

Sovyetler Birliği'nde devrimin sonrasında karşılaşılan ilk engeller geçiş devrim belirlili bir oranda yerleştikten sonra büyük çaplı endüstrinin, makina üreten makineler sanayinin kurulması çabaları sosyalist ekonominin canalıcı bir sorunu olarak görülmüştür. Devrimin ilk otuz yılı sanayide ve tarımda küçük üretimin tasfiyesi aşağı yukarı gerçekleştirilmiş, tarımda kolhozlar ve devlet çiftlikleri ağırlıklı olarak yerleştirilmiş, sanayide ise büyük çaplı endüstri ABD'dekinin bir misli fazla bir yüzdeye ulaştırılmıştır.

Buna karşılık tarımda makinalaşmaya rağmen üretim artışı sağlanamamıştır. (tek bir örnek: buğday hasadı rekoltesi devrimin başlangıç yıllarındakinden daha fazla bir rakama yükselenmiştir)

Sanayide ise seçilen model -makina üreten makineler sanayinin önceliği- zaten yatırımların kısa sürede tüketim malları arzına dönüşmesini sağlayamayacak bir nitelik taşımaktadır. (Burada herhangibir yanlış anlamaya meydan vermemek için hemen söyleyelim; bunları söylerken Sovyetlerdeki Lenin ve özellikle Stalin dönemlerini kapsayan ekonomik tercihlerin (-sanayinin önceliği ve sanayide ağır ve büyük çaplı sanayinin önceliği) hatalı olduğunu ileri sürmüyoruz. Tersine bu politikaları doğru tercihler olarak görüyoruz.)

Bunlara savaş yıllarındaki ekonomik tahribat, fabrikaların ağırlıklı olarak savaş araç ve gereçleri, silah üretimine tahsisinin yarattığı sonuçlar da eklense, üretimin arttırılması büyük bir sorun olarak ortaya çıkmıştır. Bu noktada iki siyaset, iki farklı tercih belirleştirdi bunlardan bir tanesi kişileri daha çok çalışmaya sevk etmek için parasal teşvik, merkezi planlamanın gevşetilmesi (bürokratik mekanizmanın yumuşatılması) vb. gibi kapitalist tekniklerin uygulanmasını öneren bir si-

yasettir. (Diğeri toplu çıkarları için bireysel çabaların arttırılmasını teşvik eden "sosyalist yarışma" düşüncesi etrafında kümelenen kültür devrimi esprisi)

Kapitalist tekniklerin ağırlıklı olarak kullanılması eğilimindeki sağ düşünce genel olarak işletme yöneticileri, teknisyenler ve parti içindeki sağ unsurlar tarafından savunulmuştur. Bu iki eğilim arasındaki mücadele Stalin döneminde de sık sık görülmüş, sağ eğilimin partiyeye hakim olma olasılıklarının belirlediği her seferinde Stalin tarafından sert bir şekilde bastırılmıştır. Ama tam olarak hiç bir zaman sorun çözüme ulaştırılamamıştır.

Stalin sonrası dönemde bu mücadele hız kazanmış ve revizyonizmin 1956 daki partiyeye hakimiyeti ile önemli bir dönemece ulaşmıştır. Kruchev revizyonizmi en yalın biçimdeki işletme yöneticileri ve teknokratların "sağ ideolojilerinin" partideki zaferinin ifadesidir.

Brejnev döneminin başlarında ve diğer bazı zamanlarda bu eğilim zaman zaman geri adımlar atsa da (ki Kruchev'in işbaşından uzaklaştırıldığı dönem de bir çok revizyonist tezin -ki bu arada halkın devleti halkın partisi tezleri ile birlikte bir çok reform ilkelerinin geri alınması anılabilir) 1956 dan sonraki süreç esas özelliği revizyonizmin etkinliğini ve tüm devlet organlarındaki hakimiyetini arttırması yönünde olmuştur. Bugün Sovyetler Birliği'ndeki sürecin son geldiği nokta hakkında ayrıntılı bir bilgi sahibi olmasak da, bilinen iktisadi uygulamaların niteliği, sürdürülen politik çizgi, detant, barış içinde geçiş; herşey artık sürecin başından beri tanıdığımız çizginin kendi hakimiyetini yerleşik bir hale getirdiği fikrini desteklemektedir.

"Geriyeye döndüğün tamamlanması kapitalizmin yeniden inşası barış içinde mümkün müdür?"

Devrimci Gençlik Dergisi'nin 8. sayısında bu konuda "sosyal emperyalizm teorileri" kasdedilerek şöyle deniyor. "Onlar revizyonizmin iktidara geçmesiyle geriyeye doğru dümdüz bir hat izlenerek kolayca ve sessizce kapitalizme varılacağına savunmaktadır." 8. sayıdaki yazıda etraflı olarak incelenmeyen bu konu üzerinde duralım.

Sosyalizmin insanın ileri bir aşamasında geriyeye dönüş mümkün olmakla beraber "kapitalizmin" basit bir yeniden inşası artık mümkün değildir. (Stalin) (ancak açık bir emperyalist işgalin böyle bir olguyu sağlayabileceği söylenebilir.) Bu yüzden geriyeye dönüş böyle bir durumda ancak karmaşık bir süreç sonunda oluşabilir.

Bu sürecin esas özelliklerini kısaca su şekilde özetleyebiliriz. Birinci olarak bu süreç düz olmayan bir yol takibeder. Toplumun bağlarında hala gelenekler, alışkanlıklar, küçük üretim ve küçük mülkiyet düzeyinde de olsa varlığını devam ettiren burjuva eğilimleri ve "kapitalist unsurlar" revizyonizmin partiyeye egemenliği nedeniyle gelişmeye uygun bir ortam elde etseler bile bu kapitalizmin alabilirdiğine ve serbestçe yaygınlaşacağı gelişebileceği bir ortam değildir. Proletaryanın alt ve üst yapıdaki kazanılmış mevzileri, kapitalizmin gelişmesini güçleştiren maddi ve politik engelleri oluştururlar. Burada proletaryanın kapitalist sömürden kurtulmuş olması gibi bir kazanılmış hak özelliği anlamaya değer bir noktadır. Bunun yanında üretim araçlarının özel mülkiyetinin ortadan kaldırılması olması yine önemli bir noktadır. İşletme yöneticilerinin üretim araçları üzerindeki sınırlı tasarruf yetkisi, sınırsız tasarruf yetkisi sağlayan kapitalist mülkiyetle özdeşleştirilemez. Bu bakımdan "kollektif özel mülkiyet" şeklindeki bir çözüme bu noktadan, yani özel mülkiyet'in yokluğunun yarattığı engel bertaraf edilmiş olamaz.

Bu gibi birçok nedenden dolayı geriyeye dönüş kesiklik, inişli çıkışlı, düz olmayan bir şeyir izler. Önceki kısımlarda açıkladığımız gibi Sovyetler Birliği'ndeki revizyonizmin ortaya çıkışı sosyalizmin insanın ileri bir dönemine rastladığı için, gerici politik üst yapının belirleyiciliği esastır, ama "volontarist" öğeler karşısında "determinist öğeler" belirli bir ağırlık, belirli bir etki gücüne sahiptirler. "Sosyal emperyalizm teorileri" determinist öğeleri gözardı ederek politikanın belirleyiciliğini, politikanın tek tayin edici olduğu şeklinde anlayarak idealist bir tahlii getirmektedirler. Bu anlayışa göre ne zaman revizyonizm partiyeye hakim olursa kapitalizm de gelmiş demektir. Çünkü hakim etken politika'dır. Bu görüşün idealist karakterini Devrimci Gençlik dergisi çıkış bildirgesinde vurgulamıştır.

DEVRİMCİ SENDİKACILIK, YERALTI MADEN-İŞ VE YENİ ÇELTEK GREVİ.

Yeni Çeltek grevi, sözü çok edilen grevlerden biri oldu. Mayıs ayı boyunca Yeni Çeltek maden işçilerinin mücadelesi, "İşçi-köylü ittifakı", "demokratik kitle örgütlerinin desteği", "İlherci belediyelerin desteği", "İşçi sınıfının dayanışması", " halk bayramı" gibi terimlerle yan yana kullanıldı. Birlikte ele alındı. Günler herleyip mücadelenin büyüdüğü, İleri boyutlara ulaştığı görülünce de YERALTI MADEN-İŞ'e dikkatler daha fazla çevrildi.

Grevi Yeraltı Maden-İş yürüttü. Ve devrimci çevreler mücadelenin başarısını ilk noktasına ulaştığına inanıyorlardı. Fakat İlherci ayaklarıdaki sınıf uzlaşmacısı bazı sendika ve sendikacılar, greve gitme gücü olarak, kasa ile bilinci karşı karşıya getirip kasayı üstün buluyorlar ve Yeraltı Maden-İş'in grevi batıracağını fısıldıyorlardı. Grev kendi başarı noktasına ulaştıkça da gözleri fal taşı gibi açılanlar bunlar oldu.

Grevden sonra YERALTI MADEN-İŞ ile Yeni Çeltek üzerine gene fazla söz edilmeye devam edildi. Bu defaki sözler daha çok yorum niteliğindedir. Devrimci sendikacılık, sınıf sendikacılığı üstüne görüşler tazelenildi. Sendika kavramı üzerine görüşler derinleştirildi.

Yeraltı Maden-İş, sendika konusundaki görüşünü olaydan çok daha önceleri saptamış, açıklamış, mücadelesini bu anlayış üstüne olurtmuştu.

Biz burada, devrimci sendikacılığın ne olduğunu, örgüt yapısının, çalışma tarzının ne olduğunu Yeraltı Maden-İş'in yayınlarından ve pratiklerinden yararlanarak kısaca ele almaya çalışacağız.

SENDIKA NEDİR

Sendika üzerine Yeraltı Maden-İş'in görüşü şöyledir:

"Sendika demek, işçi örgütüdür. İşçinin ekonomik-demokratik mücadelesinin aracı olan örgüt... Ekonomik mücadele de ücretlerin artırılması, iş güvenliğinin sağlanması, çalışma ortamının düzenlenmesi ve sosyal hakların sağlanması gibi ana meseleleri içinde taşır. Yani işçi, pahalılığın dönrtüne koyması karşısında yaşayabilmek, yahut ayağa kalkabilmek için ücret mücadelesi verir. İşten atılmaya engel olmak için, can güvenliğini sağlayabilmek, sağlığını koruyabilmek için işgüvenliğini elde eder. Çalışma yerinde oradan oraya keyfi nakillere, baskılara karşı koymak için çalışma şartlarını düzenler. Ve sosyal haklarını alır.

Bunların bütünü işçiyi sömürülme-ten kurtarmak ama, patron karşısında daha iyi hayat şartlarını kazandırmaktır. Kısaca ekonomik mücadele de yince bunlar anlaşılır. Bunların sağlanması aynı zamanda kazanılmış demokratik hakların yanında, yeni hakların, yeni özgürlüklerin kazanılmasıdır. Yani demokratik sınırların işçiler lehine genişletilmesi ile olur. Mesela grev hakkı yoksa, işçi grev hakkının elde edilmesi için savaşı. Genel grev hakkı yoksa, tanınmaması, referandum hakkı hasır altı ediliyorsa, dayanışma ve destekleme grevleri suç sayılıyorsa, işçi bunların elde edilmesi için savaşı. Mevcut kanunlarda işçinin etini, koltunu bağlayan maddeler varsa, bun-

ları yırtılıp atılması için savaşı. Ve sürekli demokratik sınırları kendi lehine geliştirir.

Ekonomik-demokratik mücadele işte kısaca budur.

İşçi bu mücadeleyi örgütleyerek ve örgütüne sahip çıkarak verebilir. Bunun da ilk şartlarından biri işçinin sendikasında söz ve karar sahibi olmasıdır. Yönetimi kendi tayin edecek, denetimi kendi yapacak ki, örgüt kendi çıkarları ile kurtuluşu doğrultusunda mücadele verebilsin. Söz ve karar sahipliği gerek yönetimi oluşturur, gerek denetimi yapmada ve gerekse de toplu sözleşmeyi hazırlamada, toplu sözleşme görüşmelerine katılmada işlemlidir. Bu işlemlerin örgüt yapısını belirlemesi ise demokratik-merkezizetçilik ilkesinin yürürlüğe konması ile olur. Yani işçilerin çıkarları ve kurtuluşuna yönelik en temel meseleler gerek işçiler ve gerek örgüt kademelerinde en demokratik ölçüler için tartışılacak, örgüt kademelerinden süzülerek ve örgüt merkezinde merkezileşip karara bağlanacaktır. Ve de peşinden gene örgüt kademeleri yoluyla ve bir görev olarak işçilere ulaşacak, yürürlüğe konacaktır.

Sendika bir işçi örgütüdür. Ve sendikayı meydana getiren işçiler de işçi sınıfının bir parçasıdır. İşçi sınıfının mücadelesi ise hem ekonomik-demokratik alanda, hem ideolojik alanda ve hem de politik alanda olur. Bu üç alanın birleşik doğrultusunda olur. Biri diğerine tercih edilemez, koparılamaz. Bunlardan ekonomik-demokratik mücadeleyi yukarıda belirttik. İdeolojik mücadeleye gelince... "İdeolojik" terimi suçlama olarak kullanılmaz. İdeoloji, sistemli bir şekilde düşünmek demektir. Her sınıfın bir ideolojisi, yani sistemli düşüncesi olur. Kapitalist toplumlarda iki temel sınıf vardır. İşçi sınıfı ve sermayedarlar sınıfı... Dolayısıyla işçi sınıfının da, sermayedarlar sınıfının da birer ideolojileri vardır. İşçi sınıfının ideolojisi, kendi çıkarları ve kurtuluşu için, sömürünün yok edilmesini doğrultusunda belirginleşir. Sermayedarların ideolojisi ise, sömürüyü devam ettirmek ve kasaları güçlendirmek ve de saltanatlarını koruyup kollamak doğrultusunda... Sermayedarlar kendi ideolojilerini iyi biliyorlar. İşçi sınıfı ise öğrenmelidir. Politik mücadele ise işçi sınıfı için yapılır. Temel kurtuluş da burada yatar. Sömürsüz toplum böyle kurulur. Sendika bir politik örgüt değildir, parti değildir, iktidara gelmeyecektir. Ama işçiler sınıfsal politikalarını ne olmasa gerektiğini hem bilmeli ve hem de bu mücadeleye yönelmelidirler.

Demek ki, sendika bir işçi örgütüdür ve sendikayı meydana getiren işçiler işçi sınıfının bir parçasıdır. Dolayısıyla işçiler, kendilerinin söz ve karar sahibi oldukları, yönetimlerini tayin edip denetledikleri sendikalarında, aynı zamanda sınıfsal çıkar ve kurtuluşlarına yönelmek için, kendi bilimsel ideolojilerini ve politikalarını öğrenmek ve kavramak üzere, eğitim çalışmalarını düzenleyerek, gazete, dergi, broşür, bildiriler çıkartarak kendilerini eğitirler. Grevlerle, genel grevlerle, direnişlerle, yürüyüşlerle ve çeşitli mücadele metodları ile çelikleşirler.

Yani sendika bir sınıf okulu ve sınıf örgütüdür."

YASASIN İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BİRLİĞİ

Maden işçileri ilkin birliği sağladılar.

980 işçi Yeraltı Maden-İş'in örgüt-söz bütünlüğü ve doğru önderliğinde sınıf mücadelesinin temel kuralları kenetlenildi; tek ses, tek yürek ve sıkı bir yumruk gibi oldular.

Çevre köylülerinin ekme, fasulye, pirinç, bulgur, zeytin, helva, makarna, kuzu, dana, koyun gibi maddi katkıları ile işçilerin yanında yer alan güçlü solukları buna eklendi.

Cizre Şırnak asfaltı işçilerinin aynı ortak patrona karşı Yeraltı Maden-İş'le dayanışması da buna eklendi.

Doğru bilgilendirilen kamuoyunun ilgisi mücadelenin yanına çekildi.

Ve gün geçtikçe rayına oturan grev desteği çoğalan, haklılığı yaygınlaşan grev, genişledi, büyüdü, büyüdü, genişledi. Ve de mücadelenin bayrağı yükseldikçe yükseldi...

Yeni Çeltek grevinin başarı sırrını işte burada aramak gerekir. Patronun nemrut suratında çözülme olduysa, masaya oturuyorsa, talepleri kabul ettiyse ve tam bu sırada İlherci pozlar atan sınıf uzlaşmacısı sendikacıların gözleri fal taşı gibi açıldıysa sebep işte bunlardır.

Bilinçle ve örgütlü olarak çıkılan mücadelede bütün hain tuzaklar allak buliak edilmiş engeller eritilmiş ve mücadelenin ilk raundu başarıyla noktalanmıştır.

SÖZLEŞMENİN KISA ÖZETİ.

Yeraltı Maden-İş'le Yeni Çeltek Kömür ve Madencilik Anonim Şirketi arasında Yeni Çeltek Linyit İşletmesi maden işçileri için imzalanan toplu iş sözleşmesi genel olarak işçi sınıfının özel olarak da maden işçilerinin somut ekonomik demokratik talep ve taleplerini yansıtmaktadır.

Ülkemizde çoğunlukla ücretler düşük; can güvenliği, iş güvenliği, sağlık güvenliği yok; çalışma ortamının işçi lehine düzenlenmesi sıfır ve sosyal haklar patronun keyfine uygun olarak ayarlanır. Bu, maden işçileri için de geçerlidir. İşte imzalanan toplu iş sözleşmesi böylesi bir karmaşaya büyük oranda çözüm getirmiştir. İşçinin hayat şartları iyileşmiş, ayağa kalkabileceği ortam doğmuştur. Elbette ki, işçi sınıfının kurtuluşu bu değildir, ama kurtuluşu giden yolun bu mücadele ile yakın ilişkisi vardır ve yürürlüktedir.

Sözleşmenin ücret artışları bölümü salt çıplak ücretler için %176'dır. Bu 53 lira civarındaki ortalama ücret üzerine getirilmiştir. Fakat ücret artışları seyyanen değildir.

Çünkü seyyanen getirilen ücret artışları Yeni Çeltek'te mevcut adaletsizliği korumaktan daha ileriye gidemeyecektir. Bu yüzden yeni bir sisteme gidilmiştir. Bu yeni sistem için kendi işlerinde hakkaniyete dayalı, adaletli birliği sağlanan ve koruyan bir ölçü temel alınmıştır. Belli bir taban ücret üstüne sanat ve ağırlık zammı, kıdem zammı ve ustalık zammı değerlendirilmiştir.

Bunların dışında; her işçiyi eşit olarak yılda 6 bin lira ikramiye ve doğum, ölüm, yiyecek, giyecek, çocuklar için eğitim ücretleri gibi daha birçok maddi haklar kazanılmıştır.

Yukarıdaki özetleme ücret artışları ve sosyal hakların maddi bölümüdür. Belirtilenler gibi, imzalanan toplu iş sözleşmesi ücret artışları ve sosyal haklardan ibaret alışılmış sözleşme cinsinden değildir. Sözleşmenin çalışma ortamını patronun keyfinden çıkararak, esaret kampı niteliğini bozan yönü de vardır. Mesela, her işçinin yapacağı iş önceden belli edilmiştir. İşçi hangi işi yapacak, karşılığında ne ücret alacak, bu bellidir. Ve işçinin rızası olmadan yer değiştirme mümkün değildir. İşte bunlar, bu toplu iş sözleşmesi ile sağlanmıştır. İşçinin oradan oraya dama taşı gibi fırlatılıp atılması önlenmiştir. Yeraltında çalışan işçinin "yeraltında çalışamaz" raporu halinde, ücretinde bir düşüş olmadan yer üstüne çıkması sağlanılmıyordu, sağlanmıştır. İşçinin işe gelişi ile gidişi arasındaki zaman 8 saat olmalıydı bu sağlanmıştır. İşçi işe gelip tertibe girince 8 saatlik zaman, çalışma zamanı başlayacak, işi bırakıp ban-yosunu yapınca bitecek... Bu kesinleşmiştir.

İşçinin sağlık durumunun her an kontrol altında tutulması için iş yerinde sürekli bir doktor bulunması cankurtaran aracının bulundurulması ve sağlık odasının donatılması gerekiyordu, gerçekleştirilmiştir.

İmzalanan sözleşme de, işçinin iş yerinde çalışırken, emmiyet tedbirlerinin temini sağlanılmıydı, sağlanmıştır.

İş güvenliğine gelince... Bir kere "disiplin kurulu kararı olmadan patron hiçbir işçinin işine son veremez" kaydı tescil edilmiştir. Bu, tam bir güvence niteliğindedir. Gerçi bu tür güvenceler sarı sendikaların bazı sözleşmelerinde de yer almaya başlamıştır ama, bu sözleşme ile hiçbir ilgisiz yoktur onların. Çünkü sarı sendikalar disiplin kurulunun oluşturulmasında patrona sayısal ve oy ağırlığı tanmakta ve patron adına işçinin işine, içinde sözümlü ona, işçi temsilcisinin de bulunduğu disiplin kurulunun son vermesi sağlanmaktadır. Patron değil, disiplin

ZAFERE GİDEN YOL

kurulu işçiyi işten atmaktadır. Burada mesele disiplin kurulunun teşekkül tarzındadır. İmzalanan sözleşme disiplin kurulunun oluşumu iki işçi ve iki patron temsilcisi tarafından temin edilmektedir. Ve başkanın tek oyu hakkı vardır. Ve bu disiplin kurulu kararını o çokluğu ile verecektir. Her nasılsa, disiplin kurulu işçinin işine son verse bile karar gene de kesin olmayacaktır, sendika genel başkanlığı ile şirket genel müdürlüğünün yeniden meseleyi incelemesine sunulacaktır. Yani artık patron iş kanunundaki 13. maddesi ile 17. maddesini kalkan yapıp ikide bir işten atamayacak, bu maddeleri tehdit vasıtası olarak kullanmayacaktır.

İşçinin tutuklanması, hüküm giymesi halinde bile patron işçinin işine son veremeyecek, hüküm infazı sonunda işçinin işde çalışıp çalışmayacağına disiplin kurulu karar verecektir.

Toplu iş sözleşmesinde ayrıca iş yeri komiteleri getirilmiş, toplu iş sözleşmesinin sağlıklı yürütümü denetim tabi tutulmuştur. Bunlardan sınav, izin, intibak gibi komiteleri hemen sayabiliriz.

Bütün bunların dışında; bir de er-telenmesi ve iki ay içinde sonuca bağlanması sözleşmede belirtilen maddeler vardır. Mesela, asgari ücretlerin arttırılması halinde getirilecek yükselme farkının Yeni Çeltik Maden İşçilerine seyyanen yansıtılması, başka sendikalarla ilgili maddeler, işçinin istifası halinde de tam kıdem tazminatı alması, kıdem tazminatının asgari ücretin yedi buçuk katı olarak dondurulmasının kaldırılması bunlardır.

Pirimlerin görüşülüp karara bağlanması, sözleşme taslağına, sözleşmenin imzalanmasından sonraki iki ay içinde ayrı bir madde olarak konulmuştur. Buna yukarıdaki üç madde eklenmiştir.

İmzalanan toplu iş sözleşmesinde kıdem tazminatı 42 gün olarak tespit edilmiştir. İhbar tazminatları ise yasal sınırların onar gün üstüne çıkarılarak kabul edilmiştir, kabul edilmesi sağlanmıştır.

İşte kısaca ilk göze batan önemli yönleri ile sözleşmenin getirdikleri haklar bunlardır.

GREV GÜNDEMİNE GELİŞ.

Yeraltı Maden-İş'le Yeni Çeltik Kömür ve Madencilik Anonim Şirketi arasında uyumsuzluk sıradan, salt ücret artış isteminden ibaret bir uyumsuzluk değildir. Patron dogrudan dogruya işçinin örgütülü birliğini kendi mücadelesi doğrultusundaki kararını, azmini, örgütünü karşıya alıyor; entrika, yalan, hile yollarını deneyerek işçinin sendikal birliğini bozma yönündedir. Çünkü mücadele sınıf biliminden yola çıkılarak bunun aylar süren ön eğitim çalışmaları yapılarak, çalışmalar sürekli kılınarak başlamıştır. Toplu iş sözleşmesi de böyle anlayışla, dogrudan dogruya işçinin iradesi ile söz ve karar sahibi olmasıyla taslak haline gelmiş, patron hazretlerine sunulmuştur. Taslak sendikamız kademelerinde, daha önceki MADEN İŞÇİSİNİN SESİ gazetelerinde etraflıca yazıldığı gibi örgüt bütünlüğünün kesin görüşü olarak ortaya çıkmıştır. Bilimsel usullerle hazırlanmış, örgüt bütünlüğünün görüşü olarak belirlenmiş, işçinin iradesi ile ortaya çıkmış bir sözleşme ile karşı karşıya gelen patronun, patron olarak yapacağı da, deneyi, başarmadığı usuller olacaktır. Nitekim aylar boyunca, sözleşme taslağı karşısında hiçbir gerekçe göstermeden ve hiçbir karşı teklif getirmeden, külliye RED'den başka bir girişimde bu-

lunmaması, entrika yollarına sapsaması bunun delili olmaktadır. Patronun sendikaya karşı yürüttüğü tavır aynı zamanda diğer patronlar tarafından destekleniyor, Türk-İş'e bağlı Maden İşçileri Federasyonu tarafından yeni, o biçim, sendikaların oluşturulması için imkan deneni-yordu. Türk-İş'in tabanı çat diye çatlayacak, maden işçileri gerçek işçi sendikasının sesine uyacaktır. Ve maden patronları ile sarı sendikalar mosmor oluvereceklerdi. İşte sıkıntı buradaydı.

Fakat işçi düşmanlarının bütün melaneleri denemesi, her yolu mübah görmesi sökmeydi. Yeraltı Maden-İş sendikasının devrimci çatısında işçiler birleşmiş, sendikaları olan Yeraltı Maden-İş'i bir silah olarak kullanmaya yönelmişlerdi. Ve bundan hiç dönmeyeceklerdi, dönmədiler. İnatla, sabırla, direnç ülerine çıkan her engeli aştılar, her entrikayı bozdular ve sözleşme taslağına öne sürdükleri taleplerle birlikte kendi temel mücadeleleri doğrultusundaki kurtuluş yoluna çıktılar.

Grev; patronun patronca direnişi karşısında, hile yollarına sapsaması karşısında, sabırla, bilimle, bilinçle, birlikle, örgütle büyüye büyüye ilerliyen maden işçilerinin önüne yapılması gereken bir görev olarak geldi. Ve işçilerin iradeleri ve örgütlerinin kararı ile gündeme girdi. Ve görevini yaptı.

GREVIN GELİŞİMİ.

Yeni Çeltik'te grev 5 Mayıs çarşamba günü sabah saat 8:00 de genel başkan Çetin Uygur'un konuşması ve işçilerin büyük-kabulü ile başladı.

Greve HAYIR diyen tek bir işçi bile yoktu. Daha önce kurulmuş olan grev komitesi derhal GREV GÖZCÜSÜ görevlerini ilk nöbeti alacak olanlara giydirdi, işletmenin dört bir yanını da nöbetçilerin güvenliğine teslim ederek grevi yönetmeye başladı. Artık bütün mesele daha önce idare edilmeye alışmış bulunan işçi kitlesinin kendi kendisini yönetmesine kalmıştı. Yemegini hazırlayacak, nöbetlerini tutacak, eğitim çalışması yerinde hazır bulunacak, mücadelesinin tanıtılmasını yapacak, haklılığını savunacak, evlere gidip gelişleri düzenleyecek, çifte davullar eşliğinde topluca halay çekecek, gelen konukları karşılayacak, Suluoova'ya Havza'ya Merzifon'na doğru yürüyüşler düzenleyecek, gündelik değerlendirmeler yapacak... Yani işi ele alacak ve götürülecekti.

Grevin başlaması ile birlikte hemen 1 Mayıs gününden alışık bulunulan köylülerin gelişleri patladı. Koyunlar, kuzular, ekmeçler, pırnçlar, fasulyeler, helvalar, zeytinler... Ve "İşçi Köylü Elele", "Kahrolsun Faşizm", "Yaşasın Maden İşçileri"... gibi pankartlar... Traktörlerle binmiş çocuklar, kadınlar, yaşlı dedeler, erkekler, nineler, boy boy, küme küme geliyor kendi oyunlarını oynuyor, türkülerini söylüyor ve iş-

**İşten çıkarılan
157 maden işçisi
Ankara'ya
kadar yürüyecek**

Yozgat, Bilfer Maden Ocakları'nda çalışan 157 maden işçisi, 4 aydır maaşlarını alamamalarını ve işa-kitlerinin fesh edilmesini protes-t etmek amacıyla Ankara'ya bir yürüyüş düzenlemişlerdir. Devrimci gençler işçilerin haklı mücadelesinde onlarla omuz omuzadırlar.

çiler tarafından coşkunca karşılanıyor, uğurlanıyorlardı. Sonra gençlik örgütleri, sonra öğretmen örgütleri, memur örgütleri, küçük üretici örgütleri, halkevleri, çevre balediye başkanları... Hep aynı iğten sevgileriyle desteğe geliyorlar, elde avuçta ne varsa grevci işçilerin yardımına sokuyorlardı.

Eski Çeltik Maden İşçileri sendikası ise gerek yöneticileriyle, gerek maden işçilerinin kendileri hemen iki günde bir yalut akşam üstü maddi destekleriyle, manevi destekleriyle maden işçilerinin birliği yolunda sağlıklı adımlar atarak geliyor, geliyorlardı. Şeker işçileri de geldiler. ÖDTÜ'den gençler ekipler halinde de geldiler, oyunlar oynadılar. Sonra gelen destek telgrafları başarı dilekleri, uzaktan katkılar gelecek tek tek ziyaretler, siyasi teşekküller de dahil olmak üzere kutlamalar...

İşçilerin, köylülerin, gençlerin, öğretmenlerin kaynaşması, mücadelede birlik, dayanışma ve sömürçülere, soygunculara, faşizme, zulme ortak direniş... Grev bütün gelişimi içinde bir halk bayramı halinde sürüp gitti. Ve görülecek şeydi. Düşmana karşı, faşizme karşı, azami dikkatli, azami tetik davranışlı mücadelelerin boyutu yükseldikçe yükselmişti.

GREVIN ÖNEMİ.

Yeni Çeltik grevinin en önemli tarafı işçilerle köylülerin ittifaka yönelen dayanışması oldu. Pancar ekicisi köylüler kendilerini soyan, ezen Yeni Çeltik Kömür ve Madencilik

Anonim Şirketine ve ağabası Türkiye Şeker Fabrikaları Anonim Şirketine karşı çıkıyorlar ve maden işçilerinin yanında yer alıyorlardı. Yeni Çeltik Maden işçileri de kendilerini ilklerine kadar sömürüp ezen Yeni Çeltik Kömür ve Madencilik Anonim Şirketi ve ağabası Türkiye Şeker Fabrikaları Anonim Şirketi'ne karşı mücadele veriyorlar ve köylülere öncülüyorlardı. Ve ülkemizde işçilerle köylülerin beraberliğinin ilk önemli kıvılcımı böylece çıkı-yordu.

Yeraltı Maden-İş bu arada Yeni Çeltik Kömür ve Madencilik Anonim Şirketi'nin Cizre-Şırnak asfaltit işletmesi maden işçilerini de Amasya Yeni Çeltik Maden işçilerinin yanına çekmiş, onların uzlaştırma kurulu-nda olsun, grev kararı almaları sırasında olsun mücadele yollarını göstermesi açısından olsun aynı patronun karşısında yer almalarında başarılı olmuştur. Cizre-Şırnak asfaltit işçilerinin bu davranışları da kayda değer bir önemdedir.

Grev, Yeni Çeltik maden işçilerinde nitelik sıçraması da yapmıştır. İşçi mücadele içinde zor günler içinde kendi birliğini nasıl sağlamlaştığına, mücadelenin kendisini nasıl kelleştirdiğini görmüştür. Gene işçi bu mücadele içinde gerçek efen-dilerin, gerçek gücün patronlar değil kendisi olduğunu da görmüştür.

Yeni grev "savaş okulu" görevini yapmıştır.

Yeraltı Maden-İş Maden İşçisinin Sesi Gazetesinden kısaltılarak İktibas edilmiştir.

KARŞI DEVRİMİN SALDIRILARI KARŞISINDA EMEKÇİLERİN ÇELIKTEN BİRLİĞİ.

GREV GÖREVİNİ YAPMIŞTIR.

Toplu sözleşmenin imzalanmasından kısa bir süre sonra gelişen olaylar ve sonuçları devrimci bir politikanın her türlü provokasyon ve oyuna gâ-lip geleceğinin bir kanıtı oldu. Yeni Çeltik'te işçilerin birliğinden hoşlanmayan, toplu sözleşmenin sonucunda çok şey kaybedenler vardı.

Bugüne kadar, mafya-sarı sendikacılık görevlerini birlikte yürüten Amerikan sendikacılığının tipik bir örneğini veren Mehmet Yılmaz ve çevresindeki gangster çetesi artık aylık 500 bin liralık zarara uğramışlardı! Aylığı 500 bin liralık bulan bu soygunun kaynağı neydi ve Mehmet Yılmaz kimdi? 1967 yılında bir gruzi patlaması sonucu 68 işçi işverenin ihmali sonucu katledilmişlerdi. Patron işçilere tazminat ödemek istemiyordu ve bunun bir yolu bulmuştu. Mehmet Yılmaz işte böyle bir zamanda ortaya çıktı.

"Ben işçileri korkutup bu işi hallederim." Sonuç: Örgütsüz olan işçilerin yenilgisi. Bu görev karşısında Mehmet Yılmaz kazılan her yeni tünel ve bacaların metresi karşılığında dağıtılan primin dağıtımını üzerine alıyor, böylece ayda 97-130 bin lira arasında değişen primin büyük bir çoğunluğunu kendisi alırken geride kalan birkaç bin liralık işçilere dağıtarak sürdürüyorlu düzenini. İdarecilerle kurduğu ilişkiler(!) sonucunda istediği kadar kömürü gayet düşük fiyatla ocaktan alıp karaborsada satıyordu. Kısa sürede 6 damperli kamyon sahibi olmuştu. Bu gelişmeler sonucunda sendika başkanlığına kurulmuş ve devrimci Yeraltı Maden-İş gelene kadar sendika başkanlığını sürdürmüştü.

Bu zararlarını(!) telafi etmeye çalışıyorlar. Eski düzeni tekrar getirmeli ve DEVİRİMCİ YERALTI MADEN-İŞ'i buradan atmalydılar.

UYGULAMAYA KONAN PLAN.

Şöyle düşünüyordu gangster çetesi; işçilerin ocaktan çıkma ve diğer vardiyanın ocağa inme saatinde bir olay çıkartıp, ateş açarız, işçileri kaçırtır, jandarma çağırarak işletmeyi kontrol altına aldırırız. Böylece Yeraltı Maden-İş sendikasını saf dışı etmiş oluruz.

Çetenin unuttuğu birşey vardı; bu işyerindeki sendika bugüne kadar devrimci bir politika uygulamıştı ve bir grev başarımı burada. Türkiye'nin bugüne değin az gördüğü "gerçek savaş okulu" olan bir grev!

Saldırı ve gangster çetesi sarı sendikacıların bozunu, işçilerin ve elvar köylülerinin dayanışması, Lazın-Kürdü-nün, Alevisinin-Sünnisinin devrimci bir politika ile siltahlarını dayandırması sonucu öktükleri kanda boğulanlar ve "kendli kazığın kuyuya kendim düştüm" diye ifade veren Mehmet Yılmaz.

**BU MÜCADELEDE İKİ ŞEHİT VERDİ
YENİ ÇELTEK İŞÇİLERİ. RAMAZAN
SEVİNDİK VE İSMET DURAL ARKADAŞLAR
KAHPECE KURŞUNLANARAK ÖL-
DÜLER. SEVİNDİK ANAYI DA İŞLET-
MEYE YETİŞMEYE ÇALIŞIRKEN BİR
TRAFİK KAZASINDA KAYBETTİLER.
ONLARIN ANILARI BİZE ÖNDER OL-
CAK!**

**BUGÜN YENİ ÇELTEK'İN İŞÇİLERİ,
KÖYLÜLERİ BİRLEŞTİLER. YARIN
TÜM TÜRKİYE'NİN EZİLEN VE SÖMÜ-
RÜLEN İNSANLARI BİRLEŞECEK VE
BİR AVUÇ PARA BABASINI VE UŞAKLA-
RINI YERLE BİR EDEREK KURTULUŞ
BAYRAĞINI YÜKSELTECEKLERDİR.
BU MÜCADELEDE TEK YOLUN
DEVİRİM OLDUĞUNUN BİLİNCİYLE,
ŞEHİTLERİMİZİ BAŞLARINIZIN ÜZE-
RİNDE YÜKSELTEK İLERLEYECE-
ĞİZ.**

ANTI-FAŞİST MÜCADELEDE REVİZYONİZMİN ENGELLERİNİ YIKALIM.

● KİTLE EYLEMİNİ REDDEDEN GÜROSLER KİTLE ÖNÜNDE MAHKUM OLDULAR, OPOR-TUNİSTLER TRAKYA'DA EYLEM İÇİNDE SAF DIŞI EDİLDİLER.

● TRABZON'DA REVİZYONİSTLER POLİSLE İŞBİRLİĞİNE GİDEREK; MİTINGE GELEN BİR GRUBU POLİSE İHBAR ETTİ.

● REVİZYONİSTLERİN TÖM ENGELLERİNE RAGMEN EDİRNE MİTINGİ ON BİN'İ AŞKIN YURTSEVER'İN KATILMASIYLA YAPILDI

Revizyonistlerin kaynaklandığı Töb-Der Uzunköprü subesi kitle eylemini reddetti ve doğru sloganlara açıktan ters düşmek suretiyle kitle önünde mahkum oldu. Töb-Der bölge temsilcisi ve genel merkez yönetim kurulu üyesi Emin Aksu kendi doğrultusunda oyunlara girdiyse de Trakya devrimcileri tarafından sert bir şekilde cevap alarak şubelere sokulmadı. Çünkü eylemi engellemek için elinden gelen tüm gayretleri sarf eden karşı-devrimci tavrılarını sonuna kadar sürdüren Emin Aksu 6 Aralık mitingini engelleyenlerin başında gelmektedir. Ekonomik sorunları bas çelişki gibi gösteren teslimiyetçi revizyonist görüşü öne süren bu demagog siyasal mücadeleyi Trakya halkının yapamayacağı ancak ekonomik sorun çözmenin meselesidir gençlerden bize ne seklinde bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini kesinlikle gözden saklamak için devrim sözcüğünün kaldırılmasını Kurtuluş Kadar Savaş sloganını kitlelerin anlayamayacağı yalanını uydurmaktaydı.

Üzünde karşı-devrimci olan bu görüştekiler olsa olsa burjuva ajanı olurlar. Adı geçen grup, vilayetleri kazaları dolayarak, "miting ve yürüyüş katılmayın, onlar gösist tiler", "öğretmenlerin sorunlarının da ayrılmışlardır", "kürtçülük yapıyorlar", "tüm şubeleri kapatmak için bir kişi bu işleri özellikle idare ediyor" gibi deli saçması seyler söylemiştir. Bunun üzerine Edirne'deki devrimciler hem çalışmayı hızlandırmak hem de bu işçi sınıfı düşmanının maskesini indirmek için şubeleri dolaymaya başlamıştır. Büyük bir kitlenin önünde yapılan eleştirilerde görüşleri mahkum edilmiş, tüm Kırklareli devrimciler, çok sert bir şekilde yanlısı yolda olduğunu hatırlatmışlardır. O gece oradan hemen ayrılan bu kalpazan, tekrar aynı çalışmalarına devam etmiş burjuvaziye açıkta yardım etmiştir. Kırklareli'de sloganların kendisine ters geldiğini söylemiş; karşı olarak slogan getirteklifi söylendiğinde tek slogan getirmemiştir. Ancak aynı deli saçması laflar, "olay olacaktır", "provokasyona gelinecektir" gibi orada bulunanları şaşkırtmak pasifiz etmek için tüm gayretini sarfetmiştir.

Revizyonist ve oportünist görüşlü bu adamlar Tekirdağ'da da aynı şekilde ekiplerimiz gitmeden kapı dışarı edilmiştir. Tekirdağlı devrimciler mitinge kesinlikle katılacaklarını söylemişlerdir. Çorlu subesinde toplantı sonucunda mitinge tüm gücüyle Kırklareli ve Tekirdağ illeri gibi katılacağını bildiren katılmıştır. Babaeski subesi de mitinge katılmıştır. Eyleme 10 000 civarında halkın katılımı revizyonist görüşleri bir kez daha mahkum eden pratik neyin doğru olduğunu açık ortaya çıkarmıştır.

Halkımız devrimcilerin kararlı ve bilinçli davranışlarından güven duymuş ve devrimcilerle beraber "Tek Yol Devrim", "Mahir Hüseyin Ulas Kurtuluş Kadar Savaş", "Bağımsız Türkiye" sloganlarını haykırmıştır. Bu miting de göstermiştir ki kitlelere doğru önderlik sonucunda devrimci hareket sağlam temele oturacak, revizyonist tezler diğer bölgelerde olduğu gibi Trakya bölgesinde de silinecektir.

● EDİRNE LİSESİ ÖĞRENCİLERİNİN DİRENİŞİ.

Devrimcilerin, 10 000 i aşkın yurtseverin faşizmi protesto mitinginden bir hafta sonra, Edirne'de miting düzenleyen MTTB miting alanına ancak 500 kişiyi toplayabilmiş ve gerici halk tarafından tecrit edilmişlerdir. Bu mitingin hemen ertesi günü, Edirne Erkek Öğretmen Okulu'na saldıran faşistlere bazı devrimci arkadaşlarımızı yaralamaları üzerine, Edirne'deki Lise öğrencileri Erkek Öğretmenli devrimcilerle dayanışma içinde boykoto gittiler. Öğrencileri direnişten vazgeçirmeye çalışan okul müdürü ve Edirne valisi arkadaşlarımızın "Faşist Müdür Defol", "Mahir Hüseyin Ulas Kurtuluş Kadar Savaş", "Tek Yol Devrim" ve "Kahrolsun Faşizm" sloganlarıyla karşılanmışlar ve konuşmadan uzaklaşmak zorunda kalmışlardır. Daha sonra direniş öğrenci velilerinin aracılığıyla son verilmiştir. Bütün bunlar revizyonistlerin "kıymıdamız faşizm gelir" teorilerinin (!) pratikte iflasını bizlere göstermektedir.

Ürgütlenme çabalarını sürdüren Edirne'li yurtseverler Edirne Orta Öğretim Derneğinin kuruluş çalışmalarını tamamlamışlardır.

● TRABZON MİTINGİ ve DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ.

Töb-Der, Tüm-Der, Tiis-Der, Tüm-As, Tümöd, THMOB, K.T.O. memurları derneği gibi çeşitli memur derneklerinde düzenlenen "Pahalılığa ve Baskılara Son" adlı miting ve yürüyüş 29 Mayıs 1976 cumartesi günü Trabzon'da yapıldı.

Miting düzenleme komitesine, çeşitli Bizans oyunlarıyla hakim olan TSİP ve yandaşları hem söz konusu örgütler içerisinde ve hem de özellikle gençlik içerisinde devrimcilerin tüm uyarılarına rağmen miting ve yürüyüşü ekonomizmin, reformizmin bacağına sürüklemek için ellerinden geleni yaptılar. Miting öncesi hazırlık çalışmaları sırasında kendilerinden olmayan tüm seslere kulak asmayıp kendi dediklerini herkese zorla kabul ettirmek istediler. Bunu başaramayınca tehditler savurdular. Bu beylerin hic kimseyle uzlaşmayan ve kendine pek güvenen katı tutumları üzerine diğer gruplar mitinge ayrı kollarından katılma kararı almak zorunda kaldılar.

Miting alanında komitenin toplayabildiği kitle dışında iki koldan çeşitli gruplar geldiler. Bunlardan birisi "Ne Amerika Ne Rusya Bloksuz Türkiye" gibi sloganlarla gelen "Pek ihtilalci !" arkadaşlarıdır. Diğer grup ise "Mahir Ertan Ulas Kurtuluş Kadar Savaş", "Tek Yol Devrim", "Kattil Oligarşi", "Halklara Hürriyet Faşizme Ülü", "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşizm" gibi sloganlarla gelen ve tüm diğer gruplardan daha kalabalık olan devrimcilerdir. Revizyonistler kendilerinden olmayan bu grupları miting alanının dışında tutmak istediler. Ancak bunu başaramadılar. Mitingte yapılan siyasi ikerikten yoksun konuşmalar ve "Meyak Sunta dediler Paramızı Yediler" gibi sloganlar kitleyi devrimcilerin yanına itti. Miting sırasında en çok atılan sloganlar "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşizm", "Kattil Oligarşi", "Tek Yol Devrim", "İşçi Köylü Gençlik Devrim İçin Birleştik", "Mahir Ertan Ulas Kurtuluş Kadar Savaş", "Halklara Hürriyet Faşizme Ülü", "Doğuda Milli Zulme Son" gibi sloganlardır. Bunların yanısıra kitlenin güncel, ekonomik, demokratik istemlerini yansıtan sloganlar da atıldı.

● ZONGULDAK'TA REVİZYONİSTLERİN İHANETİ

Türkiye'nin her bölgesindeki faşist saldırılar yoğunlaşırken, Zonguldak'ta faşist bizontuların akademiyi saldırdılar. Akademi bir günlük tatile girdi ve bazı arkadaşlarımız tutuklandı.

Tutuklu arkadaşlarımızın serbest bırakılmalarını sağlamak ve olayların içeriğini anlatmak amacıyla bir bildiri dağıtılmasını öneren Zonguldaklı devrimcilerin "İşçi davası" revizyonistleri "İhtilal mi yapacaksınız?" diye karşılık verdiler. Tutuklu devrimciler için harekete geçen TÖB-DER ve CHP Gençlik kollarına bizzat gidin diğer "İşçi davası" revizyonistleri TÖB-DER'e tutuklu arkadaşlarımızı ajan(!) olduğunu, olayı çıkartanların bunlar olduğunu, CHP'ye ise "bunlar Kürtçüdürler", bunlara sahip çıkmayın diyorlar. Bunlara kanıt olarak da sarı bir sendika olan maden işçileri Federasyonunun, yedikeri paranın açığını kapatmak için aldıkları grev kararının saksakçılığını yapan revizyonistler; bu olayın Zonguldak'taki toplu sözleşmelerin iptali ve sıkı yönetim ilan ettirmek için çıkartıldığını ileri sürmüşlerdir. Bu nedenlerden dolayı tutuklu devrimciler ajanmış(!),...

"İşçi davası" gazetesinin sahibi Yıldırım Eryılmaz olaydan bir gün sonra Günaydın gazetesine verdiği demeçte "olayın istenmeyen üzücü bir olay olduğunu, anaşının Zonguldak'a da sıradığı bunun sağ-sol çatışması olduğunu" belirtmiştir. (Faşizmin saldırı değil de). Bu olayın doğrudan bir faşist saldırı olduğunu belirten devrimcilerle de "faşistler durup durukken saldırmazlar, muhakkak onlar tahrik edilmişlerdir, zaten Türkiye'nin her yerinde olayları sizler çıkarıyorsunuz" demıştır.

Evet, faşizm karakteri gereği saldırgan değilmiş'de, devrimciler onu kıskıttıkları için saldırganlaşmış. BU İHANETLERİN HESABINI ZONGULDAK İŞÇİSİ SORACAKTIR.

Miting bitipte yürüyüşe geçildikten sonra en arka saflarda yer alan arkadaşlarımızın yolu keserek onlarla yürüyüş kolunun arasında oldukça büyük bir acıklık bırakan miting görüşlileri (revizyonistler) yürüyüş kolu köseyi döndükten sonra geride kalan bu arkadaşları polise ve jandarmaya ihbar etmişlerdir. Polis ve jandarma bu arkadaşlara "düzenleme komitesi sizin kendilerinden olmadığınıuz, Maocu olduğunuzu söyledi bu yüzden dağılın yoksa biz dağıtırız" demişlerdir. Arkadaşlarımız yürümekte ısrar etmeleri üzerine polis ve jandarma bu arkadaşlara saldırmış bir kısmını denize atmış, bir kısmını dipçikle ve copla yaralamış, bir kısmını da gözaltına almıştır. Yürüyüşün son anında haberi alan devrimciler hemen geriye dönmüşler ancak olay yerine geldiklerinde düzenleme komitesinin ihbar ettiği arkadaşlarımızın polis ve jandarmalar tarafından dağıtılmış olduğunu görmüşlerdir. Polis ve jandarma olay yerine gelen devrimcileri de dağıtmak için dipçik ve cop kullanmışlar ve bir kısım arkadaşları göz altına almışlardır. Polis ve jandarmaların denize attığı arkadaşlardan birisinin kayıp olduğu söylenmektedir.

Anti-faşist bir kitle eyleminde faşizme karşı en geniş birliğin sağlanması gerekirken bunu yapmayan kendilerinden olmayan herkesi "gösişt, anarşist, Maocu bozkurt" diye suçlayan bu revizyonistlerin öğrenci yüzlerini bu olay en açık biçimde kanıtlamıştır. Devrimciler bu duruma seyirci kalmayacaklardır. Birde yüzlerce devrimcinin devrim yoluna kanlarıyla yazdıkları "Kurtuluş Kadar Savaş" ilkesinden revizyonistlere ödün vermek isteyen arkadaşlar var. "KURTULUS" dergisi çevresinde biriken bu arkadaşlar kurtuluş devriminde değil, revizyonistlere yaklaşımda görüyorlarsa, bu miting ve sonunda meydana gelen olaylar onlara gereken dersi verecek kadar açıktır.

● ŞENKAYA MİTINGİ.

Şenkaya'da 22 Mayıs cumartesi günü Kültür Derneği tarafından yapılan faşizmi ve hayat pahalılığını protesto miting revizyonist ve tüm es-

ki ve yeni oportünistlerin gerçek yüzünü ortaya çıkardı.

Bu miting desteklemeye; Kars'lı KYD'lilerle birleşen üç kişilik oportünist grup ve yine Erzurum'dan gelip Kars'taki revizyonist TSİP'lilerle birleşen 10 kişilik bir grupla, kalabalık bir grup Göle'li devrimci de katıldı.

Göle'li devrimciler Şenkaya'ya 300 kişiyi katıldılar. Bu sırada yeni oportünistler, kont PDA cırları birleşmiş ve 9-10 kişilik TSİP'li revizyonistler de köşede kalmışlardır. Göleli devrimciler, hazırlanan sloganlara itiraz ederek; bu sloganların yönünün somut dertlerini içermediğini söylediler ve halkı ajite eden temel sloganlarda anlaşma teklif ettiler.

PDA'lı oportünistler, sloganların Şenkaya'nın somutundan kaynaklandığını ileri sürdüler! Hemen belirtelim ki bu sloganlar "Kahrolsun İki Süper Devlet, Bağımsız Bloksuz Türkiye" sloganlarıydı. Ne tespit! Şenkaya'nın somutu!

Miting, düzenleyiciler tarafından halka uzaktan bir arada yapıldı. Bu da Şenkaya için büyük bir tespit oldu! Halbuki tersi yapılsa idi halkın katılma oranı daha fazla olacaktı.

Bu sırada bu arkadaşlarımız "küçük burjuvazi devrimde öncüdür tezi"ni tekrar hatırlattılar. Yarım saat boyunca "Yolumuz Atatürk'ün Yoludur" "Atamızın İnzideyiz" diyerek Kemalizm olduklarını belirttiler. İki süper devlet tatanası onları baska vere götürmezdi zaten. Şenkaya halkı, oportünistlerin o "doğru tespitini" anlayınca Göle'li devrimcilerle beraber yürüyüşü kontrol altına aldılar. Göle'li mitingte 300 kişilik bir grupla gelmişlerdi (yürüyüşe 600 kişi katılmıştı). Bu arada Kürcü köyü devrimcileri de pankartları ile, TSİP revizyonistlerinin saflarından (!) ayrılarak aramıza katıldılar. Burada sunu belirtmek yarar var; Göle'de yapılan, kaymakamın sürgünü ve faşizmi protesto mitinginde 3000 kişi yer almıştı. Bu devrimci bir çalışma sonucuydu. Ama burada kitleye dayanılmaz ıhtilalini yapanlar, vazdan kitle çalışmasına vakit bulamamışlardı galiba.

UŞAK'TA 5 KÖY HALKININ DİRENİŞİ.

● UŞAK; AKSE, KILCAN, İKİSARAY, GÖCER, VE BOZKUS KÖYLÜLERİ YILLARDIR KULANDIKLARI MERANIN SORULMESINI ENGELLEMEK İÇİN BU TOPRAKLARI İŞGAL ETTİLER. DİRENİŞE GEÇEN KÖYLÜLERİ JANDARMA JOPLADI.

● UŞAK'TA OKULLARA SALDIRAN FAŞİSTLER HALKIN SİDDETLE KARŞI KOYMASI SONUCU POSKORTOLDOLAR.

Uşak'ta 5 köy halkı 1938 yılında askerî hava alanı olarak köylülerden istimlak edilen 5 bin dönümlük arazinin Teknik Ziraat Müdürlüğü tarafından ekim için traktörlerle sürülmeye başlanması üzerine, çoluk çocuk, kız kızan, 7'den 70'e bu toprakları işgal ettiler ve hakları olan bu topraklar için çevreden gelen devrimci arkadaşlarla haklı bir mücadele örneği vererek tarlanın sürülmesini engellediler.

Bu direniş sırasında jandarmaların köy halkına saldırımları, küfredmeleri, dıpcikle yaşlı köylülere vurmaları ve bu mücadelede köylülerin yanında yer alan devrimci, ere saldırımları ve tehditleri köylülere, jandarmaların kimin koruyucusu, devletin kimin devleti olduğunu bir kez daha somut olarak gösterdi. Bütün bunlara rağmen bu mücadele devam edecektir. Çünkü bu topraklar

bu köylüler için can damarıdır, bu bölgenin en verimli topraklarıdır. Bu toprakların, birçok topraksız köylü varken ziraata verilmesi bu köylüleri daha da fazla yoksullatıracaktır.

Direnis sırasında bir uzatmalının köylülere saldırması üzerine karşı koyan bir köylü kadın "sizlerden korkmuyoruz, ancak bizi öldürüp ondan sonra bu toprakları elimizden alırsınız" diyerek mücadelelerindeki kararlılığı ifade etmiştir.

UŞAK LİSESİNE YAPILAN SALDIRILAR POSKORTOLDO

Liselerin kapandığı gün faşistler yine faşist polis desteği ile tüm okullara saldırdılar. Fakat devrimciler ve tüm yurtsever Uşak halkı onları püskürterek, uzun zaman unutamayacakları bir ders verdiler. Aynı gün polis önüne gelen devrimcileri toplayarak gözaltına aldı. Gündüzleri hiçbir şey yapamayan faşist komandolar polis desteğinde geceleri saldırılar düzenlemeye başladılar.

5 Haziran günü Esmе dışından gelen faşistler Liseye saldırdılar ve bazı arkadaşlarımızı yaraladılar. Polis yine devrimci avına çıktı.

UŞAK YAY-KUR DER KAPATILDI

Bu arada polis hiçbir sebep göstermeksizin UŞAK YAY-KUR derneğini bir ay süreyle kapattı. Tüm bu faşist saldırılara ve bütün baskı organlarıyla yapılan teröre karşılık devrimciler-yurtseverler yılmadan mücadele verdiler ve vereceklerdir.

Faşist Terör Sivas Halkını Sindiremedi.

VARTO'DA
HALKIMIZIN
BİRLİĞİNİ
BOZAMAYA
CAKLAR.

● SIVASTAKI TÜM DEMOKRATİK ÖRGÜTLER; DEMİR YOLLARI SENDİKASI, GENEL İŞ SOSYAL-İŞ, SIVAS ZİRAAT ODASI, TÜB-DER, TÜM DER FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDE GÖÇBİRLİĞİ YAPIYORLAR.

● YENİ ÖRGÜTLENME ÇABALARI, YOCEYURT MAHALLESİ HALKI YARDIMLAŞMA DERNEĞİNİN KURULMASI HAZIRLIĞIYLA HIZLANDI

Sivas'ta genel olarak halkımızın özel olarak devrimcilerin üzerinde yoğunlaşan baskılara karşı tüm demokratik kuruluşlar-Demiryolları Sendikası, Genel-İş, Sosyal-İş, Sivas Ziraat Odası, TÜB-DER, Tüm Teknik Elemanlar Derneği ve Tüm-Der Sivas şubeleri göçbirliği içinde girmişler ve faşizme karşı mücadeleyi örgütlenme çabalarına başlamışlardır.

200 işçinin tüm Sivas'ta dağıttıkları 20 bin adet bildirinin tam metnini yanda yayınlıyoruz. Bildiri dağıtımının sonunda, faşistler iki işçi arkadaşımıza saldırmışlarsa da halk faşistleri etkisiz hale getirmiştir. Faşizme karşı mücadelede tüm demokratik kuruluşları bir araya getirme çabaları Çürek Cevher-İş ve Yıldızeli Ziraat Odası'nda desteklemesiyle yaygınlaşmaya başlamıştır.

Diğer yandan, halkın örgütlenmesi çabaları da yeniden hız kazanmıştır. İlk olarak Yüce-Yurt Mahallesi Yardımlaşma derneğinin kurulması hazırlıkları ilerlemiş, tüm Sivas halkının demokratik örgütlerde birleşmesi çabaları hız kazanmıştır. Faşizmi yenmenin yolu, halkın örgütü ve devrimci mücadelesinden geçeceği gerçeği bir defa daha ortaya çıkmıştır.

Mehmet Kocadağ arkadaş, 1 Mayıs gecesi İstanbul'da faşist canilerce öldürüldü. Hakim sınıflar Varto'da da cenaze töreninin yapılmasını engellediler.

Mehmet Kocadağ arkadaş Varto'nun Cobandağ köyündendi. Varto'lu devrimciler, köylüler, Varto'da sabaha kadar cenazesinin başında nöbet tuttular. Ama polis tarafından çıkarılan, sınıflarla aleviler çatışacak, kan gövdeyi götürecektik söylentileriyle cenaze töreninin yapılmamasına engel olundu. Ve cenaze kaldırılarak köye götürüldü. Civardan gelen 7 köy halkı bu durumu protesto ettiler. Sunni-alevi çatışmasının çıkacağı söylentileri böylece yalandı. Baş sağlığı için köye gelen devrimciler, alevi sunni ayrımının yoksul halkı bölmek için hakim sınıflar tarafından körüklenildiği, kitlelerin gözü önüne serdiler.

Varto'da alevi-sunni çatışmasının körüklenildiği ilk olay bu değildi. Bundan bir süre önce 2 polis, önce Varto'nun sunni sonra da alevi kesimine giderek alevi-sunni çatışmasını başlatmak istemişlerse de, her iki kesimde de dayak yiyerek kaçmak zorunda kalmışlardı.

Bütün bu oyunlar, yoksul halkı bölmeye çabaları hakim sınıfları düşükleri bataklıktan kurtaramayacaktır. Halkımızın örgütlü mücadelesi bunu engelleyecektir.

HACİBEKTAŞ'TA DEVİRİMCİ MÜCADELE

HACİBEKTAŞ ULAS BARDAKCI'NIN DOĞUM YERİ. BOYLESİNE YİĞİT BİR DEVİRİMCİYİ DOĞURANLARDAN KORKULUR ELBET. BU KORKU BİN NUFUSLU BİR YERE KARAKOL AMİRLİĞİ (TÜRKİYENİN BAŞKA HİCBİR YERİNDE YOKTUR) KURDURTUR ELBET. AMA KORKUNUN ECELE FAYDASI YOK

Geçen yıl, Hacı Bektaş Veli'yi anma törenlerini "faşizme protesto" mitingine dönüştürmüştü Hacıbektaş halkı. Türkiye'nin en yiğit evladı. ULAS BARDAKCI'YI yetiştirmişti bu halk. Öyleyse bu halkın başına vurulmalı ve sindirilmeliydi. Önce bin nüfuslu bir yere Türkiye'de eş görülmemiş bir uygulanayla, Karakol Amirliği kuruldu. Sonra devrimci yurtsever öğretmenler sürülmeye başlandı, tüm devrimcilere karşı bir terör uygulanmasına geçildi.

19 Mayıs törenlerinde, öğrenciler bu durumu protesto ettiler. Tören den sonra "Bağımsız Türkiye" sloganıyla yürüyüş yaptılar. Baskı ve terör yıldırılmayacaktır onları. 21 Mayıs günü okuldan dağılmakta olan öğrencilerin üzerine polis ve jandarmalar saldırdı. 12 kişi gözaltına alındı. 7'si tutuklandı, 5'i yaşlı tutmadığı için serbest bırakıldı. (Gözaltına alınan öğrencilerden birisi 12 yaşında bir kız öğrencidir)

Bugün bin nüfuslu bu yerde, bir karakol Amirliği var ve bir komando birliği yerleştirilmiş buraya. Evet korkuyorlar ama korkunun ecele faydası yok. Devrimcilerin mücadelesi herşeye rağmen sürecektir.

GANTEP'TE FAŞİST TERÖR

ve Terör'e Yeşil Işık Yakanlar.

Artık ülkemizde herşey açık açık oynanıyor. Halkımızın üzerindeki ağır zulüm ve sömürü gittikçe artan bir yoğunluk kazanıyor. Oligarşi, var olan baskı düzenini ağırlaştırarak için hergün yeni terör uygulamalarına girişiyor.

Gaziantep olayları bunun en tipik örneği. Bir evde kuşatılan ve teslim olmayacağını bildiren üç devrimciye karşı tankların desteğindeki polis ve ordu birlikleri hücumu geçiyorlar. Evi bir gün bir gece süren kuşatmadan sonra fethediyorlar.

Ama, tüm Gaziantep yöresinde fiili bir sıkıyönetim sürdürülerek "savasa" devam ediliyor. Yüzlerce ev basılıp aranıyor, yüzlerce yurtsever gözaltına alınıyor. Baskı, zulüm, işkence, tehdit ve örgütlü devlet terörü: İste faşizmin çıplak yüzü. Bu olayların bir yönüdür. Birde ibretle dolu olan diğer yönü var.

Bu olaylar CHP Gençlik Kolları'nın ünlü gizli raporunun, DGM savcısının beyanatının ve Federal Almanya İç

İşleri Bakanlığının gizli raporunun Tercüman'da yayınlanmasını takiben meydana geliyor. Ve bu denli uluorta meydana gelen olaylar karşısında Ecevit "yasal olmayan sol'a karşıyız" diyerek faşist teröre yeşil ışık yakıyor. Sözde sol partilerimiz TIP, TSİP anarşizme ve gözizme karşı olduklarını açıklayarak görevlerini yerine getiriyorlar.

Kısacası: CHP Gençlik Kolları, DGM savcısı, Tercüman gazetesi, tanklar, otomatik silahlar, bombalar, TRT'nin bu "iç savaş"ı adeta naklen yayını Ecevit'in, TIP, TSİP'in demecileri... oligarşinin ORKESTRASI nekadarda düzenli çalışıyor.

VE İNSAN YÖREĞİ BU ORKESTRANIN DZENLİ SESİNİ BOZACAK BİR GÜR SESİ BOŞYERE GAZETE SAYFALARINDA ARIYOR... BELKİ ARADA KAYNAYIP GİDEN AYBAR'IN DEMECİ VE ANTEP'TEKİ KUŞATILMIS EVİN İÇİNDEN ÇIKAN, FAKAT TANK GÜRÜLTÜLERİ ARASINDA KAYBOLAN TABANCA SESLERİ...

7. sayıdaki ilk yazımızda "Devrimci Gençlik" in gençliğin örgütlenmesi sürecindeki somut ve canlı olumlu işlevini anlatmıştık. Bu yüzden, Türkiye'de bir gençlik federasyonunun kurulmasında yol göstericiliği devam edeceğini belirtmiş, bu amaçla, gençliğin örgütlenmesi ve mücadelesinin anlamı üzerinde durmuştuk. Bu konuda doğru bir yaklaşıma örnek olarak da 1974'de yayınlanan "Gençliğin Örgütlenmesi ve Federasyon" yazısını tekrar yayınlamıştık. Ayrıca Devrimci Gençlik yayınının "Gençliğin Devrimci Eyleminin Birliği İçin" başlıklı 5 broşürünün bizim gençlik platformundaki programımızı yansıttığını hatırlatmıştık.

Bu sayımızda, açtığımız tartışmamızın "yankı"larını yayınlamaya başlıyoruz. Diğer sayfalarda son İYÖKD yönetiminin özleştirisini ve somut önerilerini bulacaksınız. Aynı şekilde DİĞER ŞEHİRLERDEKİ MERKEZİ GENÇLİK ÖRGÜTLERİNDE, TÜRKİYE ÇAPINDA ÖRGÜTLENME DOĞRULTUSUNDAKİ GÖRÜŞLERİNİ BİZE İLETMELERİNİ BEKLİYORUZ. Hemen belirtelimki, federasyon kuruluş çalışmasının tüm görüşler yayınlandıktan sonra başlatılması gibi bir sınırlama söz konusu olamaz. Bu iki tür çalışma aynı sürecin birbirini tamamlayan iki yönü olarak ele alınmalıdır. Öyleyse; GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ İÇİN DEVRİMCİ GENÇLİK ÖRGÜTLERİ VE DEVRİMCİ GENÇLİK GRUPLARI GÖREV BAŞINA!

DEVİRİMCİ GENÇLİK'İN TEK MERKEZİ ÖRGÜTÜ YOLUNDA...

Bu yazımızda, farklı siyasi yoğunlukların "federasyon" konusundaki yaklaşımlarını da eleştireceğiz. Ama kesinlikle onlarla uzun bir polemik içine girmeyi düşünmüyoruz. Çünkü buna hem vaktimiz yok, hem de zaten bugüne dek söylenmesi gerekenler gereğinden fazla söylendi. Hatta "gençliğin birliği" cığırta kanlığını yapanlar ayrı tekkellerini ya kurduklar ya da kurma hazırlıkları içindeler. (GSB, İGD ve kendilerini feshedip (!) devrimci (!) muhalefete ortak tekke kurma yolunda olan DGB ve DGD). Bu ikincilerinin tavırları hiç olmasa iki yönden "olumlu"dur. Aralarında hiç fark olmadığı halde "farklı" şeylere müridlik yapmaktan vazgeçiyorlar, bir. Bizim oportünizme karşı mücadelemiz açısından "hedef daraltıyorlar", iki. Aynı yönelimi, GSB, İGD türünden dernekçiklerden de bekleriz.

Bugünlerde Halkın Sesi gazetesinde "Devrimci Birlik" üzerine yazılar ve röportajlar tefrika ediliyor. Bu konuda "iyi niyetli" öneriler getiriliyor. Ne kadar iyiniyetli(!) olduklarına örnek olarak DGB yöneticisinin özleştirisini (!) gösterebiliriz. (Aynı gazete de yayınlanan Militan Gençlik sahibi ve İYÖKD eski ikinci "başkanı"nın demecini ciddiye almadığımızı da belirtelim. Sıklıkla "kariyer" teşhiriyle parsa toplama sevdasında olanlarda gerçekten ciddiye alınacak şeyler aranamız gereksiz bir çaba olurdu.) DGB yöneticisi, İstanbul'da İYÖKD yöneticilerinin, temsilcilik seçimlerinde ağır yenilgiye uğradığını iddia ediyor! Bu arkadaşlar "iyi niyet" konusunda birkaç sözümlü var; eğer samimiyet içinde birlik istiyorsanız, eski "a.ışkanlık"larınızdan tamamıyla vazgeçmelisiniz. Ama ne yazık ki huylu huynudan vazgeçemiyor. Ve yalanlara, iftiralara bu sefer daha tutturaklı bir şekilde devam ediliyor. Kesinlikle biliyoruz ki, ve herkes de biliyor ki İstanbul'da İYÖKD yönetiminin görüşünü paylaşan arkadaşlar temsilci seçimlerinde büyük çoğunluk sağlamışlardır. Ve "hukuki nedenlerle kapatılma durumunda olan İYÖKD"ün yerine kurulan İYÖD için de en demokratik şekilde görevlendirilmişlerdir.

Öte yandan Halkın Sesi'nin ve izleyicilerinin "Devrimci Gençlik'e yakın zamana kadar "Sosyal Faşist, maceracı, troçkist v.b." sıfatlar takaran bugünlerde "devrimci" olarak kabul etme lutfu (!) üzerinde de dikkatle durmak lazım. Anlaşılan bugünlerde epeyce cömertleştiler ve Türkiye'de kimin devrimci kimin devrimci olmadığını kerametli kendilerinde menkul bir şekilde tayin etmeye başladılar. Ama biraz alçak gönüllü olmaları gerekmez mi? Aslında onları ve izleyicilerini bu tavır almaya iten olgu kenarlarının (Halkın Sesi, Militan Gençlik, Halkın Kurtuluşu v.b. "siyasi" akımların) gün geçtikçe kitleler için kemikleşmeye başlamalarıdır. Bu yüzden yeni taktikler peşindeler, ve kendilerini "merkez" kılarak bir devrimciçlik "Blüçit"ü yaratmaya çalışıyorlar. Bizim bildiğimiz devrim için savışana devrimci denir. Yoksa devrimcilere maceracılığını berrak(!) bir şekilde gördüklerini iddia ederek devrimci geçmişe küfredenler değil... Hele hele gençlik mücadelesi için öneri getirirken "gençliğin acil meselesi" başlığında Dev-Genç'in mücadelesini "küçük burjuva anarşizmi" olarak karalayınlar hiç değil! (Burada kendi açısından Halkın Sesi'nin nispeten daha "dürüst" olduğunu belirtelim. Çünkü bugünkü tavır aynen geçmişte de vardı. Bu yüzden şimdi "haklı" olarak, hem geçmişte "anarşizm" diyen hem de onun mirasçılığı peşinde olan akımları uyarıyor.)

Ama bizler PDA'cı arkadaşlarla (özellikle kalemşörlere değil de sempatanlarıyla), Amerikan emperyalizmine ve faşizme karşı mücadelede birlik olamayız, demiyoruz. Tutarlı mücadele veremeyeceklerini bilsek bile, onlarla da emperyalizme ve faşizme karşı birliğimiz oluruz. Çünkü biz en geniş ittifak bütünlüğünden yanayız. Bu uğurda, aynı şekilde sosyal-demokratlarla da ittifak kurabiliriz. İttifak ilkelerimiz devrimciler için hem eleştiri hem birliktir; diğer tutarsız kesimler için hem mücadele hem birliktir. PDA'cılar devrimciliklerini bildirilerde "ağaların topraklarına bir şahin gibi dalarak" değil, bizzat sosyal pratikte (tapki 1971 proleter hareketinde olduğu gibi) ağaların topraklarına birer şahin gibi dalarak kanıtlanmalıdır. Ama bizim, Halkın Sesi'nden çok önce yaptığımız bir tespit var: Biz hiçkimseye "sosyal faşist" ya da "maocu bozkurt" gibi yaftalar takıp, aramızdaki çelişmeleri bizatihi faşizme olan çelişmeyle özdeş tutmaya taraftar değiliz. Bu kadar!

Ayrıca, Halkın Sesi artık "devrimci" saydığıni söylerken, bizimle aralarında tek(?) fark olan "sosyal emperyalizm" konusunda ikna olabileceğimizi de söylüyor. Evet, bu konuda tavırımızı açıklayan ilk yazımızda (Devrimci Gençlik sayı 3) şöyle diydük: "İkna edilmeye açığız(!) Ama bir iddia kırk kere tekrarlanırsa yine de bilimsel kanıt olamaz." Şimdi de arkadaşlar zahmet edip aynı iddialarını 41. kez gündeme getirmişler. Çünkü bizim tespitimiz ortadadır. "Bugün biz revizyonist Sovyetler Birliğiyle sosyalizm arasında önemli bir çelişmenin var olduğunu söylüyoruz. Ancak bu çelişmenin, sosyalizm ile emperyalizm arasında varolan çelişmeden farklı türden bir çelişme olduğunu, farklı çelişmelerin ise farklı metodlarla çözülmesi gerektiğini ileri sürüyoruz."

Gelelim Militan Gençlik'in iddialarına. Bu konudaki açıklamamız çok kısa olacak. M.Gençlik yazarları "şaşkın" tavırlarına devam ediyorlar. "Platformlarını" unuttular ve bize "Beyaz Kitap" diiliye eleştiri yöneltiyorlar. Dev-Genç'in mücadelesinin sıkıyönetim savcılarının perspektifinden değerlendirmeye huylarından vazgeçmelerini istiyoruz! [M. Gençlik sayı 4, sayfa 10, Dev-Genç'i bir parti gibi görüp ondan parti yaratıldığını sıkıyönetim savcısı iddia ediyor] "şaşkın" yazar. Birde CHP'nin Gençlik Kollarının malum raporu (!) Bizim aynı yönlüde olduğumuzu "iddia" etmekle pek farklı bir iş yapıyorsunuz. Bu arada M. Gençlik yazarlarının Dev-Genç'i nasıl değerlendirdiklerini de öğrenmiş olduk böylece! Ayrıca bundan böyle M.Gençlik'ten daha çok, doğrudan doğruya Halkın Sesi'ni ve Aydınlık Dergisi'nde yapılan teftikarları muhatap alacağımızı duyururuz...

DEVİRİMCİ GENÇLİK DEV-GENÇ'İN ŞANLI MİRASINA SAHİP ÇIKMALIDIR.

Bize yöneltilen eleştirilerin, bizce en önemlisi ("geçerlisi" değil!) yeni bir "DEV-GENÇ OLAYI" yaratma çabası içinde olduğumuzu doğrultusunda... Bu eleştiriye birkaç açıdan cevap vermemiz gerekiyor.

Dev-Genç'in mücadelesini nasıl kavradığımızı ilk üç sayımızda açıklamıştık. Şöyle diydük: "Dev-Genç, anti-emperyalist bir doğrultuya sıkı sıkıya sarılarak ilerledi, onun anti-emperyalizmi etkili bir şekilde kitlelere benimsetmesi, her fırsattan yararlanarak, kendiliğinden patlayan gençlik hareketlerine anti-emperyalist bir öz vermesi çalışması doğrultusunda ve yapılması gereken şeydi. İşte onun bu muhtevası, yükselmesinin, gelişmesinin sırrıdır." İşte geçmişin mirasından doğru bir şekilde yararlanma kararlılığında o-

lan bizlerin yolunu Dev-Genç'in bu tecrübesi aydınlatmalıdır. Bizim için esas olması gereken, kitle bağını nasıl sağlanacağıdır. Bu ise, kitlelere doğru siyasi önderlik yapabilmek ve bunu pratik eylem birliği içinde başarabilmektir. Birbirinden ayrı tutulamaz olan bu iki olgudur ki, bizim kitlelerle olan bağımızı sürekli kılabiliyor. Ve Dev-Genç'in mücadelesi bu bütünlük içinde ele alınmalıdır; Dev-Genç'ten bize kalan en büyük miras budur. Elbette biz günümüzde Dev-Genç döneminin koşullarını yaşamıyoruz. Dev-Genç belli bir dönemde üzerine düşen zorunlu bir tarihi misyonu yerine getirmiştir. Günümüzde kendisine sosyalist diyen hiç kimse tarihin tekrarı edeceğini iddia edemeyeceği için kurulacak yeni bir gençlik derneğinin Dev-Genç'in misyonu ile yükümlü olduğunu da iddia edemez. Ama yine hiçkimse Dev-Genç'in mücadele anlayışının günümüz koşullarında gençlik için geçersiz olduğunu da iddia etmemelidir. Çünkü bunun tersini söylemek bilimsel sosyalizmin ilkelerini aykırır. Niçin? Çünkü bütün devrimci örgütler (parti ve parti dışı örgütler) belirli bir kitle çizgisine ve bunun sonucu olan bir örgüt çizgisine (siyasetine) sahip olmak zorundadırlar. Türkiye koşullarında bunu başarılı bir şekilde gerçekleştiren Dev-Genç'in mirasçıları olmak istiyorsak, tarihsel gelişimin sarmallığı doğrultusunda ve günümüz pratiğine uyumlu olarak tutarlı bir kitle bağını somut ve canlı boyutlarında belirlemeliyiz.

Bütün bunların ötesinde, örgütlenme modeli bakımından da Dev-Genç tecrübesinden yararlanmalıyız. Dev-Genç'in en geniş gençlik yayınlarının merkezi örgütü durumuna nasıl geldiğini, onun çalışma tarzında olduğu kadar örgütlenme modelinde de görmemiz gerekir. 1971 öncesinde, bildiğimiz gibi her fakülte de bir öğrenci derneği, bir de sosyalist fikir kulübü bulunuyordu. O dönem ki, "mevzuat" a göre her fakültenin öğrencilerinin tamamı, öğrenci birliğinin doğal üyesi sayılıyordu. Ama SFK, öğrenci birliğini denetim altına bulunduyordu. SFK'leri, kongrelerinde seçtikleri belli sayıda delegeyi Dev-Genç kongresine gönderiyorlardı. Böylece oluşan Dev-Genç kongresi, Dev-Genç genel yönetim kurulunu seçiyordu. G.Y.K. ise, merkez yürütme kurulunu tespit ediyordu. Ayrıca ilöge yürütme kurulları da mevcuttu. Federasyonun merkezi Ankara olduğu için M.Y.K., aynı zamanda Ankara B.Y.K. olarak da çalışıyordu. Görüldüğü gibi aşağıdan yukarıya en demokratik yoldan oluşturulan bir M.Y.K söz konusu idi. Ve bu M.Y.K. Türkiye Devrimci Gençlik hareketinin merkezi yönetimini gerçekleştiriyordu... İşte bu örgütlenme modeli karşımızda "daha iyi" ortaya çıkarılmadıkça bir model olarak duruyor. Ama gerçekleşmesi pek mümkün olmayan bir model...

DEVİRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU DEMOKRASİ TEMELLERİ ÜZERİNDE MERKEZİYETÇİ BİR YAPIYA SAHİP OLMALIDIR.

Federasyonu karakterini verecek olan, yani onun biçimlendirecek olan, tespit edilen ve gerçekleştirilebilen eyleminin muhtevası olacaktır. Burada ayrıntılı olarak onun program hedefleri ve eylem platformu üzerinde duramayacağız. Ama bu konu önemlidir ve biz bu konudaki görüşlerimizi toplantılarda, bildiri-lerde ve bizzat dergimiz ve yayınevimiz aracılığıyla en geniş kitlelere ilettik. "Devrimci Gençlik" görüşünü benimseyen dernekler bu ilkeleri her gün, her saat hayata geçirmekteler. Ve bu ilkelerin doğruluğunu pratik içinde kanıtlanmaktadır. Öyleyse burada ilkelerimizin önlemlerinden birkaçını vurgulamakla yetinelim.

Federasyonu oluşturacak olan derneklerin büyük bir kısmında "Devrimci Gençlik" görüşü çoğunlukta. Bu olumlu bir olgudur. Böylece en geniş kitlelerin anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleye seferber edilmesinde önemli bir engel aşılmış olmaktadır. Ancak bu tespit, kesinlikle, aynı görüşte olmayan arkadaşların örgütlü mücadeleden dışlanması olarak değerlendirilmelidir. Demokratik bir kitle örgütünde heterojen fikirlerin, anti-emperyalist anti-faşist olması kaydıyla, bulunması çok doğaldır. Öte yandan DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK örgütlenme ikisi pratige ge-

ÇLİ GÖREV BAŞINA! 2

çirildiğinde ve kitle çizgisi ile bütünleştirildiğinde, bağımsızlık ve demokrasiden yana olan herkesin ve her siyasi yoğunluğun örgütlü mücadelesi zaten sağlanabilecektir. Bu örgütlenme ilkesi üzerinde biraz duralım.

Gençlik federasyonu konusu tartışılırken sürekli olarak, aşağıdan yukarıya gerektireceği gündeme gelen kitlesel örgütlenme ihtiyacına yukardan aşağıya iradecilikle müdahale edilmesinden bahsediliyordu. Böylece demokratik merkezîyetçilik örgütlenme ilkesinin mevcut koşullar altında kullanılmaktan başka bir şey değildir. Yani, birimler düzeyinde çalışan gençlik örgütlerinin tek bir merkezî çatı altında toplanması ve bu derleniş sürecinde mevcut birimlerdeki eksik örgütlenmelerin tamamlanmasıdır.

Burada "birim"den, fakülte dernekleri, kasabaların gençlik kültür dernekleri olduğu kadar, merkezî şehir dernekleri (küçük birimler merkezi olarak AYÖD, İYÖD tipi dernekler) de kastedilmektedir. Demek ki, kitlesel katılımda ifadesini bulan "demokratik" yani, birimlerin kendi düzeylerindeki "merkezî" örgütlenmeleri ile bütünleşmektedir. İşte demokratik ve merkezî yanların daha üst düzeylerde birleşmeleri giderek ve hiyerarşik olarak daha üst ve çeşitli "merkezlerin merkezî" olan örgütlenmeyi de gündeme getirir. (Bu sürecin demokratik kitle örgütlerini kapsadığı ve bir bakıma da teorik bir varsayım olduğu unutulmasın. Amaç, bunu hayata geçirmektir.) Süreç içinde demokrasi ve merkezîyetçilik yanlarının belirleyiciliklerinin değişmesi ile, örgütlerin üst düzeyde yeni yapılar oluşturmasını da sağlayacaktır. (Proletaryanın öz örgütünü oluşturulması, bilindiği gibi bu sürecin tam tersi bir rota izler.)

Birim örgütlerinin daha merkezî bir yapı altında toplanmasını sağlayan bu ilke, öte yandan, iki "sorun"la da çözümlenmektedir. Bu sorunlardan birincisi şudur: Anti-emperyalist anti-faşist anlayıştaki herkesin oluşturduğu heterojen bir bileşim söz konusudur. Yani bu anlayışa farklı yaklaşımlar söz konusudur. İşte bunun çözümünü, örgütlü mücadelenin öngördüğü disiplinde aramak gerekir. Her örgütlenmede olduğu gibi, federasyonda da demokratik merkezîyetçilik, pratik geçerliliğini yapısal kademenlerde bulacaktır. Federasyon içinde değişik siyasi yoğunlukların varoluşu bu kademenmeye halel getirmemelidir. Yani herhangi bir birim örgütünde denetimi elinde bulunduran ve MYK'nun siyasi görüşlerini paylaşmayan bir siyasi yoğunluk, federasyon bünyesinde "bağımsız" tavır almamalıdır. Çünkü bu tavrın, demokratik yanın işlerliği ile, yani birim düzeyinde somut sorunlarda inisiyatif kullanma ile bir ilişkisi olmayacak, tersine, saf bir demokratizmde ya da kelimenin tam anlamı ile merkezîyetçilik savunan bir "federalizm" olacaktır. Parça, bütüne tabi olacağı için, kendi biriminde çoğunluğun görüşünü temsil etse bile Türkiye çapındaki mücadele açısından söz konusu birim, federasyonda çoğunluğun görüşünü temsil eden MYK'nun direktiflerine tabi olacaktır. Ki, zaten, "bağımsız" tavır almayı savunabilen bir anlayış, gençliğin tek bir yapı altında mücadelesini savunmamalıdır. Öyleyse değişik siyasi yoğunluklar, kendi "kadrolarını ya da denetimlerini altında tuttıkları birim derneklerini kendi "azami" programlarına göre yönlendirmeli; bu mücadele platformu için gerçekten yeterli olan ve gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlayan asgari ilkelerin sınırlarını taşımamalıdır. Açık ki, burada federasyon MYK'nun direktiflerini belirleyen de aynı sınırlar olacaktır. Federasyon örgütlenmesinin biçimi, merkezîyetçi yanın işlerliğini sağlamanın yanı sıra demokratik işlerliği de mümkün kılacak bir yapıdan oluşmalıdır. (Bu "biçim" anlatılacaktır.) Öyleyse bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde saf tutan bütün görüşler, eğer federasyonda birlikte çalışma zorunluluğunu kavramışlarsa ve bir arada olurlar da azami programları bakımından "ayrı" olduklarını sürdürseler bile, örgütlü mücadelenin belli bir denetim mekanizması gerektireceğini unutmamalıdır. Federasyon ayrı derneklerin oluşturacağı bir ittifaklar cephesi ya da bunların aritmetik toplamı olmayacaktır. Bu nokta çok önemlidir. Çünkü federasyon, kendi özgül ekonomik demokratik

mücadele ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele platformu üzerinde gerçekleştireceği eylemlerin muhtevasına göre biçimlenen bir kitle örgütü olacaktır. Bu yüzden söz konusu mücadelenin, yani özgül boyutları kapsamındaki bir örgütlü mücadelenin kurallarına uymak gerekecektir.

Demokratik merkezîyetçilik ilkesinin çözümü bağlayacağı ikinci "sorun" ise, federasyonun önderliğini benimseyen geniş yığınlar (kitleler) ve bu örgütün siyasetini aktif olarak sürdüren unsurlar (kadrolar) dan hangisinin, karar mekanizmasında "belirleyici" olacaktır. Sorun bu şekilde konulduğunda gerçekten bir ikileme ortaya çıkar: Kadro örgütü mü, kitle örgütü mü? Halbuki bunun çözümünü kitle çizgisinin tespitinde ve uygulamasında bulmak gerekir. Çünkü kitle çizgisinin uygulanması aynı zamanda demokratik merkezîyetçiliğin uygulanmasıdır. Dikkat edilmesi gereken, merkezîyetçiliğin aşırı kullanılması ile "buyrukçuluğa" ve demokratizmin mutlaklaştırılması ile "kuyrukçuluğa" düşmemektir.

FEDERASYONUN BİÇİMİNİ BELİRLEYEN ONUN EYLEMİNİN MUHTEVASI OLMALIDIR.

Federasyonun biçimi, yukarıda anlattığımız olgulara göre belirlenecektir. Ancak hemen belirtelim ki, bizim getireceğimiz öneri, hatta olduğu gibi herkes tarafından kabul edilse bile, yeterli olmayacaktır. Mücadele içinde gelişecek olan bir esneklik kazandırmışsa, federasyon, somut koşullarda ortaya çıkan yeni ve özgül muhtevalara göre biçimsel açıdan daha da zenginleşecek; eksik yanlarını tamamlayacak; gereksiz (bürokratik) yapılarını tasfiye edecek; ve zorunlu restorasyonlara uğrayacaktır. Süreç içinde titizlikle korunması gereken onun eyleminin muhtevasına verilen önem olmalıdır.

Dev-Genç örgütlenmesinde olduğu gibi, Türkiye çapında hem yaygın hem de merkezî bir örgütlenmeyi aynı ölçüde başarma iddiasında değiliz. Günümüzde örgütlenme potansiyeli geçmişten daha fazladır; ancak, fraksiyonel parçalanmışlık da daha fazladır. Bu ikincisi geçmişe oranla olumsuz bir olgudur. (Elbette devrimci safaların belirginleşmesi ve ideolojik netleşme açısından belirli bir olumlu yanı da vardır. Ama henüz bu olumlu yan siyasi örgütlenme potansiyeline aktarılamamıştır.) Dahası, önemli noktalarda, Dev-Genç örgütlenme modelini geçersiz kılan hukuki engeller de getirilmiştir. Mevcut duruma baş eğmemek için fiili tedbirler almak zorunludur. Bu uğurda, federasyonun örgütlü yapısını kademenmesini anlatılabilecek için Ankara'yı örnek olarak alabiliriz.

Ankara'da gençliğin tek merkezî örgütü AYÖD, en demokratik şekilde oluşturulmuştur. Ancak mevcut birim dernekleri (öğrenci dernekleri ve kültür dernekleri) ile AYÖD arasında hukuki bir bağ bulunmadığından, gençliğin organik birliği pratikte sağlanamaktadır. Önemli olan federasyon yapısı içinde buna daha geçerli ve elverişli bir biçim bulabilmektir.

Bu amaçla, birim derneklerinin yönetim kurulları, Ankara'yı temsil eden bir konsey oluşturulmalıdır. Bu KONSEY, yönetsel açıdan hem demokratik yanın (bir üst kurul karşısında) hem de merkezîyetçi yanın (kendi birim dernekleri karşısında) işlerliğini sağlayan bir kademe olacaktır. Haldeki durumda bir üst kurul, AYÖD yönetimi tarafından işgal edilmelidir. (Daha sonraları bu konseyin üzerinde yer alacak kurul, konsey üyeleri tarafından seçilebilir. Ama şimdi AYÖD yönetimi oraya seçilerek getirilmiştir.) Hatta bu konseyin sık sık toplanması zor olacağından AYÖD yönetiminin, söz konusu birim derneklerinin başkanları ya da temsilci üyeleriyle daha sık ilişkiye geçebileceği bir türev konsey de oluşturulabilir.

Demek ki, Ankara örneğinde, aşağıdan yukarıya federasyonun yapısı şöyle olacaktır: En altta birim dernekleri; bunların yönetim kurullarının oluşturacağı bir konsey (bu konsey daha önceki "üst forum"ların bir benzeridir ve birim derneği henüz kurulmamış yerler için delegelerle temsil edilebilir.); yönetim kurulu başkanı ya da bazı üyelerinin oluşturacağı bir üst konsey (türev konsey); AYÖD yönetim kurulu. Böylece Ankara bölgesi, kurulacak gençlik federasyonunda AYÖD yönetim kurulu tarafından temsil edilecektir. Başka deyişle AYÖD yönetim kurulu, federasyonun Ankara bölge yürütme kurulu işlevini görecektir.

Verdiğimiz bu örnek, diğer şehirler için de geçerlidir. Elbette her bölge, kendi özelliğinden dolayı, bu kademenlerde bazı değişiklikler yapabilir. Ancak federasyon örgütlenmesini çabuklaştırmak amacı ile anlayış olarak her şehirdeki merkezî gençlik örgütü Bölge Yürütme Kurulu olarak kabul edilmelidir. Böylelikle, şimdiye kadar sürdürülen örgütlenme çabaları gereksiz olmayacak, tersine, bütün bunlar federasyon örgütlenmesine kanalize edilecektir.

Her şehirde oluşturulacak konseylerin toplamı, federasyon genel konseyini oluşturabilir. Hatta daha sonraki aşamalarda bu genel konsey, federasyon kongresini de oluşturabilir. Öte yandan, bölge yürütme kurullarının ya da bunların görevlendireceği belli sayıda temsilcilerin sık sık yapacakları periyodik toplantılar, Türkiye çapında devrimci gençlik eylemlerinin merkezî bir koordinasyonunu da sağlayacaktır.

Federasyon merkez yürütme kurulu nasıl oluşturulacaktır? Bu pratik bir sorundur. Eger bölge yürütme kurulları belli sayıda üyelerini sürekli ikamet etmek kaydıyla federasyon genel merkezi olacak şehire örneğin, Ankara'ya gönderilebilirlerse ortak bir MYK oluşturabilir. Eger bu mümkün olmazsa (Dev-Genç olduğu gibi federasyonun ilk kongresine kadar Ankara Bölge Yürütme Kurulu aynı zamanda MYK görevi ile de yükümlü olur. Daha sonraları MYK işlevine sahip Ankara BYK (yani AYÖD yönetim kurulu) federasyon genel konseyi tarafından seçilmelidir...

(Diğer bir model olarak TÜB-DER tipi bir örgütlenme öne sürülebilir. Yani bir genel merkezden gereken yerlerde şubeler açması yoluyla örgütlenmeye gidilebilir. Ancak bu model iki açıdan günümüz koşullarında gençlik için elverişsizdir. Birincisi, bugüne dek kurulmuş dernekler işlevsiz hale gelecektir- en azından "askıya" alınacaktır-. İkincisi ise, bildiğimiz kadarıyla bu tür bir derneğin kurulması için bakanlar kurulunun izin vermesi gerekecektir. Ki bu da olmayacak duaya amin demek gibi bir şey olurdu)

Örgütlenme önerimizi noktalamadın önce hatırlatmak istediğimiz bir konuya da değinelim. Federasyon kurulduğunda zaman ya da bu nedenle federasyona katılmak istemeyen şehir dernekleri olabilir. Böyle durumlarda, eğer söz konusu dernek gerçekten merkezî bir yapıya sahipse, devrimci arkadaşlar bu şehirde federasyona dahil etmek için yeni bir dernek kurmamalıdır. Sabırla mevcut dernek içinde muhalefet yürüterek onu federasyona sokmak için çalışmalıdırlar. Böylece bu dernek ya federasyona katılacak ya da sektör yöneticileriyle başbaşa kalacaktır. İşte bundan sonra diğer birim dernekleri ve geniş yığınlar federasyonun bir alt örgütü olacak yeni bir dernekte toplanabilirler. Unutulması gereken nokta, federasyonun "tabelalı" derneklerine hiç mi hiç ihtiyacı olmadığıdır. Bu tür zorlamaları ancak faşistler ya da umudunu yitirmiş revizyonistler başvurabilir. Bizim için önemli olan en geniş gençlik yığınlarının örgütlü olarak mücadelemize kazanılmasıdır. Eger yukarıda anlattığımız gibi bir durum ortaya çıkarsa-ki belli yerlerde başlangıçta çok muhtemeldir- arkadaşlarımız federasyon temsilciliğini geçici olarak yüklenirler ve mevcut dernek içinde muhalefet yürütürler.

Bu önerimizin hayata geçirilmesi için ilk somut adım vakit kaybetmeden atılmalıdır. Bu adım, en uygun birkaç şehir derneğinin birliğiyle ilişkiye geçerek bir koordinasyon komitesi oluşturulması olmalıdır. Bundan sonra kaybedilecek zaman faşizmin işine yarayacaktır!

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

UZUN BİR SÜREDİR, SÜRMEKTE OLAN GENÇLİĞİN TEK KİTLE ÖRGÜTÜ ÇALIŞMALARI, OPORTUNİST VE REVİZYONİSTLERİN TÜM ENGELLERİNE RAĞMEN BASARIYA ULAŞTI. İYÖKD'ÜN KURULUSUNUN HANGİ SEYRİ TAKİP ETTİĞİNİ İYİ KAVRAYABİLMEK İÇİN, İYÖKD'ÜN ÇEŞİTLİ YÖNETİMLERİNCE HAZIRLANAN ÖZELEŞTİRİ YAZILARININ İLK KİŞİNİ BU SAYIMIZDA YAYINLIYORUZ. GELECEK SAYIMIZDA KURUCU YÖNETİMİN ÖZELEŞTİRİSİNİ YAYINLAYACAĞIZ.

Son İYÖKD Yönetiminin Özeleştirisi

OLİGARŞİNİN İYÖKD ÜZERİNDEKİ BASKISI VE OLAĞANÜSTÜ KONGRE.

İYÖKD kurulduğunda, bir buçuk yıl içerisinde geniş gençlik kitlelerini dernek çatısı altında toplamaya başladı. Birçok yanlışlara rağmen yine de adım adım ilerliyor, öğrenci gençliğin gerçekten tek demokratik kitle örgütü niteliğini kazanıyordu.

Örgütün bu gelişimini iyi izleyen oligarşik dikta, çözümü gençlik yöneticilerinin tutuklanması ve düzmece iddialarına gizli örgüte bağlamakta çareyi buldu. Ve İYÖKD yöneticileri tutuklandı.

İYÖKD yöneticilerinin tutuklanmasından sonra gençliği örgütsüz bırakmamak ve kitlelere mat-olmaz bir örgütün kapanmasını engellemek için acilen olağan üstü kongreye gidildi.

Olağanüstü kongre öncesi tartışmalar aramızda bir takım ayrılıkların çıkacağı yönünde hızla geliyordu. Dünyanın hiçbir yerinde açık ideolojik mücadele ile kendisini kitlelere kabul ettirememiş oportünizm bu sefer de yine maskelenerek olağanüstü kongre arifesinde binbir hesap ve ticaret ilişkisi içinde İYÖKD yönetimini ele geçirmeye çalışıyordu. Oportünizmi erken teşhis eden birkaç arkadaşın çabası ile bunların yönetiminde çoğunluğu almaları engellendi. 1971 proleter devrimci hareketini suçlayan bu oportünistler süreç içerisinde, yavaş yavaş renklerini belli etmeye başladılar. Ve biz üzerlerine gittikçe iyice kıvrıtmaya hala "ihtilalciler" olduklarını fakat "geçmişçi aşamamız gerekir" deyip PDA'cılarının bilinen devrim stratejisini övmüze seriverdiler. Fakat iş buraya gelene kadar çok taktikler denediler. Bir dediklerini ertesi gün inkar ettiler. Ve başlangıçta asla "biz PDA'cıyız, PDA ihtilalcidir" diye çıktılar sanılmamasın.

YENİ YÖNETİM KURULUNUN TESBİT EDİLMESİNDEKİ HATA VE EKSİKLERİMİZ.

Kongre için delege seçimi yapıldı. Delegele- rin toplanıp onların tasvip edeceği bir yönetim kurulu oluşturulmuştu. Fakat o dönemde dernek içinde hakim olan henüz gerçek yüzü açığa çıkmamış oportünistler (bu gün PDA saflarındadırlar) olduğundan böyle bir şey yapılmadı ve 8-10 kişi biraraya oturarak (tabii çeşitli ince hesaplar kullanılarak) bir yönetim kurulu tespit edildi. Oportünizmin sürekli kafakol oyunlarıyla sinsice kendi adamlarını yönetime sokma çabası fiyaskoya sona erdi. Fakat sıhhatli bir yönetim de olmadı. (Bu durum daha sonra kendini gösterecektir.)

Bir diğer muhalefet ise hukukileşmiş revizyonistler idi. Bunlar da tipki oportünistler gibi kendi anlayışlarını kitlelere anlatmadan sahte bir muhalefet yürütüp taban toplamak peşindeydiler. Ve gençliğin birliği şiarı etrafında kafakol, adam karalama ilişkileriyle muhalefet çabası yitirtiler. (Şimdi İGD'yi kurmuş durumdadırlar.) Bir diğer oportünist kesim ise kongreden önce delegelerini çekip ayrıldığı halde kongreyi sabotaj etmeye geldiler fakat başarısızdılar. (Daha sonra DCD'yi kurdular) Sonuçta o zamana kadar devrimci olarak kabul ettığımız (bugün ise PDA'cıdan daha PDA'cıdır) bu arkadaşlarla ittifak yapılarak kongre alındı, ki bu ittifak yapılmıyaydı dahi yine ezici bir çoğunlukla kongreyi alabilecek durumdaydık. Daha sonra ise yönetimde iki kişi ile temsil edilen bu beyler sanki önceden görüş ayrılığımız yokmuş gibi, (görüş ayrılığımız var uyum sağlıyoruz) deyip, faşist terörün her gün bız daha arttığı ortamdaki yönetim kurulundan istifade ettiler.

SAĞ OPORTÜNİZM VEYA REVİZYONİZM (*)

Hukukileşmiş revizyonistler (İGD) kongreyi kaybettikten sonra bir daha deneye uğramadılar. Ve geniş bir karalama, yıpratma kampanyasına giriştiler. Dernek içindeki ideolojik mücadele genellikle yeni gelişen sağ oportünizmle (bugünkü "Militan Gençlik") oldu. Her geçen gün yeni yeni teorileri keşifleri yapıyor, yeni Amerikalı buluyorlardı! Tabii hergün yeni bir şey keşfettiklerinden gerçek-

ten o dönemde belli bir yere oturmak, siz bunun demek oldukça zordu. Sağ oportünizm, ise "İYÖKD anti-demokratiktir, gerici bir örgüttür, muhalefete baskı yapıyor" sloganıyla başladı. Buna "muhalefete eylem hakkı" şiarı izledi. Bu tartışmalar aylarca sürdü; sağ oportünizm artık başbozukluğa savunmaya başlamış, merkeziyetçiliği, en basit örgüt disiplini reddetmeye varmıştı. Ardından, "sosyal emperyalizm" tartışmaları bir yaz boyu sürdü. Genellikle 1971'den sonra 71 proleter hareketinin potansiyeli içinde yetişmiş genç kadrolar geçmiş hareketi tüm yetersizliğine rağmen alabildiğine savunup oportünizmle mücadele ettiler. Yer yer reaksiyoner de olsa oportünizmin ağababalarının maskeleri kısa zamanda düştü ve "çok ihtilalciler" maskeleri ardındaki PDA'nın gerçek yüzü görüldü.

Oligarşinin saldırısı gün geçtikçe gençlik üzerinde yoğunlaşıyordu. Sürekli baskı yanısıra ve buna bağlı olarak oportünizmin yurpatıcı çabaları ve ayrımlarla yönetim kurulu çalışamaz duruma geldi. Oligarşi işini iyi planlıyordu, hatta zaman zaman suni bir takım yalınlıklar yaratarak gençliği örgütsüz bırakmak, dağıtmak tutmak istiyordu. Kısa bir süre de olsa oligarşinin bu oyununa geldik. Ve örgütlenmemizin oligarşinin baskısı karşısında ne kadar yetersiz olduğu somut olaylarla belgeleniyordu. Elbette bunların bir dizi sebebi vardı, gerek geçmiş yönetimin bize bıraktığı menfi miras gerek biraz tecrübesizliğimiz bunlara sebep oluyordu. Bir dizi hata ve yapılması gereken şeyleri tespit ediyor, fakat yoğun faşist saldırısı ve polis baskısı karşısında pratikte bir adım daha ileri atamıyorduk.

Faşist saldırılarının yoğunlaşması karşısında taban aktif mücadelenin yeterli kadar verilmemesini, haklı olarak eleştirebiliyoruz. Ancak, yaz döneminde oportünizmle kısır döngü içerisinde süren tartışmalardan fırsat bulup faşizme karşı aktif mücadele hazırlıklarını yapamadık. Öyle anlar oldu ki, dernek sabah 9:00 dan akşam geç vakitlere kadar işgal edildi ve tartışmaya zorlandık.

Ve şimdiki "Militan Gençlik" sahibi, İYÖKD'ün ikinci başkanı Sayın Mehmet Budak kendi geçmiş teorilerini unutmuz, "Halkın Sesi" ve "Militan Gençlik"te çıkan demegelerinde şöyle diyor; "İYÖKD hem faşizmin saldırısı hem de yanlış ideolojik ve politik çizgi izlemesi ve gençliğin önderliğini üstlenecek disiplinli kolektif çalışan militan bir örgütlenmeden yoksun olduğu gibi nedenlerden dolayı giderek gençlik kitesinden kopuyor." (Halkın Sesi sayı 57) Somut durum bu mudur acaba? Faşizme karşı gerekli aktif mücadelenin verilmesinde asıl sebep kendilerinin yaz boyu sürdürdükleri kısır tartışmalardır. Güncel, gençliğin sorunları ile ilgili hiçbir şey getirmeden habire "Sovyetler emperyalist mi, değil mi, harp çıkar mı çıkmaz mı?" tartışmaları hala unutulmadı. Kişisel sorumluluğuna bile müdrük olmayan, görev başından ayrılarak memleketine çekilip giden ve yerine "vası" bıraktığını söyleyen bir kimseden bu tür "eleştiriler" daynık şaşırtıcı olmuyor. Öte yandan İYÖKD'ün ne derece kitlelerden kopmuşluğu(!) 1 Mayıs mitinginde görülebilir. Çünkü bunu burjuva gazeteleri bile görmemezlik edemedi. Diğer kitle eylemlerinden söz etmeyi gereksiz buluyoruz.

Faşizmin her gün artan saldırısı karşısında gerçek devrimciler ve önekerler gözle görülür bir şekilde belli olmaya başladı ki, bu gün daha da somutlaşmakta yeni önekerler çıkmaktadır. Ve yönetim kurulu resmen parçalandı. Baştan da oportünizmin safında yer alarak teslimiyet kampına dahil oldu. Artık bir gençlik örgütü başkanı ve ikinci başkanı olduklarını unutmuz alabildiğine bir yıpratma ve karalama kampanyasını başlatmışlardır. Dernek polis baskısı ve oportünizmin yıpratma çabaları birleşince çalışamaz duruma geldi. İYÖKD her an kapatılabilir, gençlik her an örgütsüz kalabilir. Bu tehlikeyi göz önünde bulundurarak yeni bir örgüt kurma çalışmalarına giriştik.

İSTANBUL İÇİN TEK KİTLE ÖRGÜTÜ KURMA ÇALIŞMALARI.

Yeni bir tek kitle (gençliğin) örgütü kurarken aşağıdan yukarı kitle tabanına dayanarak kuralıydık. Ve bunun için de diğer sağ oportünist ve revizyonistler tek kitle örgütü çatısı altına gelmeleri için "anti-faşist, anti-emperyalist" ilkesi etrafında birliğe ça-

ğırıldı. DGB revizyonistleri, bu ilkenin yurt severlik ölçüsüne uymayacağına sosyal emperyalizme karşı mücadelelerin de ilke olarak konması gerektiğini ileri sürerek tek kitle örgütü çağırısına katılmadılar. DGB'nin bu tavrını şimdiki "Militan Gençlik" yazarları eleştiriyor, oportünistlikle suçluyordu. Ve bizim o zamanki tavrımızın doğru olduğunu söyleyebiliyorlardı. Şimdi ise aynı ilkeyi "sosyal emperyalizme karşı mücadele" ilkesini kendileri de getiriyorlar. Ve şöyle diyorlar; "Emperyalizme, sosyal emperyalizme karşı olmak. İki süper devletin hegemonya çabalarına karşı mücadele etmek." (Halkın Sesi sayı 57, M.Budak'ın Demeci) Daha dün kendileri bu ilkeyi kabul etmezken ki, biz o şartlarda tek örgüt için seçimler girdik, şimdi ise aynı DGB ilkesini kendileri de getirdikleri halde bizi gençliğin birliği bozma suçluyorlar. Oysa kimin birliği bozduğu ortada.

GSB revizyonistleri de gençlik örgütü anlayışlarının farklı olduğunu ileri sürerek bu işe yan çızdılar.

Geriye kalan iki DGD tandanslı (Militan Gençlik ve Halkın Kurtuluşu) grup ve DGB'li- ler aylarca engellemelerden sonra çağrıya evet dediler.

Yine Militan Gençlik Sahibi tüm seçim tartışmalarını unutmuz hergün yeni bir görüş getirerek, "sözcü durumundaki arkadaşlarımız yanlış yöle geldi, böyledir. Özeleştiriyi yapıyoruz" cümlelerini bile ezberletmişti. (Örneğin her birimin istediği şekilde seçim sistemini uygulamaya meselesi önceden kabul edildiği halde iki hafta sonra vazgeçilmesi, orta öğrenim ve işçi gençliğin hemen dernek kuruluşunda getirilmesinin yanlış olduğu kabul edildiği halde ortakların dürtmesiyle bir ay sonra tekrar gündeme getirilmesi vs. örnekler çoğaltılabilir.) Şimdi ise hiç sıklıkla "ancak tek kitle örgütü şiarı kitlelerce benimsemeye İYÖKD yönetimi de tek kitle örgütünden yana görüşmek zorunda kaldı" (Halkın Sesi sayı 57) gibi tahrihatlarla tecrit olmuşluklarını gizlemek için yalana ve demogojiye başvurdular. Boguna çabalyorlar, pratik ortada, "kitleler, kitleler" deyip kendilerini avutmaya devam etsinler, "maceracı, ajan provakatör" deyip oligarşi ile, hukukileşmiş revizyonistlerle elele verip yürüsünler. Bakalım nereye kadar gidecekler!

Daha sonra seçimlere başlandı. Fakat oportünizmin istikrarlı bir çizgisi olmadığından sürekli hergün yeni görüşler gelebiliyor, bazen demokratik merkeziyetçiliğin bizim andığımız gibi, bazen tam aksi "muhalefete özgürlük" diye saf demokratisizmi savundular. "Sosyal emperyalizm, Ne Amerika Ne Rusya" sloganlarını her yerde, her eylemde atabileceklerini, bağımsız tavır koyabileceklerini iddia ettiler. Geçmişte söyledikleri "Sosyal emperyalizm" kitle örgütlerine ilke olarak getirilemez sözünü özeleştirisi yutuverdiler. Böylece tek kitle örgütü meselesi on aylık bir sürenin ardından sona gerçekleşemedi. Ve yine oportünizm seçimleri kaybedeceği korkusuyla İTÜ seçimlerini bir türlü yapmaya cesaret edemediler. Ki devam mecburiyeti varolan bu okulda seçimler en son bırakıldı. Ve seçimlerin 1/6'sı yapıldı. Seçimlerde 110 delege kadar ileriydik.

İTÜ seçimlerini tek örgüt çatısı altında birleşememek dahi yapabiliydik. Bunun faydası: Oportünizmin İTÜ'deki gücünün ne kadar cılız ve kof olduğu, İTÜ-DER'in İTÜ kitesini temsil etmediği somut olarak görülecekti. Fakat İTÜ seçimleri hep çekirtiliyor bilinmez bilinmez tarihlere erteleniyordu, bizim sürekli İTÜ seçimleri yapılınsı dememize rağmen! (Seçim komitesi gayet iyi hatırlar). Ve bu süreçte, bu oportünist gruplar, seçimin başlangıcından bugüne kadar (seçim süreci içinde) devamlı olarak ilke değişikliği yaptılar. Son olarak da "sosyal emperyalizm" ilke olarak gençlik örgütlenmesine getirdiler. Biz sosyal faşistlikle suçlamaya, hatta "sosyal faşistlere, revizyonistlere, (bizler kast edilmiyoruz) şiddetin dahi geçerli olduğunu (ki pratikte de gösterdik)" söylemeye başladılar. Bu anlayışla, demokratik kitle örgütlerine bu tarz bakışla birlik olamazdık. Yapılacak birlik gençlik hareketini bir adım daha ileri değil, tersine geri götürecekti. Bunun için birlik bozuldu. Diyaloğun bu seviyeye geldiği ortada İTÜ seçimlerini ortaklaşa yapmak gövde üzerisinden öteye gidemezdi. Ve kitleler özeleştiride grup çıkarı hesapları yapma-

anlayışımıza ters düşerdi. Yani birlik olmayacağımız halde onlar mı güçlü, biz mi güçlüydük- güç denemesi işi seçime gitmek kitleleri aldatmaktan başka birşey olmayacaktı. Ve biz bu anlayışla İTÜ seçiminin artık geçerliğini yitirdiğini söyledik. Çünkü ortada bir birlik yoktu. Fakat bugün bütün halk düşmanı oportünistler bizim İTÜ seçimlerini kaybedeceğimiz korkusuyla yapmadığımızı söylüyorlar. Buyle olsaydı biz İTÜ seçimlerinin çok daha önceleri, 5 ay önce yapılmasını istemezdik. Asıl kendilerinin korkusu ortadadır ki en çok güvendikleri birimde seçim yapmaya cesaret edemediler ve koca İstanbul'da seçim yapılmayan aşağı yukarı tek birim İTÜ kaldı. ve oportünizmin İTÜ'deki gücünün de İTÜ-DER' in ilk kongresinde daha iyi görüneceği kanısındayız.

● SEÇİMLERDEKİ HATALARIMIZ.

Öncelikle geçersiz, kitleleri suni olarak bölen nispi temsil sistemini yani herkesin gücü oranında delege çıkarılmasını kabul etmemiz oldu. Ve seçimlerde ayrı ayrı listeler çıktı. Oysa kitleler kimin hangi siyasi ilkelere etrafında ayrıldığını bilmiyordu, bunun için de kafakol, kulis, ahbab çavuşluk oyunlarıyla oy kullanıldı. Yani politik tercih (fraksiyonel anlamda kullanılıyor) yapamamız geniş anti-emperyalist, anti-faşist kitle körüne bir gruba oy veriyordu. (Bu herkes için söylenemez ama genellikle böyle oldu.) Ve bütün birimlerde kitleler suni olarak bölündü, reaksiyoner tavırlar içine girildi. Hatta bazı birimler nispi temsil sistemini reddederek ortak liste çıkardılar. (Biz de ilk etapta gençliğin birliğine giden yolda "ilk ayrılığın biz olmayalım" düşüncesinden hareketle nispi temsil sistemini kabul ettik.)

Somut durum bu iken Militan Gençlik Sahibinin; " tek kitle örgütü şiarı kitlelerce benimsenince İYÖKD yönetimi de tek kitle örgütünden yana görünmek zorunda kaldı" demesi yalancılığını gizliyor mu acaba? Sayın Militan Gençlik yazarı ne çabuk unuttu aylarca kendilerini ikna etmek için sarfedilen çabaları, kendilerinin hergün yeni görüntülerle bir önceki dediklerini reddetmelerine rağmen yine sabırlı davrandığımızı ve tüm dernek ve gruplara tek ilke (anti-emperyalist, anti-faşist) etrafında çağrı yaptığımızı. Bravo dogrusu bir yılda tahrifat ve yalancılıkta epey ilerleme var.

Nispi temsil sistemini kabul etmemiz hata idi. (Ki, oy hesabı yaparsak yine kazançlı çıkarız ama kitleler üzerinde oy hesabı biz devrimcilerin tavrı olamaz.) Gençliği birliğe götüren yol masa başı anlaşmalarla dernek kurup birlik olmak değildir. Önemli olan devrimci gençlik eyleminin birliğidir. Ve bugün hayat bir kere daha gözümüze öküyor.

YENİ DERNEK OLUŞTURURKEN DOĞAN YENİ OPORTÜNİZM

Yeni derneğin kendi kadrolarını toparlayıp geçmişin eleştirisini ve özleştirisini yapıp bütün kadroların tasvip edeceği onların saygınlığını kazanmış bir yönetim seçerek yaptık. Yönetime önerilen arkadaşlara hiçkimse tarafından herhangi bir itiraz olmadı ve onaylandı. Daha sonra sosyal pratikte bir arkadaşın sağ tavırları merkezî disiplin reddi, iddiacı, örgütü yıpratıcı çabaları ortaya çıktı. Bu arkadaşın süregelen sağ tavır ve yıpratma çabası, yönetim arasında uyumsuzluk sağlayınca yönetim alındı. Ve bugün bu arkadaş yönetimde olduğu zamanda, oluşturulan yönetim kuruluna karşı çıkmadığı halde, yönetim kurulundan tasfiye edildiği an yıpratıcı, spekülasyon faaliyetlere girdi.

Ve bugün kendisinin muhalefet olduğunu söylüyor. Bize göre muhalefet belli siyasi ayrılıklar üzerine olur. Ki, bu arkadaş siyasi ayrılığımız yok diyor fakat kendine muhalefet ismini veriyor. (Ne demekse?) Eğer siyasi ayrılık yoksa eleştiri ve özleştiriyordamıyla birtakım aksaklıkları gözlebiliriz, gözlemliyiz. Zaten grup toplantıları da bu anlayıştan hareketle oluşturulmuştur. Bizce, sözde belki aynı olabiliriz. (Bu arkadaşlarla sözde bile aynı değiliz) Ama asıl kriter kişilerin sosyal pratikteki tavırlarıdır. Bu arkadaşın sağ tavırlarını tespit ettiğimiz halde tekrar yönetime girmesinden ısrar etmemiz, bizi liberalizme götürür bir tavrıdır.

● YAPAMADIKLARIMIZ VE YAPMAMIZ GEREKENLER.

Yönetime olağanüstü kongre ile geldiğimizde örgütlenmiş kitleler ile olan bağları yok edecek kadar azdı. Ve gelişen faşist terör karşısında gittikçe de dağıldı. Yeni yönetimin tecrübesizliğine oportünizmin sürekli saldırısı da eklenince iyice dağıldı. Süreç içerisinde gelişen anti-faşist mücadelede gittikçe aktif tavırlar almaya zorlanıyoruz.

Fakat aktif mücadeleyi kaldıracak bir yapının örgütlenmemiş olmaması bizi daha çok çalışmamız hâle getiriyordu. Bir anlamda faşistlerin yaratmak istediği yalancılık, dağılıklık gözükmeye başladı. Neyse ki, gelişen faşist terör karşısında sağ oportünizmin veya revizyonizmin "çok ihtilalci"(!) maskesi altında pasifizmi görmeye başladık.

Olaylar karşısında artık kitleler, meselenin keskin sözlere değil, mücadeleye ile yürüdüğü, lafla peynir gemisinin yürümediğini çok iyi gördü. Süratle bir toparlanmaya girdik. Ideolojik mücadele daha değişik bir görünüme almaya başladı. TIP, TSİP, "malum" revizyonizmin provokasyon mantığının nenenem şey olduğunu anlamış olan kitleler, sağ oportünizmin olaylar karşısındaki tavrını bu revizyonistlerle özdeş olduğunu gördüğünde, keskin sözler, "çok ihtilalci" artık gülmelerle anılacak şeyler olmaya başladı. (Bugün ise daha da ileri giderek TİP, TSİP'in bile cesaretle koymadığı provokasyon edebiyatını oportünistler günlük gazetelere bile demeçler vererek "bir avuç ajan provakator, maceracı" gibi kelimeleri devrimcilere karşı kullanmaya çekinmiyorlar.)

Ve faşist terör karşısında oportünizmin "lider"leri ve müritleri ortadan kayboldular, akılları sıra "kalcı" çalışma yapıyor, gençliği küçümseyen "proleter devrimci"(!) pozlarda ortalıkta görünmez oldular. Sosyal pratiğin bu gelişim karşısında her gün her saat okuldan okula koşmakla diğer işlere zaman bulmak oldukça zor oluyordu. Elbette bu durumu giderecek yöntemler, herkesin her yere koymasını engelleyecek çeşitli örgütlenmeler vardır. Ama bunların temelinden alınıp bir incelenmesi eksiğin ana halkasının bulunması gerekir.

Meselenin temelinde kadrolaşmanın yapılmadığı yatar. Şayet bir kadrolaşma hareketine gidilmiş kolektif bir çalışma anlayışı, görev verme anlayışı geliştirilmiş olsaydı hiç de bu duruma düşmez daha aktif bir mücadele, daha aksiyoner hareket daha az kendiliğindenlik durumuna düşerdik.

Ama bir oportünizmin maskesi düşüyor, diğer bir oportünizmin siyasi tecrübesizliğimden faydalanarak çeşitli atraksiyonlar yapılabiliyor, çeşitli arkadaşlarımızın kafalarını bir çok meselede bulandırarak kalcı bir örgütlenme yapamamız engelleniyorlardı. (Sözümüz en son PDA saflarına giden oportünistlerdir.) Muhalefetin PDA yüzü görülmesine rağmen bu adamlar hala, onlarla "ne aynıyız, ne ayrıyız" demojöjileriyle kafaları bulandırıyor, kendileri ile uğraşmamızı zorunlu kılıyordu. Oligarşinin baskısı da her geçen gün arttıkça hareket sahamız iyice daralıyordu.

Ayrıca 1971 proleter devrimci hareketinden ve Dev-Genç'ten tecrübeleriyle bize ışık tutacak seviyede kadro kitliği çekememiş, genel olarak herkesin 71 potansiyeli içerisinde yetişmiş olması belli konularla kendimize olan güvensizliği getirdi. Bu anlayış, ideolojik mücadelede belli bir süre zayıf kalmamız ve süratle kendimizi yenilememizi engelledi.

Kendilerinin yıllardır yetkili gören (şimdiki yeni muhalefet bunların uzantısıdır) birtakım pasifist unsurlar ise ortada yoktu. Herhalde defirle olmasın diye ortaya çıkmadılar! (Bizimle aynı görünmek isteyen bugünkü yeni oportünistlere sözümüz.)

Özellikle 71 proleter devrimci hareketine saldıkları, değişik revizyonistlerin özdeyışlerine karşı kararlı bir ideolojik ve pratik mücadele verildi.

Bu yoğun saldırı ortamında hergün öldürülen bir arkadaşın cenazesini kaldırmak, faşizmi siyasi gösterilerle protesto etmekten fırsat bulup öğrenci gençliğin akademik istekleriyle ilgilenemedi. Oysa sürekli onlardan anti-faşist potansiyel istendi. Ve gelişen saldırılar karşısında yeterli bir aktif mücadeleden verilemeyeceği kitlelerde bir "korku" yarattı. Buna rağmen İYÖKD İstanbul'daki yüksek öğrenim kurumlarının çoğunda inisiyatifini ele geçirdi. Faşizme karşı aktif mücadele sonucunda devrimcilerin elinde bulunan bütün birimlerde (bir ikisi hariç) İYÖKD'ün inisiyatifini sağladı. Devrimcilerin giremedikleri okullarda ise oportünistlerin ve revizyonistlerin inisiyatifini(!) vardı. (Fen, Edebiyat, Vatan örnekleri) Ve "kitleler kitleler" edebiyatı yapanların pratikte kitlelerden ne kadar uzak oldukları görülmüyordu.

Bugün ise;

-Süratle birim kadroları oluşturulmalıdır, birim dernekleri yoksa kurulmalı, revizyonistlerin yönetimindeki birim dernekleri ele geçirilmelidir;

-Olmayan yerlerde temsilcilikler atayarak komiteler oluşturulmalı, yönetimle organik bağ sağlanmalıdır. Çeşitli kararlarda, özellikle tüm gençlik kitlelerini ilgilendiren akademik demokratik meselelerde bu komiteler veya temsilcilerle yönetim ortak toplanarak birim temsilcisi arkadaşların önerileri alınmalı ve kolektif bir ruhla sosyal pratiğe geçilmelidir.

Ayrıca bu kurulacak mekanizma yönetim ve birimler arasındaki ideolojik birliği pekiştirecek güven-eleştiri-özleştirme yönetiminin hakim kılınmasını sağlayacaktır. Bu birim komiteleri ve dernekleri dar ve geniş eğitim yaparak süratle yeni kadrolar oluşturmalı, en geniş kitleleri anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleye dahil etmelidir.

-Bunlar yapıldığında kadrolar yeteneklerine göre işlere koşacak, var olan yetenekleri geliştirecek ve yetenekleri ortaya çıkarmış bir takım arkadaşlara yeni ve değişik görevler vererek hem anti-faşist mücadelede denemiş hem de inisiyatifleri gelişmiş olacaktır.

Bugün varolan durum ise bunun aksidir. Gerçi son zamanlarda yapılan grup toplantılarında belli ölçülerde eski yapı kırılmış, eleştiri, özleştirme mekanizması işlemeye başlamıştır. Ama yeterli değildir. Birimlerle yönetim arasındaki ilişki pekiştirilmelidir. Ve bu ilişki pekiştirilecek grup toplantıları daha nitelikli daha sıhhatli olacaktır.

Ayrıca akademik demokratik istekleri küçümsemeden bunların üzerine eğilmeliyiz. Bugüne kadar bunları yeterince yapamadık. (Tabii yine bunun çözümü daha önce saydığımız kadro eğitim, yönetim-birim birliğinin sıhhatli olarak gerçekleştirilmesiyle birlikte aranmalıdır.)

Aslında bu sorunların tümü kolektif bir çalışma ve eğitim olmasından kaynaklanan olgulardır.

● EKSIKLERİMİZ.

-İdeolojik seviyenin düşüklüğünden ve aşağı yukarı herkesin 71'den sonra yetişmesi, yönetici ile kadrolar arasındaki ideolojik-pratik farkın büyük olmaması,

-Bunun sonucunda sıhhatli bir hiyerarşinin oluşturulması ası, ki bunda seçimdeki aksaklıklar da hesaba katılmalıdır. Örneğin bugün yaptığımız gibi en azından tüm birimlerdeki kadrolarımızı toplayıp yönetimin eleştiri ve özleştirisini yapılmasını sağlamak zayıf kalmıştır.

-Eleştiri özleştirme mekanizmasına tam bir işlerlik kazandırmak zayıf kalmıştır.

-Yönetim ile kadrolar (birimler) arasında diyalogun zayıflığı,

-Birim dernekleri çok yerde oluşturulmasına rağmen yönetim-birim diyalogu eksikliği,

-Aşağıdan yukarı demokratik, yukardan aşağıya merkezizetçilik anlayışının sıhhatli uygulanmaması. (Bu ilke saptandıktan bizim gibi geri biraktırımlı ülkelerdeki sürekli-gizli, açık-faşizm olgusu gözden kaçırılmamalıdır.)

-Devrimci bir eleştiri-özleştirme kampanyasının açılmaması ve sorumsuzluk (son zamanlarda grup toplantıları ile bu durum aşgari de olsa giderilmeye çalışıldıysa da yeterli değildir. Grup toplantıları daha nitelikli hale getirilmelidir.)

-Akademik mücadele ile yeterli ilgilenemeyişimiz. Sayabileceğimiz eksikliklerdendir.

Bütün fraksiyonların gençlik içinde at oynatması (ki bunların tümü parti merkezî durumundadır) ve 1971 proleter hareketine yoğun bir saldırı kampanyasının başlaması, belli bir siyasi savunur maskesi altında oportünizmi teşahhata girişimleri karşısında zaten yeterli mücadele tecrübesi olmayan yöneticiler olarak yukarıda saydığımız hataları işledik.

Ama bugün artık bu eksiklikler ve hataların devamından yana olamayız. 2-3 yıllık hareket saydığımız eksiklikleri tamamlayacak yeterli kadroya ve tecrübeye sahibiz.

Sözde kitlelerin somut isteklerinden hareketle politik bilinç vermemiz gerektiğini kaba anlamda tespit etmemize rağmen pratikte görünümlü böyle olmadı.

Yine bizler yukarıda saydığımız çeşitli eksiklikleri izden dolayı oportünist ve revizyonistlerle ideolojik mücadelede kıyasıya onların üzerine üzerine gidip maskelerini indirmeyi sıhhatli yapamadık.

DÖKTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKLARI

Ensari Bingöl

Erdoğan Yalçingil

Fevzi Aslansoy

Ölkemizde kurumsal faşizmin silahlı güçleri plânlı saldırılarına her geçen gün gün yenilerini eklemekte ve her yeni olayda işçiler, köylüler, öğrenciler tanklarla, otomatik silahlarla acımasızca öldürülmektedir. Onlar bu saldırıların sonucunda kendi kurulu düzenlerine karşı olan her direnişi yıkamak için ellerinden geleni ardına koymamaktadırlar. Ama onların her saldırısı, her cinayeti hızlanan devrimci gelişmeyi yavaşlatmamak ta aksine kinimizi bilemektedir.

Devrimciler, oligarşinin zulüm ve baskısı karşısında daha dik, daha

sağlam ve daha çelikleşmiş olarak yerlerini almaktadırlar. Veli Yıldırım'lar, Adnan Baykal'lar-yakın zamandada Hacettepe'de Fevzi Aslansoy, Keçiören'de Ensari Bingöl, İstanbul'da Erdoğan Yalçingil ve Gaziantep'de Halil Üzpolat İlhan Emre arkadaşlarımız şehit edildiler. Ama devrimciler daha kararlı, daha bilinçli mücadelelerini sürdürüyorlar ve sürdürecektir. Dökülen her devrimcinin kanı gücümüzü daha da arttıracak, hıncımızı bir, daha bileyecek Emperyalizmi ve oligarşiyi bir daha kalktırmamasına yerle bir edecektir.

'MILLİ MESELE' bazı noktalar

Dergimizin 1 ve 8. Sayısında yayınlanan iki yazıda geçen bazı terimler farklı yorumlara ve spekülasyonlara yol açmıştır. 1. sayıya yer alan Hakkari olayları ile ilgili haberde ve 8. Sayıdaki haklara özgürlük" yazısında geçen "Türk Oligarşisinin sömürgeci siyaseti", "sömürgeci Türk burjuvazisi" gibi bazı ifadeler milli mesele konusunda belirli bir tezin ve yanlış fikirlerin savunulduğu imajını yaratacak şekilde yorumlanmasına müsaaitir.

Yine Hakkari olayları yazısında yer alan bir kısım demokratik bir dernekte ilgili olan kısımlar örgütlenmeyle ilgili yanlış bir yaklaşımı omumlu karşılayan bir ifade taşıyor. Biz milli mesele konusunda yüzey-sel yaklaşımlarla tavır takılmaması ve konunun sloganlar seviyesinde tartışılmasından yana değiliz. Ancak amaçları belli olan bazı çevrelerce sürekli olarak spekülasyon

konusu yapılan bu konuda şu kadarcını şimdilik belirtelim ki alt emperyalizm gibi antimarksist bir tahlilden kalkılarak Türkiye'nin emperyalizmin yeni sömürgeci bir ülke olarak doğru kavranılmasını sapıtıran ve giderek ayrı örgütlenme ve ayrı mücadele anlayışlarını mutlaklaştırarak tezlere katılmıyoruz. Türk oligarşisi sözcüğünden çıkarılabilecek olan "oligarşi içinde Kürt ağalarının yer almadığı" şeklinde bir siyasi görüşe de sahip değiliz. Hatta aksine oligarşi içinde toprak ağalarının en irilerinin yer aldığı şeklindeki doğru tespitlerin esas olarak oligarşi içinde Kürt ağalarının varlığının bir ifadesi olduğu kanaatindeyiz.

Milli mesele ülkemiz solunda bugüne değin daima bir spekülasyon konusu olarak ele alınmış, sloganları düzünde tartışılmış ve sloganlarla çözümlere ulaştırılmıştır. Bu işimarcı zihniyeti, bu konudaki kulanılan su veya bu ifadelerle su veya bu güçlere yaranmak şeklindeki tavırları sürdürmek niyetinde değiliz. Bu konu bir siyasi program seviyesinde ele alınarak çözülebilir ki bu derginin kapsamını aşan bir konudur.

Ancak daha önce yer alan bazı hatalı ifadeler dayalı spekülasyonları sona erdirmek için konuya değinmek durumunda kaldık.

ATATÜRK ÖĞRENCİ SİTESİNDE FAŞİST BASKILAR

Devrimci Gençlik Dergisine Bizler, yoksul ve ezilen halkımızın paralarıyla 110 milyona yaptırılan Atatürk Öğrenci Sitesi öğrencilerimiz. Atatürk Öğrenci Sitesi (AÖS) 1.12.1973'te açılmıştır. Açılmasıyla, görev başında bulunan faşist müdür tarafından yapılan 1500 kişilik kayıtlarda, bilinçli bir şekilde 400 kadar faşist komando yurda alınmıştır. Faşist komandoların öğrenciler üzerinde egemenlik kurmak için giriştikleri hareketler karşısında, geniş bir anti-faşist cephe oluşmuştur. Baskılarını artırmaya çalışan faşistler nihayet 8 Mayıs 1974 gece yarısında saldırıya geçtiler. Ama birlik içinde ve kararlı bir şekilde bu faşist saldırı devrimci bir eyleme geri püskürtüldü ve gereken ders verildi. Ayrıca o zamana kadar "provokasyona gelmeyelim" mantığının maskesi de böylece düştü. Bu kararlı devrimci tavrımız karşısında zorunlu olarak faşist müdür görevinden alınıp yerine demokrat bir müdür görevlendirildi. Biz devrimci öğrencilerimiz bu faşist saldırılarla sindiremeyeceğini anlayan OLIGARŞİ tarafından

huzur sağlama(!) gerekçesiyle aslında yurdun fabrika ve işçi semti yakını olması ve yurda kalan bir avuç (30-40) faşisti korumak için kız öğrencilere tahsis edilen 10. blokta 350 civarında polis getirildi. Sadece 3. blokta kalan 30-40 faşisti değil de sanki bütün yurdun güvenliğini sağlıyormuşcasına her blok kapısında sürekli polis bulunmaktadır. Bunca baskı ve yıpratma çabalarına rağmen yılmayan biz devrimci öğrenciler; Yurtlar Kurumu'nda görev yapmış bir zabıta memuru olan ve faşizme hizmette kabiliyeti olan Oktay Aras'ın İstanbul ÖİK Ocakları'nın tavsiyesi üzerine Türkiye'nin en büyük yurdu olan AÖS ye atanmasından sonra yeni yeni oyunlar ve tertiplerle karşı karşıya bırakıldık.

Yurtta "huzur"u sağlayacağım, anarşiyi önleyeceğim diyen müdür, yurttaki bos yatakların listesini komandolara vererek yurda kayıt yaptırmalarını sağlamak, bunun yanında yurda kayıt yaptırmak için (evraklarını tamamlayan) gelen arkadaşlarımızı bir hafta sonra gelin durumunuzu subeden araştırıp size haber vereceğim diyerek ayrıca faşistlere yardımcı olmakta ve yöneticiliği, "ben yönetmeliği göre değil vicdanıma göre hareket ederim" diyerek fütursuzca çignemektedir.

MEKTUPLA ÖĞRENİM ÇIKMAZI.

Ölkemizdeki eğitim sisteminin kangren olmuş bir yarısından bahsedebiliriz bu yazıda. 60.000 kişinin yarısı bu. Mektupla Öğrenim-Yay-Kur-Açık Yüksek Öğrenim gibi çeşitli isimlerle, "carpık eğitim sistemindeki bozuklukları gidermek(!) amacıyla" geçtiğimiz yıllarda yeni yeni eğitim sistemleri gündeme getirildi.

Neydi gerçek amaç? Gerçekçe çeşitli amaçlar vardı. Birincisi, liseyi bitirip de üniversiteye giremeyen ve oligarşiye karşı tepkisi büyüyen binlerce genç bin aldatmaca ile pasifize edilmesi gerekiyordu.

İkincisi, bu aldatmaca eğitim sistemi ile (aşağıda açıklayacağız), orta öğrenimde siddetle ihtiyaç duyulan öğretmenler yetiştirilecekti. Bu sistem getirilirse, elbette birinci olarak belirttiğimiz amaçtan bahsedilmedi. Söylenen birçok lise mezununa yüksek öğrenim olanaklarının sağlandığı idi.

Uygulama başlandı. Uzun bir bekle-yisten sonra, mektupla dersler gönderilmeye başlandı. Öğrenciler bu dersleri çalışıp, yazın da 4 ay uygulama yapacaklardı. Artık sürekli olarak mektupla öğretimin "faziletlerinden" bahsediliyordu. Oysa bu öğretim sistemi, öğrenenin yeni bilgi sürecinin tersine işliyordu. Çünkü önce pratikten kopuk olarak teoriyi öğreneceksin (daha doğrusu ezberleyeceksin) ve ilginç olan, bunu tek başına, bir tecrübeli öğretimi olmadan yapacaksın. Sonra eleme sınavına gireceksin, (bir günde 9 dersten) başarısızsan, (yani iyi ezberlemişsen) uygulamaya katılacaksın. Hemde 4 ay değil 1 aylık bir uygulama, yeniden sınav ve yine başarısızsan sınıf geçeceksin.

Gerçek eğitim, soyut ve somutun denemesinin diyalettik birliği içinde olur. Oysa mektupla öğrenim bunu bir tarafa atıp, "yepyeni", "çok modern" bir eğitim anlayışı getiriyordu.

Buraya kadar anlattıklarımız, öz olarak bu eğitim sisteminin carpıklığını ortaya koymakta. Gelelim madalyonun ikinci yüzüne, yani nasıl uygulandığına:

Gerek geçen öğrenim yılında, gerek bu yıl ders notları zamanında gönderilmemiştir. Bu sene sınavlardan 15 gün önce gönderilmeye başlanmış, büyük bir çoğunluk sınavlardan üç gün önce dersleri almıştır. 3500 kişi ise derslere alamamıştır. Öğrenciler bu kişilerin, sınav sabahı dersleri alıp sınavla girebileceklerini açıklamışlardır. (Herhalde böyle ciddiye siz bir eğitim anlayışı dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir.)

İkinci olarak tüm derslerden aynı gün sınav yapılması bu öğretim gerek yüzünü açığa çıkarmaya yeter. Böylece çoğunluk elenecektir. Zira 60.000 kişiye uygulama yaptıracak imkanlar (öğretmen, ders aracı) önceden hazırlanmamıştır. Yine bu sınavı başarabilen küçük bir öğrenci kitlesi 1 aylık uygulama ile, eğitimlerini tamamlamış olmakta, aslında tamamen kafaları karıştırılmaktadır.

Üçüncü sorun, bu öğrenim sistemini düzenleyici yönetmeliklerin, sık sık değiştirilmesi, yöneticiler tarafından çelişik yorumlanmasıdır. Örneğin, her mektupla öğrenim öğrencisinin bulunduğu Eğitim Enstitüsü yönetmeliğine tabi olacağı (Mektupla Öğrenim yönetmeliinde yer almayan konularda) belirtilmektedir. Mektupla öğrenim yönetmeliğinde belirtilen bahsedilmemektedir. Bu durumda, tüm mektupla öğrenim öğrencilerinin Eylül hakkı doğmaktadır. Oysa, Mektupla Öğrenim merkezi bunu su şekilde yorumlamaktadır; "Uygulama sonundaki sınav, bütünlüme sinavıdır". Oysa bu sınav sadece, uygulama öncesi sınavları başaranlar girmektedir ve tüm derslerden girmektedirler. Ne güzel yorumlama değil mi?

Bu kısa yazıda Mektupla Öğrenim sorunlarının ancak bir kısmından bahsedebildik. Ve gerçekten sayfa sayfa dolusu yazmak mümkün. Ve burda tüm Mektupla Öğrenim öğrencilerine düşün bir görev var: Bu aldatmaca, bozuk eğitim sistemini, halkımıza teşhir etmek. Ve tüm bozukluklara karşı koymak. Bunun içinde birleşmek. Evet, örgütlenmek gerekir. Güçlü ve etkin bir mücadele için, daha bilimsel bir eğitim için örgütlenmek gerekir.

Özertek ve Demokratik Üniversite Mücadelesinde İleri.

Yıldönümünde mars söyledikleri için yurt işçilerini 10. blokta götürerek işkenne etmiştir. Bununla yetinmeye idare, işçilerin yattıkları yerleri bir kaç kez polise arattırıştır. Arama sırasında işçilerde ilerici kitaplar bulunduğu için, kitapları yırtılan ve dövülen işçiler yurttan dışarı atılmıştır.

Açtıktır ki, oligarşi devrimcilerin hakim olduğu Atatürk Öğrenci Sitesini baskı ve terörle faşistleştirilmeye çalışmaktadır. Bizim üzerimize uygulanan baskılar halkımız üzerinde uygulanan baskıların bir parçasıdır. Bundan dolayı biz biliyoruz ki, sorunlarımızın çözümü halkımızın sorunlarının çözümüyle mümkün olacaktır. Bu anlamda, hiç bir baskı ve terör bizi yıldıramayacak ve mücadelemizi durduramayacaktır. Mücadele bir birlik ve kararlılık içinde taviz vermeden mücadelemizi onuna kadar sürdüreceğiz. Devrimci bir yurt olan Atatürk Öğrenci Sitesinin oligarşinin usaklarına teslim etmeyeceğiz.

BİRLİĞİMİZ MOCADELEMİZ, MOCADELEMİZ BİRLİĞİMİZ OLACAKTIR.

POLİS YURTTAN DIŞARI! FAŞİST MODOR DEFOL! KAHROLSUN EMPERYALİZM VE OLIGARŞİK DİKTALAR!

AÖS ÖĞRENCİLERİ

İYÖKD 1. OLAĞAN YÖNETİMİNİN ÖZELEŞTİRİSİ

GİRİŞ:

İYÖKD, iki yıla yakın bir süredir, demokratik mücadelede yerini alan, gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesini yürüten İstanbul gençliğinin kitle örgütüdür. Bugünde, gençliğin birliğini sağlamaya, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini geliştirmeye yönelik çalışmalarını sürdürüyor. Bu şekilde tüm Türkiye gençliğinin devrimci mücadelesine ve birliğine katkıda bulunmaya çalışıyor.

İYÖKD'ün bu yoldaki mücadelesini başarıyla yerine getirdiği, yanlışlar yapmadığı iddia edilemez. Elbette mücadele hatasız yürümez. Kurulduğundan beri sürekli bir gelişme göstermesine rağmen, bugün kapatılma tehlikesi ile karşı karşıya bulunması, genel olarak Türkiye gençliğinin özel olarak İstanbul gençliğinin yine dağılık olmasında, mücadele içindeki bir takım yanlışların rolü vardır. Kuskusuz bu durumun en önemli etkenleri, OLIĞARŞI'nın 'en küçük demokratik akımları' bile kendisi için tehlike sayarak ezme çalışması; öte yandan gençliğin büyük burjuva havasından yararlanarak cesitli grup görüşlerinin yayılma olanağını bulması ve gençliğin birliğini bozarak 'üst düzeyde bir bölünme' maskesi altında bölünmüşlüğü yaygınlaştırmasıdır. Nitekim bugün İYÖKD içerisinde sözüm ona devrimci kadrolaşma adına, keskin sosyalist pozlarda, gençlik mücadelesi parçalanmak isteniyor. Gençlik içinde hiç bir sonuca varmayan kördüğüsü ortalığı kasıp kavuruyor.

Demokratik gençlik mücadelesinin bugünkü durumunu doğru değerlendirmek için yönetiminiz zamanındaki çalışmaları ve hatalarımızı kaydedememiz gerekir. Bu devrimci bir açsöz-lülükle eleştirir ve özeleştiren geçer. Ancak o zaman eksikliklerimizi giderebiliriz ve doğru bir örgütlenmeye katkıda bulunmuş oluruz. Bu şekilde demokratik gençlik örgütlerini deneylerini ve özeleştireleriyle birlikte yanlışlıklarını ortaya koymaları; gençlik örgütlerinin çalışmalarına ışık tutacak ve gençlik hareketinin gelişmesi açısından yararlı olacaktır.

Biz bu perspektifte özeleştiri niteliğindeki yazımızda, İYÖKD'ün çalışma ve mücadelesinden çıkan sonuçları, yanlışları ortaya koymaya çalıştık. Bunun kendi dönemimizin öz eleştirisi olarak değerlendirilmesinin yanı sıra, İYÖKD'ün tüm çalışma dönemiyle olan bütünlüğü gözden kaçırılmamalıdır. Çünkü değişen yönetim kurulları, örgütün yanlışlarını ve eksikliklerini miras bırakmıştır. Ayrıca örgütsel bakımdan ve koşullar açısından büyük değişiklikler olmamıştır.

Değirmek istediğimiz diğer bir nokta; öğrenci gençliğin mücadelesinin küçük burjuva karakterinden dolayı bir takım pratik ve teknik aksaklıkları beraberinde getirmiştir. Onun için yazımızda daha çok, tek tek pratik sorunların üzerinde durmadık, genel yanlış ve eksikliklerimizi koymaya uğraştık. Gençlik mücadelesinin bundan sonra daha doğru ve daha az yanlışlı sürdürülmesine yardımcı olduğumuz sanıyoruz.

Gençlik mücadelesi, hele Türkiye gibi ülkelerde sosyalist mücadele ile yakından ilgilidir. Şimdi kısa da olsa sosyalist hareketin durumuna ve gençliğin yapısına bakalım.

1 SOSYALİST HAREKET:

Türkiye sosyalist hareketinin 12 Mart'tan önce birçok kliğe ayrıldığı bir gerçektir. Bu durum 12 Mart'tan sonrada değişmiştir. 12 Mart faşist döneminin gerçek anlamda devrimcilerin, pratikte revizyonistleri mahkum ettikleri bir dönem olmasına rağmen; OLIĞARŞI'nın devrimci kadroları yeniliği uğratması sözde devrimcilere göstermelik darbeler indirmesi, 1973 seçimlerinden sonra tekrar revizyonistlerin piyasaya çıkarılması ve vakit geçirmeden gençlik kesimine girmelerine etken olmuştur. Bu durum varolan örgütsüzlüğü daha da sakatlamış ve yeni devrimci sempati-zan kadroların kafalarının bulandırılmasına neden olmuştur. Devrimci sosyalist kadroların yokluğu, ideolojik olarak revizyonizme karşı tutarlı bir mücadele verilmesi gençliğin mücadelesini ve örgütlenmesini büyük

ölçüde engellemiştir. Diğer bir hususta bunun doğal sonucu olarak, teorik kesmeleşik yapılmış, bölünmüşlük arttırmıştır. Üzde birleşen revizyonist grupların yaygarası yanında yeni yeni küçük grupçuklar ortalığı toza dumana boğmuştur. Gerçek devrimci kadrolara camur atmalar, spekülasyonlar almış yürümüştür. Bu durumda gençlik mücadelesinin sıhhatli bir şekilde yürütmesi ve örgütlenmesi zorlaşmıştır.

2 GENÇLİK VE ÖRGÜTLENME DURUMU

Geri bıraktırılmış ülkelerde gençliğin, anti-emperyalist, anti-faşist mücadelede önemli bir yeri vardır. 12 Mart dönemi öncesi bunun sayısız deneyleri ile doludur. Bunun karşısında tedirgin olan oligarşi 12 Mart faşist döneminde bütün gençlik örgütlerini kapatmış, gençliği yıldırılmaya çalışmış, öncü kadrolarını hapislere atmıştır. Öte yandan gençlik mücadelesini ve örgütlenmesini baştan engelleyebilmek ve ölü doğurmak, kontrol altında tutabilmek için bir dizi yasa değişiklikleri yapmıştır. Böylece üniversiteler polis kontrolü altına alınmış, dernekler yasası gibi yasalarla örgütlenme legalitesi kısıtlanmış, faşist örgütler en küçük öğrenci hareketine saldırtılmıştır. Genel olarak 1973 seçimlerinden sonra gençlik örgütsüzdür, dağıntıktır. Öncü örgütçü kadrolarından yoksundur ama büyük bir devrimci heyecan ve atılım içinde. Gençlik kesiminin bilinc düzeyinin yüksek oluşu, revizyonizme kapılarını kapatsa da gene de revizyonizmin gençlik kesimi üzerinde etkisi vardır. Bütün bunların ışığında diyebiliriz ki gençliğin örgütlenmesi ve birliğinin sağlanması uzun bir müddetin eseri olacaktır. Ve doğru bir çizgiye girmesi ancak yanlışlardan geçerek, eksiklikleri pratik içinde gidererek gerçekleşecektir.

Gençliğin, bu durumuna, İYÖKD'ün mücadelesinde önemli bir etken olduğu için ve hala gençliğin dağıntık revizyonist gruplar karşısında tam bir tavır almaması yüzünden değindik. Şimdi gençliğin mücadelesini geliştirmeye yönelik ilkelerimizi ve çalışmalarımızı değerlendirelim.

A GENÇLİĞİ EN KÜÇÜK BİRİMİNE KADAR ÖRGÜTLENMEK

Gençliğin dağıntıklılığı, örgütsüzlüğü, oligarşinin baskısı ve legal örgütlenme olanaklarının kısıtlanması, İYÖKD'ün acil olarak yukarıdan aşağıya örgütlenmesini gerektirir. Bu durumda somut olarak görev yukarıdan aşağıya, gençliğin en küçük birimlere kadar merkezi bir şekilde örgütlenektir. Böylece gençlik fakülte ve yüksek okullara kadar merkezi örgüt çatısı altında toplanacaktır. Bunun gerçekleştirilmesi için önceleri 'okul komiteleri' aracılığıyla çalışıldı. Bu çalışma biçimi uzun zaman devam etmiştir. Zamanımızda bunun yetersizliği tesbit edilmiş ve üst düzeyde bir örgütlenmeye küçük birimleri örgütlenmenin yolları aranmıştır. Fakat gençliğin en küçük birimlere kadar örgütlenmesi bugün görülmüştür ki başarısız kalmıştır. Bunun nedenlerini şöyle sıralayabiliriz.

1 ÖRGÜTLENME BİÇİMİNİN YANLIŞ SEÇİLMESİ

Örgütlenme çalışmalarını 'okul komitelerinden' bir üst aşamaya sıçratabilmek ve küçük birimleri örgüt çatısı altında örgütleyebilmek için, semt, subeleri acmak düşüncesini uygulamaya soktuk. Subeleri demokratik bir şekilde tüm tabanı kucaklayacak şekilde kurmak için çalışmaları yaptık. Fakat okul birimlerinde distant (her okulda faşist polisiye dernekler vardı) bir örgütlenmeye karşı çıkmamız bir hataydı. Çünkü küçük birimlere kadar örgütlenmek, her birimin kendi bünyesinde örgütlenerek merkezi örgüt çatısı altında toplanmasıyla ancak sıhhatli olabilir. Mesela Ankara'da olduğu gibi. Gerçi Ankara'daki durum farklıdır, ama bu bizim böyle bir birim örgütlenmesini engellemeyi gerektirmez. Sube çalışmalarına gitmemizin birçok haklı nedenleri vardır. Bunlar arasında o dönem bir çok grubun, gençliğin birliğini düşünmeden ayrı birim örgütleri kurmaya çalışmaları, merkezi bir örgütlenmeyi kolay ve kısa bir yoldan gerçekleştirmenin gerekliliği düşüncesi bizi bu yola itmıştır. Ama

neticede subeler faydalı çalışmalar yapmasına rağmen İYÖKD'ün sırtında bir yük olmuş ve güçlü bir taban çalışmasının olmaması yüzünden birçok grup sube içinde yer almıştır. Bu durum birim dernekleri yerine subeler kurulması yolundaki haklılığımıza büyük ölçüde ortadan kaldırmıştır. Böylece birim örgütlenmesi eksik kalmıştır. Ama bugün güçlü bir taban çalışması yapılarak, subeler merkezi örgütlenmede işleri sokulabilir.

Yanlış ve kolay bir örgütlenme yolunu seçmemiz tabanla merkez arasındaki ilişkiyi de etkilemiştir.

2 TABANLA MERKEZ ARASINDAKİ İLİŞKİNİN ZAYIFLIĞI

Bu, yanlış bir örgütlenmeye gitmemizin bir nedeni olduğu kadar, eski bir örgütlenmenin de bir sonucu olmuştur. Demokratik bir örgüt, cesitli vasıtalarla geniş bir tabana sahip olmalıdır. Fakat yukarıda da belirttiğimiz gibi, İYÖKD'ün tabanı kucaklamak için yaptığı çalışmalar yetersiz kalmıştır. Başta okul komiteleri ile kurulmak istenen bağların yetersizliği, sube çalışmalarıyla gidilememiştir. Tabanı örgüt çatısı altında toparlayabilmek için cesitli tesbitler yapılmasına rağmen, pratiğe yeteri kadar sokulamamıştır. Örgüt, taban arasında ki bağların güçlendirilmesinde ve genişletilmesinde önemli yeri olan kollar kurulamamıştır. Halbuki ilerliğe sokulacak cesitli sosyal kollarla geniş öğrenci kesiminin örgütlenmesinde hızlandırılabilir ve bu şekilde devrimci eğitim kesimi içinde yararlı sonuçlar alınabilirdi. Demokratik kitle örgütlerinin bu niteliğinin doğru tesbit edilmesine ve bu yolda çalışmalar yapılmasına rağmen o günün şartları ve subjektif yetersizliğimiz yüzünden başarılı bir çalışma yürütülemedi. Öte yandan, büyük öğrenci kesiminin kaldığı yurtlarda da kısır bir örgütlenmeye gidilmiş, 'yurt komiteleri' biçimindeki örgütlenme asılamamıştır. Yurtların, öğrencilerin yetistirilmesinde bir okul görevini yerine getirmesi işlevi, demokratik örgütlenmenin önemli kadrolarının yetistirilmesinin kaynağı görevi başarıyla sürdürülemedi. Böylece yurt komiteleri sıhhatli bir çalışma sürdürülemedi, durmadan değişme göstermiştir. Ana genede en güçlü örgütlenme ve eğitim ve kadrolaşmaya yönelik yanının güçsüzlüğüdür. Böylece, en küçük birimleri örgütlemek çabasında, merkezle taban arasında güçlü bir bağ kurulamamasının büyük payı vardır.

Aslında demokratik kitle örgütlerinin niteliğine uygun olarak, sıhhatli bir çalışma yürütmemizin bir çok sebepleri vardır. Bunlara başta değinmiştik. Diğer etkenleri de şöyle izah edebiliriz.

2 Günlük uğraşlar içinde asıl çalışmaların yapılması

Sosyalistlerin yönetimindeki dernekler aslında, uzun vadele programlar hazırlayarak, kararlı, istikrarlı bir mücadele yürütmelidirler. Böylece hem güçlü taban çalışmaları yapılır, hem de faşist saldırılara karşı mücadele verilir. Böylece önelirine çıkan günlük sorunlara doğru bir bakış açısıyla çözüm getirilir, günlük mücadele içinde boğulma tehlikesi bertaraf edilir. Ama İYÖKD o dönemin özgül koşullarının yanı sıra, uzun dönemli programlarını pratiğe dökmeyerek gençliğin örgütlenmesini kalıcı bir şekilde yerine getirememiştir. Bunu böyle yaparken; örgütlenme çalışmalarına yeni girişimizi ve faşist örgütlerin planlı saldırılarını gözden çıkarmamak gerekir. Oligarşinin devrimci demokratik hareketleri kırmak için devrimci öğrenciler üzerine saldırdığı faşist güçler 12 Mart'tan sonra iyice güçlendi ve silahlandırıldı. Devrimci gençliğin toparlanma döneminde, gün geçiyordu ki faşistler saldırı düzenlemesinler. Böylece okul birimlerinde de kadrolar dar bir pratik içine girerek duruma kaldılar. İYÖKD örgütlenme çalışmalarını sürdürürken, bu uğraşı hergün karşısında bulması, asıl kalıcı, uzun dönemli çalışmalarını başarıyla yerine getirmekten uzaklaşmıştı. Şüphesiz ki bu müddetlerin kaçınılmaz olduğunu inkar etmiyoruz, ama mücadele içinde asıl çalışmalarını yerine getirmediğini vurgulamak istiyoruz. Mesela akademi ve yüksek okul boylotlarında, İYÖKD inisiyatifiyle

İYÖKD 1. OLAĞAN YÖNETİMİN ÖZELEŞTİRİSİ

SAYFA 15'den DEVAM.

hareketi sürdürürken, örgütlenme çalışmalarını, devrimci kadrolaşmayı ihmal etmiştir. Bu yüzden koordinasyon bozukluğu, örgütün tabanını daha da genişletme çabalarının aksaklığı ortaya çıkmıştır. Oysa devrimci hareketler, örgütlenme çalışmalarını hızlandırılmasına yardımcı olmalıdır. Gerçi o zaman yukarıda da belirttiğimiz gibi faşistlerle girişilen dar pratiğin büyük etkene vardır. Kısaca günlük mücadele örgütü günlük tavırları almayı getirmiş, küçük birimlere kadar örgütlenme çalışmaları aksamıştır. Fakat bu mücadelenin siyasal mücadeleyle bütünlüğü, faşistleri kitle içinde terditteceği, siyasal anlamda propaganda bildirileri vasıtasıyla yerine getirilmeye çalışılmıştır.

Burada günlük mücadele içinde kalışımızın diğer bir örneğini de diğer halk kesimleriyle kurduğumuz ilişkiye gördüğümüzü söyleyebiliriz. İşçilerin grevlerine kalıcı çalışmalar yapmak için değil kuru bir dayanışmayı göstermek için gidildi. Gençliğin mücadelesinin halkın mücadelesiyle olan bütünlüğü anlatılmadı. İşçiler gene sarı sendikacılara taraf oldular. Sendikacıların devrimci gençlikle işçiler arasında aktif ucuurunu aşamadı. Bu mücadele tabii ki tutarlı ve programlı bir çalışma ile başarılı hale getirilebilir.

Sonuç olarak günlük mücadele sınırları içinde kalınmasına rağmen gençliğin mücadelesi gerilememiş, gelişme göstermiştir. Ama bu mücadele içinde, örgütlenme en küçük birimlere kadar götürülmemiş, örgüt tabanı kalıcı bir şekilde genişletilememiştir. Bunun bir sebebi de yönetim kurulunun programlı bir çalışma yürütmemesidir.

B Yönetim Kurulunun Sağsıksız Çalışması

Örgütlenme eksikliğinde yönetim kurulunun da payı vardır. Burada kastettiğimiz sağsıksız çalışma, programlı, kolektif bir çalışmanın örgüte egemen olmamasıdır. Yoksa yaptığımız çalışmalarla tam bir örgütlenmeyi sağlamış olsaydı da örgütü gençlik kesiminde tanıtmış, merkeziliğini kabul etmiştir. Yukarıdan aşağıya bir örgütlenmede yönetim kurulunun görevi büyüktür. Bunu tutarlı bir şekilde, merkezî otorite kullanılarak yerine getirememizin nedenleri vardır: Birincisi yönetim kurulunun kendi içinde tecrübeli bir yönetim olamayışıdır. Bu subjektif yetersizliği getirmiş, çalışmaların örgütülü bir şekilde yapılmasını engellemiştir. Buna legal çalışma olanaklarının kısıtlılığını eklemek lazımdır. İkincisi, yönetim kurulunun ideolojik bir bütünlük içinde olmaması da disiplinli, programlı ve bütünlük içinde bir çalışmanın gerçekleştirilmesini olumsuz yönde etkileyen bir nedendir.

Üçüncüsü, yönetim kurulu kolektif bir anlayış içinde, disiplinli ve programlı bir çalışma sürdürememiştir. Bunun yukarıda kısmen belirttiğimiz gibi günlük çalışmalar içinde kalışımızın; gençlik içinde tutarlı kadro çalışmasının yapılmaması v.s. etkilerinin yanında; bazı yönetim kurulu üyelerinin aktif bir şekilde görev alamaları gibi etkene vardır. Bunun sonucu yönetim kuruluna kolektif bir çalışma havasından ziyade bireysel çalışma havası egemen olmuş ve öz eleştirel gereği gibi işletilememiştir. Böylece sıhhatli bir iş bölümünün yapılamaması, yönetim kurulu etrafında çalışan bir kadronun oluşturulmaması, burjuva formalitelerinin bile yönetim kurulu tarafından yapılmasını getirmiş, günlük işler içinde kalmak kolaylaşmıştır. Sonuçta gelişen olaylardan gereği gibi derslerin çıkarılması, programlı çalışmaların aksamasında yönetim kurulunun bu durumu rol oynamıştır. (Ama bütün bunların yanında gençliğin mücadelesini ilerletmek için fedakarca çalışmalarını gözden çıkarmamak gerekir. Öte yandan yaz dönemi bir kenara bırakılırsa, çok kısa bir süre içinde kaldığı, büyük işler yapılmasını beklemekten sakınarak, yoğun faşist saldırılar altında çalışmaların yapıldığını hatırlatmak gerekir.)

B ANTI-EMPERYALİST, ANTI-FAŞİST MÜCADELEDE DEVRİMCİ KADRO ÇALIŞMASININ VE EĞİTİMİN YAPILMAMASI

Demokratik gençlik örgütleri, gençliğin akademik-demokratik mücadelesini ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleyi vermeye çalışırlar. Zaten bu iki mücadele bir bütündür. Birinin ihmal edilmesi demokratik mücadeleyi zedeler.

İYÖKD, güçlü bir taban örgütlenmesini gerçekleştirilmesinin yanında, oligarşinin akademik hakları kolay kolay teslim etmemesi yu-

zünden daha çok siyasal anlamda çalışmalara ağırlık vermiştir. Gençliğin devrimci heyecanı, yoğun faşist saldırılar bu ortamın koşullarının yaratılmasında yardımcı olmuş, yürütülen çalışmalarıyla daha tutarlı bir mücadele verilebilirdi. Genede o dönemin şartları içerisinde gençliğin mücadelesi ilerletilmiştir. Bunun önemli bir etkene eylem içinde gençliğin birliğinin sağlanmasıdır.

1 Gençliğin eylem içinde birliği

Gençliğin mücadelesini ilerletmek, mevcut dağınlılığı dağıtmak ve faşistlere karşı koymak için, eylem içinde gençliğin birliğini sağlamaya çok hassasiyet gösterdik. Bu beraberinde bir takım yanlışlar getirmişse de gençliğin mücadelesinin ilerlemesine katkıda bulunmuştur. Yoğun faşist saldırılar karşısında, dar klikçi tavırlar takınmadan, gençliği merkezi örgüt çatısı altında toparlamak, mücadele için imkân, gençlik içinde hayat hakkı arayana diğer grupların bölücü çalışmalarını asgariye indirmek yolunda önemli çalışmalar yapılmıştır. Bunun için gençlik mücadelesi faşistler karşısında sürekli gelişme kaydetmiştir.

2 Demokratik Örgütlerle Güçbirliği Çalışmaları

Anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleyi tutarlı bir şekilde sürdürmek aynı zamanda, mevcut demokratik örgütlerle güçbirliği yapmaktan geçer. Biz emperyalizme ve faşizme karşı, demokratik platformdaki güçbirliğinden sürekli yana olduk ve bu yolda çalışmalar yaptık, çağrı toplantılarını gerçekleştirdik. Ama tam manasıyla gerçekleştiremeyiz. Bunda yukarılarda bahsettiğimiz eksikliklerimizin bu çalışmaya yansımaları olmuştur. Demokratik örgütlerle iyi ilişkiler kuramama rağmen bunun bir noktada kalması, o kuruluşların başını sıkı sıkıya zaman geçirdiğimiz yerler olması güçbirliğini engellemiştir. Bunun yanında en önemlisi demokratik örgütlerin yönetimindekilerin küçük burjuva olumsuz tavırları, gençliğe ilgiyi kalmalarıdır. Bu durum haliyle bizim tavırlarımızı da etkilemiştir. Demokratik örgütlerle asgari ilişkilerde faşizme ve emperyalizme karşı güçbirliği, anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin vazgeçilmez ve her zaman gündemde olan unsurudur. Fakat gerçek anlamda güç birliği siyasal çalışmayla ilgilidir.

Demokratik gençlik örgütlerinin verdikleri mücadelenin, halkın mücadelesiyle bütünlüğünün ve ona yardımcı olmasını anlamı, süpürsüz ki devrimci kadroların oluşturulması ve devrimci eğitimin yapılmasıdır. Aslında demokratik örgütlerin ne olduğu konusunda doğru bir düşünceye sahip olmamıza rağmen, gerek ideolojik belirsizliğimiz, güçlü bir taban çalışmasının yapılmaması, özellikle kadro çalışmalarının yapılmasında büyük engel olmuştur. Bu verdiğimiz mücadeleyi adeta boş çıkarmıştır. Bu konuya burada daha fazla değinmek istemiyoruz.

3 Kadro yaratılması çalışmalarının yapılması (eksiklikler)

Bilindiği gibi gençlik kesimi, 1973 seçimlerinden sonra dağınlık, örgütsüz ve en önemlisi örgütlü kadrolarından yoksundur. Yeni kadroların oluşması, bir mücadelenin eseri olacaktır. Gelişen mücadele ile beraber, yeni yeni kadroların çıkarılması, bunların devrimci eğitimin geçirilerek, devrimci mücadeleye kazandırılması demokratik örgütlerin görevleri arasındadır. Ama biz bunu geniş bir kitleye yayılan örgütlenmemizin olmaması, ideolojik çalışmaların yapılmaması, subjektif yetersizliğimiz yüzünden yerine getiremedik. Olan kadrolar daha çok pratik içinde kendiliğinden yetişti. İYÖKD'ün bu düşük örgütlenmesi, kadro yaratmaya yönelik çalışmaların yapılmaması, dar bir kadroyla yetinilmesini getirmiştir. Bu şekilde İYÖKD etrafında, görev verebilecek geniş bir kadro yoktu. Ve işler genellikle merkez kadro tarafından yerine getiriliyordu. Bu böyle bir hale gelmiştir ki herşeyin hesabı adeta yönetim kurulundan sorulmuştur. Böylece diyalektik bir bütünlük içinde, kadrolaşma ve asıl çalışmalar yapılamamış, kadrolaşmaya örgütlenmeyi engellemiş, örgütlenememe kadrolaşmayı gerçekleştirememiştir. İşte böylece kadro çalışmalarının ihmalî, demokratik kitle örgütü olma durumumuz sarsılmış, bugün İYÖKD'ün nüç durumda kalmasının büyük etkene olmuştur. Kadrolaşmanın diğer bir etkene, uzun zaman merkezi bir otoriteden yoksun kalınması, öğrencinin üçlü burjuva karakteri ve değişkenliği yeni gelen öğrencilerin merkezi otoriteyi tanıyamamalarıdır. Bu gençliğin belli ölçülerde disiplini uymasına karşın bugün örgütsüzlük vardır. Ama bir yandan da

örgütlenmek isteniliyor. Bu hem örgütlenmenin hem örgütsüzlüğün istenmesi gibi karmasık bir durum ortaya çıkmıştır. Böyle bir durum, İYÖKD'ün yukarıdan aşağıya örgütlenmesinde görülen aksaklıklar, subjektif yetersizlikler ve ideolojik belirsizlikle birleşince kadrosuzluk doğmuş, dağınlılık gene öğrenci kesimine egemen olmuştur.

Yapılan çalışmalarla İYÖKD'ün örgüt olarak kendisini kabul ettirmesine karşın kadro çalışmaları ihmal edilmiş ve örgüt bugün güç durumlarına düşmüştür. Bu çeşitli grupların rahatca ortadaki karıştırmasına olanak vermiştir. Aslında gençliğin olivarsı karşısında tutarlı bir mücadele vermesi, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde halkımızla dayanışma içinde olması, gençlik içinde kalıcı çalışmaların yapılması, ancak iyi bir demokratik kitle çalışması, kadro yaratılması yoluyla olabilir. Bizim bunu sağlayamadığımız bir gerçektir. Ama objektif koşulları ve sosyalist hareketin durumunu da gözden çıkarmak gerekir.

4 Devrimci eğitimin (taban çalışması) ihmal edilmesi:

Demokratik örgütler, geniş kitlelerin ve devrimci kadroların yetiştirilmesi için çalışması gereken okullardır. Onun için güçlü kadroların oluşması ancak teorik eğitimin geçer. Fakat görülebileceği gibi, bu çalışmayı ihmal ettığımız ortadadır. Meseleye bir bütün olarak bakıldığında, bu çalışmada eksik kalmıştır. 'Kitle Örgütlenmesi' uygun bir örgütlenmenin olmayışı, kitle eğitiminin yapılmasını da güçleştirmiştir. Çevremizde bulunan kadroların ille eğitimi ihmal edildi. Konulan eylemlerden yeterince yararlanamadık ve ortaya çıkan taze kadroları yetiştiremedik. Böylece genç öğrenci kesimlerine, akademik-demokratik mücadelenin halkın mücadelesiyle bütünlüğü, siyasal propaganda anlatılmadı. Bu çalışmalar daha çok bildirilerde kaldı. Genç kitlelere açılan konferanslar, seminerler, acık oturumlar gerçekleştirilmedi. Tabii bu durum örgütlenme durumumuza uygundu.

Gerçekleştirdiğimiz devrimci eğitim daha çok pratik içinde oldu. Si asi çalışmalara önem verildi. Gündemde olan faşizme karşı mücadele yolları arandı. Afislemeler v.s yapıldı. Hemen hemen her bildiriye yurt gerçekleri anlatıldı faşizm teşhir edildi. Genel anlamda yapılan bu çalışmaların, kadro çalışmalarının olmayışı, güçlü olmayan örgütlenme yüzünden yetersiz kaldığıda inkar edilemez. Ama İYÖKD daha çok siyasal çalışmalar yapmış, böylece gençlik mücadelesinde ilerleme bir ölçüye kadar gerçekleştirilmiştir.

Gençliğin durumuna genel olarak bir göz atarsak; bilinc düzeyi 12 mart dönemine kıyasla yüksektir. Daha doğrusu sosyalizm artık öğrenci kitlelerine yabancı değildir. Ama bunun yanında bilincî, örgütlü kadrolar yoktur ya da çok azdır. Bu durum revizyonizmin öğrenci kesimindeki gelişmesini hem engellemiş hem teşvik etmiştir. Bizim de, gerek Kıbrıs meselesinde aldığımız tavır, gerekse faşistlere karşı tutumumuz revizyonist grupçuların gelişmesini engellemişse; ideolojik ve kadro çalışmalarının yapılmaması, örgütü bugün teorik bir kesmeleşik içinde sokmuş, onun verdiği sancıyla yeni grupçuların ötesine fırsat vermiştir.

Devrimci eğitimin eksikliği konusunda değinmek istediğimiz diğer bir noktada geniş öğrenci kesiminde ihmal ettiğimiz eğitim ve devrimci çalışmadır. Bu durum, yurtları İYÖKD etrafında, küçük

da güçlü kadro kaynağı durumuna değil; günlük çalışmalara göre belirlenen bir politikanın kaynağı durumuna getirmiştir. Eksik olan bu çalışmamız İYÖKD'ün bugün üçsüzlüğünün bir etkene. (Ayrıca özel idareye bağlı yurtlarda çalışma yürütmeyişimizde bir başka hatamızdır. O yurtlarda faşistlere karşı verilen mücadelede destek sağlayamadık.) Diğer yandan sube çalışmalarının yapılması, okullarda güçlü bir taban çalışmasını gerçekleştirememiştir. Okul birimlerinde devrimci eğitim, akademik mücadele çok eksik kalmıştır. Kısacası bu durum, öğrenci kesiminde kitle bağlarının kurulmamasının, en küçük birimlere doğru örgütlenememenin doğal bir sonucu. Bu

Sonuç olarak devrimci eğitim ve kadrolaşma konusunda sunuları söyleyebiliriz: Demokratik kitle örgütlerinin, kitle çalışmalarının önemli iki işlevi olan, devrimci fikirlerin kitleler içerisinde yayılması ve devrimci kadroların ortaya çıkarılması, yeni taze unsurların ayıklanması ve ayrıca onların ideolojik eğitimi;

yanlış ve eksik bir örgütlenme, siyasal eylemlerin amacına ulaştırılıp, yararlanılamaması ve diğer objektif nedenlerden dolayı yerine getiremedik. Oysa demokratik örgütler, sınıf mücadelesinin ikincil görevlerini yani demokratik-akademik mücadeleyi yerine getirirken, birincil ana mücadeleye yardımcı olmalıydılar.

Ayrıca, demokratik örgütlerin, bizim gibi geri bırakılmış ülkelerde vereceği anti-faşist (anti-oligarsik) mücadele çok önemlidir. Çünkü, Türkiye, oligarsik bir yönetim altında olmasından dolayı, faşizm sürekli gündemdedir ve anti-faşist mücadele demokratik mücadeleden ayrı değildir.

5 Faşistlere karşı mücadele:

Dönemimiz, her zaman olduğu gibi yoğun faşist saldırıların olduğu bir dönem olmuştur. Oligarsinin besleme faşist örgütlere, halkın mücadelesini, gençlik hareketlerini kırmak için sürekli iş başında olmuştur. MHP ve ona bağlı faşist örgütlerin, kimi yerde nazizm, kimi yerde falanjinizm olarak adlandırılan faşizmin klasik taktiklerini uygulayarak saldırılar düzenlemesi karşısında tavırımız, genellikle "aktif savunma" içinde olmak, saldırılara karşı geniş kitle gösterileriyle karşı çıkmak ve faşistleri kitleler içinde teşhir ve tecrit etmek olmuştur. Böylece doğru bir politika tesbit edilmiştir. Ama bu mücadele içinde ikiye ayrılabileceğimiz eksikliklerimiz olmuştur. Ki bu noktaların yazının diğer bölümlerinde açıklanmış olmasıyla bütünlük arz etmektedir. Birincisi, faşistlere karşı mücadele verilirken, dar bir pratik içinde girilmiştir. Günülük mücadele sınırları içinde kapalıdır. Böylece asıl kalıcı, uzun vadeli, örgütlenme mücadelesi aksamıştır. Elbette bu durumun haklı nedenleri vardır. Fakat dağınkıllıkta, çalışmalarımızın yetersiz kalışında etkenler arasındadır. İkincisi, geniş öğrenci kesimlerinin anti-faşist olmasına, faşistlere karşı güçlü olmasına bir mücadele verilmesine rağmen, bu mücadele için kadroların çıkarılması, pratik içinde örgütlenmenin hızlandırılması başarılı olamamıştır. Ki bu durumda yukarılarda değindiğimiz eksiklerimizle bütünlük içindedir. Fakat pratik açıdan birtakım kadrolarında kazanıldığına inkar edilemez. Gerçi bu, programlı bir çalışmanın merkezi disiplinin, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde karar yaratmaya yönelik, örgütlü kazanç olmamıştır.

Faşistlere karşı en etkili mücadele, demokratik örgütün, en küçük birimlere kadar örgütlenmesi, kendi birim kadrolarını yaratması, geniş kitle eğitimlerinin yapılması, uzun ve kalıcı programlı çalışmaların pratiğe dökülmesiyle ancak mümkün olabilir.

C GENÇLİĞİN MERKEZİ BİRLİĞİNİ SAĞLAMAYA YONELİK CALIŞMALAR

Küçük birimlere inerek, yukarıya doğru merkezi birliği gerçekleştirmek ve giderek gençliğin tüm Türkiye capında birliğini sağlamak, en önemli ve uzun dönemli çalışmalarımızın bir ilkesi olmuştur. Gerçekten de gençliğin, Türkiye'de genel olarak dağınkı oluşu, böyle bir problemi, bütün gençlik örgütlerinin önüne en kısa zamanda çözmek için koymuştur. Bu perspektiften hareket ederek, İstanbul'da gençliğin kısa sürede örgütlenmesini ve birliğini sağlamak için, sube çalışmalarını gündeme getirdik. Bunun doğurduğu yanlış sonuçlara başta değinmiştik. Burada tekrara kaçmadan hemen söylemeliyiz ki bu gerçekleşmemiştir. Ama bu yolda adımlar atılmıştır.

Üte yandan, gençliğin, Türkiye capındaki dağınkıllığına son vermek için yapılan çalışmalara katkıda bulunmak için önemli adımlar atıldı. Uzun vadeli, programlı, bu çalışma da başarıya ulaşamamıştır. Kendi açımızdan, bunun eksikliklerinden biri, İstanbul içinde başarılı bir örgütlenme çalışmasını yerine getiremeyişimizdir. Bunun yanında diğer etkenleri şöyle sıralamak mümkündür :

12 Mart'tan sonra çıkarılan bir dizi yasayla legal olarak örgütlenmenin zorluğu, özel olarak, derneklerin karşısına çıkardığı sorunlar, birim şehirlerdeki örgütlenmenin eksik ve olgun bir hale gelmemesi ve en önemlisi oligarsinin baskısı, Türkiye capında federasyonlaşmanın gerçekleşmemesinin etkenleridir. İYÜKD, Türkiye capında merkezi örgütlenmenin kendisine verdiği sorumlulukla hareket etmesini bilmiştir. Yapılan çalışmalar, ileri bir sahaya ulaştırılmıştır. Fakat tehlikeli seven, oligarsik, yönetim kurulu hapse atması, gençliğin birliği meselesinde yardımcı olmayı amaçlayan İLERİ gazetesini kapatmıştır. Böylece, bu uzun vadeli çalışma, yarıda kalmıştır. Önümüzdeki dönem, acil olarak gençliğin, emperyalizme ve faşizme karşı, güçlü bir şekilde merkezi örgütlenmesinin gerçekleşeceği bir dönem olmalıdır. Tüm demokratik örgütlerin bu sorumluluk içinde hareket etmeleri gereklidir.

D ÖRGÜ İÇİNDE, SOSYALİST KADROLAR ARASINDA, REVİZYONİZME KARŞI TUTARLI BİR MÜCADELE VERİLMEMİŞTİR.

Demokratik gençlik örgütleri içinde, kadro yetiştirilmesi meselesine değinmiştik. Kuşkusuz bu revizyonist grupların yeni kılıflar altında gençlik kesiminde yayılma ve kafaaları bulandırma çalışmaları durmamıştır. Bu durumda gençliği revizyonist grupların etkisinden kurtarmak için ve birliği doğrultusunda, devrimci kadroların ideolojik eğitimini gerçekleştirmesi yolunda, demokratik örgütlerin, sosyalist kadrolar arasında, revizyonizme karşı mücadelesi kaçınılmazdır. Ama bu mücadeleyi sürdürürken, demokratik örgütlerin, kitle örgütleri olgusu gözden karılmamalı, örgüt, dar bir klik örgütü haline, devrimci gevezeliklerin yapıldığı bir kulüp haline getirilmemelidir.

Bizim, şimdiye kadar anlattığımız eksik örgütlenmenin doğal sonucu olarak böyle bir çalışmayı yerine getiremediğimiz bir gerçektir. Çeşitli gruplar halinde yaygara koparan revizyonistlere karşı mücadele kaale bile alınmadı. Bu bugünkü teorik keskesleşğin bir nedeni. Gerçekten de bölüclü grupların bölüclü çalışmaları, kitleler içinde teşhir edilmemiş, demokratik mücadele adına, revizyonist gruplar tecrit edilmiştir. Daıma bu konuda ilgisiz kalmıştır ve revizyonist gruplarda bildiklerini okumuşlardır. Gerçi verilen pratik mücadeleler bu grupların, gençlik içinde yayılmasını engellemişse de, başarılı bir çalışma olmamıştır. Gerçekten de ideolojik olarak mücadeleyi ihmalimiz, aynı zamanda kadro çalışmalarımızı da etkilemiştir. Zaten birbirinden ayrı düşünülmemeycek bir bütünlük içindedir. Bugün bu gerçekleştirememenin doğurduğu, 'üst düzeyde bölünme' maskele-ri içinde ortaya çıkan grupçuklar, gençlik içinde ortaya çıkan grupçuklar, gençlik içinde çabalamaktadırlar. Böylece demokratik örgütlerin görevleri bütünlük içinde yerine getirilememiş, bir yanlış diğer bir yanlış getirmiştir. Bunun yanında revizyonizme karşı pratik içinde bir mücadelenin yürütülmesi önemli yurt sorunları karşısında takındığımız doğru tavırlar da inkar edilmemelidir. Sonunda bu yanlışımız yüzünden örgüt çalışmalarında başarı sağlanamadı. Gençliğin mücadelesi sürekli bir gelişme göstermesine rağmen, gençliğin örgütsüzlüğü, dağınkıllığı, revizyonizme karşı kafa bulanıklılığı, gençlik içindein sökülüp atılmadı.

SONUÇ

İYÜKD mücadelesinden çıkaracağımız dersler, gençlik örgütlerinin bundan sonraki işlevlerinde önemlidir. Fakat bu yazı İYÜKD'ün tüm çalışmalarını, deneylerini nesnel koşulları içinde yerli yerine koymak açısından yetersizdir. Bunu çeşitli nedenlerden gerçekleştiremedik. Nitekim, tüm devrimci sosyalist kadroların ve İYÜKD üyelerinin görevi, İYÜKD mücadelesinin eleştirisini yaparak gerekli sonuçları çıkarmaktır. İYÜKD üyelerinin, örgütlerine sahip çıkarak, yanlışlarının düzeltmeleri, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi içinde yerini alması için her zamankinden çok çalışmaları, bir görevdir.

Şimdi kısaca, demokratik örgütlerin görevlerini, İYÜKD özeleştirisini ışığında şöyle özetleyebiliriz.

- En küçük birimlere kadar örgütlenerek gençliğin demokratik merkeziyetçilik ilkesi içinde, merkezileşmesi, tabanla merkez arasındaki birliği sağlamalıdır.
- Revizyonist gruplara karşı, tutarlı mücadele verilmek için gençliğin birliği gerçekleştirilmelidir.
- Geniş kitle çalışmaları yapılarak, kadro oluşturma yolu ihmal edilmemelidir, devrimci fikirlerle kitle eğitimi gerçekleştirilmeli, halkın sorunlarıyla gençliğin sorunlarının bütünlüğü anlatılmalıdır. Çeşitli kollar aracılığıyla kitle çalışmaları yapılmalıdır.
- Anti-emperyalist, anti-faşist mücadelede kararlılıkla sürdürülmeli, halkın mücadelesinde soyutla mamalıdır.
- Merkezi bir otorite sağlanmalı, bunun için yönetim kurulu kolektif bir ruh içinde, programlı, uzun vadeli çalışmalar yapılmalı, günlük mücadele içinde boğulma tehlikesi önlenmelidir.
- Demokratik platformda, faşizme ve emperyalizme karşı gücünü birleştirilmesini yapılmalı, sektörlü çalışmaları yapılmalı, sabırlı çalışma sürdürülmelidir. Ayrıca eylem içinde güc birliğinin sağlanması da gençliğin birliği ve mücadelesi açısından kaçınılmazlığı gözden uzak tutulmamalıdır.
- Faşistlere karşı, sektörlizme ve pasifizme kaymadan, etkin tutarlı bir aktif mücadele verilmelidir. İaşizme karşı mücadele Türkiye gibi ülkelerde her zaman gündemde olan ve

açıklama!

Corum Töb-Der subesinin, Amasya, Tokat, Yozgat illeri ile 23.5.1976 pazar günü anti-faşist gücünü toplantisı hakkında.

Corum Töb-Der şubesi bu dört ilin tüm demokratik derneklerine çağrıda bulunacağı yerde bir kaç dernek dışında kendi ideolojik görüşlerindeki dernekleri davet etti.

Toplantı başladığında, Sunurlu şubesi kendi bildirimlerini ve ilkelerini okudu. (Bildirinin oya sunulması istendi ki bu bir demokratik toplantıda bir usulsüzlüktür.)

Toplantı ve birliğin ana temeli sosyal-emperyalizm konusuna dökülmeye çalışıldı. Her dernek kendi dünya görüşünü koymaya çalıştı. Bu baylar, yukarıda da değindiğimiz gibi çoğunluğu kendi görüşlerinde olan kişiler vasıtasıyla toplantıda kendi görüşlerini açıklamaya çalışan arkadaşlarımızın konuşmalarını çeşitli küfürlerle sabote etmeye çalıştılar.

Bir yetkili şahıs, sırf sosyal-emperyalizmi kabullenmediğimiz için: "bunlar Sovyet sosyal-emperyalizminin Türkiye'deki uzantılarıdır" diyerek bir faşistin söyleyemeyeceği şeyleri söyledi.

Ayrıca oradakilerin bizlere yer yer "Moskof uşağı", "Baban Rusyadan mı geldi?", "Yeni Troçkistler" demelerinden öyle anlaşılıyor ki bu baylar kitlelerin sözün duyularından yararlanıklarını açık açık ortaya koydular.

Gecmisteki hareketlere "Troçkist", "Anarist" ve "Küçük-burjuva Maceracılığ" diyerek küfredenlerin bunun yanlışlığını koyan ve geçmiş bu şekilde küfredenleri devrimci saymadıklarını belirten arkadaşlara aynı şekilde küfürler yaptırıldılar.

Ayrıca toplantının esas amacı olan faşizm konusunu tartışırken sürekli faşizmi (açık-kurumsal olarak) arkadaşlar koymaya çalıştılar. (Oligarsik ile çakışması)

Baylar buna (sürekli faşizm) o kadar yüzeysel cevap verdiler ki bir yetkili ağız (kabul ediyoruz bu gün MC iktidarda, MC faşisttir. Fakat orta burjuva zincir partiside olan anti-faşist olan CHP iktidara gelince nasıl olur da faşizm vardır dersiniz) demistir.

Toplantı zaten bastan çarpılmıştı, toplantının bu şekilde tertiplenmesini biz gerçekten gülmüş bulduk. (Çünkü görüşleri aynı olanların zaten birlik olmaları gerekir. (Fakat böyle bir şey yoksa ona birşey diyemeyeceğiz.)

Biz toplantıda son olarak sunu getirdik: Sosyalizm ile emperyalizm arasındaki çelişme ile, sosyalizm ile revizyonizm arasındaki çelişmeyi aynı çelişmeler olarak görmüyor ve bu çelişmelerden aynı siyasi sonuçlar çıkartmıyoruz.

Biz devrimci ilkelerimizden taviz vermeden anti-faşist olan herkesle eylem birliğinde varız.

Osmancık İşçiler Derneği
Yozgat Halkevi

demokratik örgütlerin kaçınılmaz mücadelesidir. Şüphesiz ki faşizme karşı mücadele devrim meselesidir; ama bu demokratik örgütlerin bu mücadele içinde yer almayacağı demek değildir.

Dip Not: Bu öz elestiri "tek kitle örgütü" meselesi gündeme geldiğinde arkadaşlar tarafından yazılıp bize (son yönetime) verildi. Biz bu öz elestiriyi ve diğerlerini İYÜKD kapandıktan sonra yayınlamayı düşünüyorduk. Ve bunu öz elestiri sahibi arkadaşlara da ilettik. Fakat tek örgü meselesi 10 ay gibi bir süre süüyünce kılıp gerçekleşmediğinden bu yazıyı yayınlamadık.

Bunu fırsat bilen bir takım art niyetli gruplar güya bu öz elestiriyi katıldığımız için yayınlamadığımızı ve bizlere küfreden bir ön söze bu öz elestiriyi dağıttılar.

Bizim bu öz elestiriyi katılmama diye birşey olamaz, olsa dahi kendi yönetimimizin öz leştirisidir, kendilerini baylar. Ve bu yazıyı ancak şimdi yeni dernek kurulup eski derneğin varlığını yitirdiği bir ortamda yayınlamayı uygun bulduk.

Revizyonist Sendika Yöneticileri işçi sınıfının Politikasını Uygulayamaz.

● CBS İŞVERENİNİN LOKAVT KARARINI PROTESTO MİTINGİNDE, DEVRİMCİLERLE İŞÇİLER SARI SENDİKA YÖNETİCİLERİNİN ELİNDEN MİTING YÖNETİMİNİ ALDILAR

● DISK'E BAĞLI GIDA-İŞ YÖNETİCİLERİ SİZE YAPACAĞIZ MASRAF KARŞISINDA, BİZE YAPACAĞINIZ KATKI İŞE YARAMAZ" DİYEREK KULA'LI İŞÇİLERİ GERİ CEVİRDİ

KULA'LI İŞÇİLER.

Bizler Kula'lı firmın işçileriyiz. Çalıştığımız fabrikanın sahipleri bizi sigortasız ve 12 saat çalıştırdığı ve ayrıca bazı arkadaşlara kötü davrandığı için isimizi 30 Mayıs günü bıraktık.

Kula'da hiçbir sendika olmadığı bizimde bu konularda yeterli bilgimiz bulunmadığı için İzmir'de bulunan bir sendikaya başvurmayı düşündük. Patron yanlısı sarı sendikalar gideceğimize için DISK'e bağlı Gıda-İş'e başvurmayı düşündük. Devrimci olduğuna iddia eden bir sendikamızın bizlerle ilgilenmediğini sanıyorduk. Fakat orada umduğumuz şeyleri karşılaştık. Gıda-İş'te bize ilk önce kaç kişi olduğumuzu sordular. 7 kişi olduğumuzu öğrenince bizlere aynen şöyle dediler: "30-40 kişi olsaydı neyse ama sizin için yapacağımız masraf yanında sizin bize yapacağınız katkı bir işe yaramaz. Onun için siz başka sendikalara gidin."

Ve ayrıca içimizdeki genc işçi arkadaşlardan birine de: "Ben seni Manisa'dan tanıyorum. Sen öğrenci olaylarına da katılıyorsun" dedi.

Gıda-İş'ten ayrılırken onlara: "Biz kapıda tabelaya aldanıp geldik. Herseyi parayla öltükten sonra sizlerin patronlardan ne farkınız var ki" dedik.

Bizler sadece kendimiz için işi bırakmadık. Kula'daki tezgahlarda sigortasız ve 8 saatte fazla çalışan işçi kardeşlerimiz de örnek olmak istedik. Ama bu davranışımızda devrimci (!) Gıda-İş'i yanımızda göremedik.

Sözde ilerici ve devrimci olan iş yapmaya gelince ortalıkta görünmeyenleri unutmayacağız ve onların gerçek yüzlerini herkese açıklamak için cabalayacağız.

Yukarıda anlattığımız olaylar 1 Haziran salı günü öğleden sonra 2 yi çeyrek gece ile 3 arasında Gıda-İş İzmir şubesi bürosunda olmuştur. Merak ediyorum bu "beyler" nasıl bir cevap verecekler.

Gelecek günlerin işçilerin, köylülerin ve tüm çalışanların olacağına inancımızı tamdır.

Devrimci selamlar,

Kula'lı firmın işçileri

CBS MİTINGİ VE DİRENİŞİ.

Uzun bir süreden beri, İşveren ile CBS işçileri arasındaki anlaşmazlık, İşverenin lokavt uygulaması ile sonuçlanınca; eyleme geçen işçilerin haklı davalarında haklarını alıncaya kadar mücadele edecekleri, Türkiye Devrimci Hareketinin bir halkası olan CBS'deki mücadeleyi sonuna kadar yürütecekleri inancındayız.

İşçilerin kendi davalarına kendileri eğilmeleri, sarı sendikaların çirkef yüzlerini açığa çıkarmaları, faşizme karşı fiilli olarak eyleme katılmaları ve işçi sınıfının gücü ve bilinci ile cevap vermeleri, Türkiye devrimci hareketinin hızlı gelişmesinin bir örneğidir.

İşveren ile sendika arasındaki görüşmeler anlaşmazlıkla sonuçlanınca 6 gün içinde işçiler haklı olarak greve geçeceklerdi, ne varki bu 6 gün dolmadan 2 Haziranda işçiler fabrikalarında çalışmaya geldiklerinde, fabrikanın kapatıldığını ve işverenin kendi burjuva yasalarını da çiğneyerek 450 işçiyi toptan işten attığını, yani lokavt ilan ettiğini öğrendiler. Kendi haklarını almak ve CBS patronunun bu tutumunu kamu oyuna duyurmak için 450 işçi bir yumruk olup Petrol-İş sendikasını zorlayarak bir miting yaptılar.

Alibey köyünde 5 Haziran 1976 tarihinde Petrol-İş'e bağlı işyerlerindeki işçiler, Türk Demir Döküm işçilerinin, Boyasan (167 gündür Boyasan'da grev sürmektedir) işçilerinin ve çeşitli demokratik kuruluşların katıldığı, işçi sınıfının dayanışmasını ve CBS'deki uygulamanın yalnız CBS işçilerine değil, Türkiye devrimci hareketine yapılan uygulama olduğunu ve bunu protesto etmek için saat 11:00 sıralarında miting alanında toplandılar. Devrimci kuruluşların da desteklediği ve aktif olarak katıldığı mitingde miting alanındaki bir ağzından "İşçiler Sendika Yönetimine", "Sendika Ağalığına Son" sloganlarıyla sendikaların maskeleri düşürülmüştür. Ayrıca "Katil Oligarşi", "Tek Yol Devrim", "Bağımız Türkiye", "Kahrölsun Faşizm", "İşçiler Birleşin" gibi doğru devrimci ve faşizmi lanetleyen sloganlarla, ekonomik-demokratik mücadeleyi yönlendirenin siyasi mücadele olduğu gerçeğini dile getirdiler.

Bunun karşısında ne yapacağını sağıran sarı sendika yöneticileri, genellikle işçi sınıfının mücadelesini saptırmaya yönelik konuşmalar yaptılar. Hele bunlardan bir tanesi de Petrol-İş genel merkez tarafından gönderilen satılmış bir sendikacı çıkarcı işçi sınıfının ideolojisine küfredti; "İşçiler hiçbir ideoloji yanlısı olamaz", "Yıkıcı doktrinler(!) ve komünizme karşıyız". Ve CBS işçilerini desteklemeye gelen devrimcilerle işçileri birbirine düşürmek, kendisinin yapmak istediği provokasyonu devrimciler ve işçiler gelmeyince, işçileri devrimcilerden ayırmak için CBS işçilerini desteklemeye gelen devrimcilerle "Provokatörler" dedi. İşçi sınıfının ideolojisine ve onun şanlı mücadelesine küfreden, devrimcilerle satılan bu faşist sendikacı karşı hareketi geçen devrimciler kürsüye yürüdü. Burjuva ajanı faşist sendikacı konuşmasını kesmek zorunda kaldı. Gergin havayı yatıştırmak için kürsüye çıkan Petrol-İş sendikası İstanbul şubesi başkanı da olayı oldu bittiye getirmek ve devrimcilerin konuşma isteklerini reddederek miting dağıtmaya ve bitirmeye çalıştı.

İşçi sınıfının ideolojisinden ve mücadelesinden taviz vermeyen devrimciler işçilerin fiilen desteği ile bu duruma daha fazla göz yummayarak kürsüye işgal ettiler ve mikrofonu ele geçirdiler.

Ancak bu tavizsiz eylem verilirken, kürsüden kaçmaya çalışan sarı sendikaların yanında tavır alan o çok keskin ihtilalci (!) gecinen oportünistler de miting alanını terk ettiler.

Kitleye hakim olan devrimciler satılmış sendikacıların, oportünistlerin ortak tavırlarına rağmen miting devam etmiştir.

Mitingde işçi sınıfının, bu satılmış sarı sendikacılara karşı uyanık olmaları, yönetime gelmeleri ve sınıfsal mücadelelerini, tüm emekçi halkın kurtuluş mücadelesinin tavizsiz olarak verilmesi gerektiği anlatıldı.

ALPAGUT İŞÇİLERİ DEVRİMCİ GEÇMİŞLERİNİ UNUTMAYACAK.

TÜRKİYE'DE İLK DEFA İŞÇİLERİN ÖRNEK ELKOYMALARI EYLEMİNİ GERÇEKLEŞTİREN ALPAGUT İŞÇİLERİ, SARI SENDİKACILARIN SON OYUNLARINI DA BOSA ÇIKARTACAKTIR.

Birkaç yıl önce, "Alpagut Olayı" diye bilinen, Türkiye'de işçilerin ilk defa Üretim ele koyalmları ile sömürüye karşı koymaları sonucu, Türkiye devrimci hareketinde büyük yeri olan bir olay yaşanmıştır. Bugün, o hareketin liderlerinden olan Mehmet Kocatüfek başkanlığında bir grup kendini sarı sendikacılığın çarklarına kapmış, Türk-İş'e bağlı Maden-İş'in bölge yöneticiliğinde işçilerin ekonomik mücadelelerini satma durumu gelmiştir. Bu gelişimin doğal bir sonucu olarak işçilerde başlayan hoşnutsuzluğu, TKİ Alpagut Kömür İşletmesi Müdürü kullanarak işçileri MISK'e bağlatmak için çalışmaktadır. 28 Mayıs 1976 günü yapılan işçilerin çoğunluğu habersiz olduğu için kongreye, eski yönetime karşı çıkan başka bir grup sarı sendikacı; Maden-İş'in eski sekreteri olan Mustafa Kuru ve arkadaşları, yönetimi ele geçirdiler. Sarı sendi-

kaçılar arasındaki rekabet sonucu gelişen olaylarda, işçiler işletme müdürünü dövdüler. Müdür bu olaydan sorumlu gördüğü Çiftlik muhtarını dışarıdan getirttiği komandalara dövdürttü.

Bu gelişmeler karşısında bize mektup yollayan bir grup Alpagut işçisi, şöyle demektedirler; "İşveren bizi sarı sendikacılığa karşı olan mücadelemizi saptırarak yeni bir sarı sendikanın kucağına atmak istiyor. Buna karşı uyanık olmalıyız. Eğer gerçekten sarı sendikacıları alt etmemek istiyorsak, sendika ağalığına son vermek istiyorsak, Çorum Maden-İş'ten ayrılıp, devrimci bir sendikaya geçmeliyiz. Böylece "Gerçek" gazetesine verdikleri demete; Yeni sendikacılar olarak ne yapacağımızı? sorusunu "İşverene yardımcı olacağız, işletmeden solcuları temizleyeceğiz" diye cevaplarından kurtuluruz. Onlara soruyoruz, işverenler bu kadar iyi madem, sendikaya ne lüzum var. Kardeşler bütün oyunlara gelmeyip sarı sendikacılarla mücadele ederken mücadelemizi yulandan saptırmak isteyenlere karşı uyanık olalım."

Dünya ve Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesinde şehit düşen tüm proleter devrimciler adına saygı durusu yapıldı. Emperyalizme ve oligarşiye karşı "Kurtuluş Kadar Savaş" şiarında yılmadan mücadele edileceği şeklinde devrim andı okunarak, miting devrimciler tarafından son verilmiştir.

Devrimci marslar söyleyerek miting dağıldığında, işçiler sarı sendikacıları ve halkın sahte dostlarını iyi tanıyarak kurtuluş mücadelesini daha da kararlı bir şekilde sürdüreceklerini belirttiler.

Halkın Sesi revizyonistleri mitingdeki işçi sınıfına karşı tutumunu gizlemek için tahrifata başvuruyor.

"İşçi sınıfının hiçbir ideolojiye ihtiyacı yoktur, biz faşizme de sosyalizme de karşıyız, ülkücüyüz miliyetçiyiz" diyen faşist sendika ağalarını "Halkın Sesi"nde övüyor. Ve "faşistler işçi sınıfı adına konuşamaz" deyip kürsüye yürüyen ve işçi sınıfı adına konuşan, faşist sendikacılar teşhir eden devrimcileri karalamaya çalışıyor. Devrimcileri gerçeklerden habersiz ve yurtsız anti-faşist bir sendikacıyı boşuna tavır alması diyerek suçlamaya girişmektedir.

Ayrıca işçilerin tepkilerini kazandıran gibi yalanlarla "işçi sınıfı" ile ne kadar ilgili olduğunu bir kez daha gösterdiler. Oysa o anda işçilerin somut tavrı "biz zaten satılmışları tanıyoruz, hatta sizden önce bizim tavır almamız gerekirdi" diyorlardı.

MADEN-İŞ YÖNETİCİLERİ

DISK'E BAĞLI MADEN-İŞ YÖNETİCİLERİ HESAP VERECEKTİR,

Türkiye'de faşizmin günden güne yoğunlaştığı bu günlerde devrimci saflarda alabildiğine bir dağınıklık hüküm sürmektedir. İşçi sınıfının ideolojisine aykırı bir sürü akım ortalıkta kol geziyor. Bu karışık ortamdan faydalanıp bulanık suda balık avlamak isteyen ve önüne geleni keskin laflarla aldatmaya çalışan sözde devrimciler de türemiştir.

Bundan bir süre önce Gaziantep'te üyesi bulunduğum ve yönetim kurulunda da görevli olduğum Maden-İş sendikasının Gaziantep temsilcisinin satılmış yüzünü teşhir eden bir mektup devrimci bir dergide yayınlanması için gönderdim. Gaziantep temsilcisi olan Bozan Maden-İş yöneticilerine gidip bu eleştiriyi üzerine "Maocular bana saldırıyor, iftira ediyor" diye bir sürü keskin(!) devrimci lafla kendisini savunuyor. Amacı eleştiriyi bastırarak ve kendi çıkarlarını korumaktır.

Satılmış olarak gördüğümüz Bozan'ın bu davranışı kendi açısından doğrudur. Tabii ki kurduğu sahtekarlık düzenini bozdukmamak için kendisine yönelttilen eleştirileri yalan, iftira diyerek geçistirecek.

İşçi olarak bizim istediğimiz Maden-İş sendikasının bu meseleye eğilmesi ve araştırmaya girmesidir. Bozan gibi satılmışlar Maden-İş'in bünyesinde barınmamalı, barındırılmamalıdır.

Biz devrimci işçiler olarak devrimci Maden-İş sendikasının, işçi sınıfının öz mesleki kuruluşu olan bir sendikanın meseleye ciddi bir şekilde eğileceğine ve gerekeni yapacağına inanıyoruz. Gerekenin su olduğuna inanıyoruz. Bozan gibi satılmışların Maden-İş'in bünyesinden temizlenmesi. Yukarıda yazılanların somut örneklerinden biri de sudur: Sımel elektrik şantiyesinde işveren Ömer Üzkök işçilerle toplu sözleşmeyi sözlü olarak yapmak istiyordu. İşçiler adına patronla toplu sözleşme toplantılarına katılan Bozan'ın toplu sözleşme dönemi bitmeden, anlaşmaya daha varılmadan üç gece arka arkaya Kaleli Restoran'da patronla ikkili ziyafete oturduğu görülmüştür. Netice olarak da toplu sözleşme patronun istediği şekilde, yani sözlü olarak yapılmıştır. İşverene yapılan bu sözlü anlaşma bir yazı ile bildirilmiştir. Eski Çağdas Metal-İş, yeni Maden-İş bölge temsilciliğinde sira numarası ile mevcuttur. Biz Sımel işçi temsilcisi olarak bu işin üzerine gidilip Maden-İş gibi bir sendikaya güveni sarsan böyle kişilerin Maden-İş bünyesinden derhal temizlenmesini talep ederiz.

Ali Demir Muharrem Sarklı (Döküm İsc.) (Boya İsc.) Hasan Polatkan Osman Aksu (Sımel İşyeri temsilcileri)

tartışma

Tabii bu tahlil revizyonizmle burjuva ideolojisi özdeşleştirmek gibi bir diğer sakat görüşü daha içinde taşımaktadır. Revizyonizm burjuva görüşünün kendisi, doğrudan burjuva ideolojisi olarak ele alınarak revizyonistler burjuvazinin yerine konulmaktadır. (Anlatım ki revizyonist burjuvazi gibi terimler kullanıyorlar) Burada sınıflar analizi anlayışında ara sınıf ve tabakaları, ana sınıflarla özdeşleştirmek suretiyle ve yine iki ana ideolojiyi son tahlilde iki ana sınıf menfaatine olacak düşüncelerle özdeşleştirmek suretiyle, "iki'ci bir dünya görüşüne tehlikeli bir yaklaşım göstermektedirler. Neticede tüm sınıf mücadelesi anlayışını iki çizgi mücadelesine indirgeyecek bir aşırı bastırtıma, tüm dünyayı ak ve kara'ya böyeyen bir dünya görüşünün sasmaz bir delilidir.

Yukarıda kısaca incelediğimiz işletme yöneticilerinin ve teknokratların bir burjuva olma eğilimi taşıdıkları doğrudur. Buradan hareketle onlar burjuvazinin (burjuva sınıfının) yerine koymak mümkün olabilir mi? Revizyonizm işçi sınıfı içinde bir imtiyazlı tabaka'dan kaynaklanan (**), bir burjuva düşüncesi eğilimidir.

Buradan hareketle revizyonizm burjuva ideolojisi olarak görülebilir mi? Cevabı Lenin'e bırakalım: "Tabiiatta olsun toplumdaki bütün ayırım çizgilerinin itibarı ve dinamik olduğu her fenomenin belli koşullarda kendi karşısına dönüşebileceği marksist diyalektik temel kanunlarından biridir. Biri diğerine dönüşebilir diye [iki unsur] arasındaki ayırımı dikkate almayanlar ancak sofistlerdir." diyor Lenin. "Diyalektik çok kere -Yunan felsefesi tarihi buna örnektir- sofizme köprü olmuştur. Ne ki bizler yine de diyalektikçi olduğumuz için sofizme mücadelemizde genel olarak bütün dönüşümleri inkâr etmeyiz; sadece eldeki fenomeni somut durumunda ve gelişme süreci içinde tahlil ederiz." (Doğuda Ulusal Kurtuluş Savaşları, sh. 227)

Lenin'in sözlerinin "sosyal emperyalizm teori"lerinin felsefi karakteri hakkında aydınlık bir öğreticiliğe sahip olduğu kuşku götürmez şekilde ortada!

İkinci olarak kapitalist unsurların canlanması'nı getiren bu geriye dönüş sürecinin kapitalizme geçişle sonuçlanması mümkündür fakat mutlak değildir. Sürecin mantıklı seyri izlemesi durumunda "anonim şirket mülkiyeti" şeklindeki özel mülkiyetin yeniden insansını ve kapitalizmin egemenliğinin ortaya çıkması mümkündür. (Fakat tersine yeniden ileriyi doğru bir gelişmeye yönelmesi de pekala mümkündür.) (***) Hemen işaret etmek gerekir ki artık böyle bir durumda revizyonizm, revizyonizm olmaktan çıkar. Geriye dönüş süreci, geriye dönüş süreci olmaktan çıkar. İşletme yöneticileri ve teknokratlar bir tabaka olmaktan çıkar. Kapitalizm ve burjuvazi'nin sınırsız egemenliği gündeme gelir.

Üçüncü olarak ise böyle bir gelişme ancak ve ancak bir niteliksel değişim ile mümkündür, kapitalist unsurların canlanması şeklindeki nicel

birikimler böyle bir değişimi kendi başına sağlamaya yetmez. Bu niteliksel değişiminin siddet dayanan bir karşı devrimle gerçekleşmesi zorunludur. İşçi sınıfının iktisadi ve siyasi kazanılmış haklarının revizyonizmin yarattığı ortam içerisinde gelişen ve canlanan burjuva unsurlar tarafından tamamen fethedilmesi ve işçi ve emekçi yığınlarının kapitalist sömürüsünün yeniden inşası, işte bu keskin dönemec anı, işçi ve emekçi yığınlarının dolaysız dirençlerinin en yüksek noktalara ulaşacağı, ve dolaysız patlamaların kaçınılmaz olduğu bir andır.

Ve siddet, en özgün ifadesiyle siddet gündemdedir. Niteliksel değişikliklerin sadece nitelik birikimleriyle oluşabileceği görüşü, toplumların gelişmesinin diyalektik materyalist kavranışının bu en kaba inkarı "sosyal emperyalizm teorileri"nin Marksizme ters düşükleri sayısız durumlardan sadece bir tanesidir.

"Bugün Sovyetler Birliği'nde revizyonizmin egemenliği dünya devriminin önünde duran en büyük engeldir." derken ne kastediliyor? Aynı şekilde ÇKP'nin konumu için ne deniyor?

Hemen söylemeliyiz ki burada kastedilen Sovyetlerin bir karşı-devrimci güç olarak dünya devriminin engeli olduğu söyleniyor. (Revizyonizmle sosyalizm arasındaki çelişmeyi, sosyalizmle emperyalizm arasındaki çelişmeden farklı türden bir çelişme olarak kabul ettiğimizi daha önce defalarca yazdık.) Sovyetler Birliği'nin dünyada uzun yıllar sosyalist sistemin öncüsü olması ve dünyadaki tüm sosyalist güçler üzerinde etkin olması, revizyonizmin dünya çapında etkin bir güç olarak dünya devrimini engelleyen bas faktör haline gelmesine yol açmaktadır. Bu gerçek ülkemiz devrimi açısından yarattığı sonuçlarıyla bugün gözle görünür bir şekilde ortadadır.

ÇKP'nin temsil ettiği sapa belki ulusal kurtuluş savaşları karşısındaki tavırlarıyla daha çarpıcı bir olumsuzluğu göz önüne getiriyor.

Sovyetler Birliği'ndeki revizyonizm ve yarattığı sonuçların tespiti konusu bizim ÇKP tarafından bugün savunulan görüşler karşısındaki ayrılığımızın başlangıç noktası olmaktadır. Bu tespitle birlikte ÇKP görüşleri bir tespit yapılarak yapılan hataların derinleştirilmesiyle çok önemli boyutlara ulaşmaktadır. Onların bugün sürdürdükleri üçüncü dünya siyaseti Sovyetlerin savduğu "Kapitalist Olmayan Yol" tezlerinin çok acık bir uygulamasıdır.

Onlar Sovyetler Birliği ile aralarındaki ayırım noktalarını çıkış noktası yaparak, reaksiyoner karakteri çok acık bir şekilde görülen bir siyasi çizgi oluşturmışlardır. Bir tek örnek ele alalım : 1960 da Sovyetlerin Çin'deki tüm teknisyenlerini geri çekerek çok önemli sanayi yatırımlarının insansı'nı engellemeleri sonucunda "kendi gücüne güven" siyase-

tini ortaya atmışlardır. Reaksiyoner bir tutumun ortaya çıktığı bu görüşler ancak milliyetçi bir öz taşımaktadır. Bu milliyetçi tavır burada kalmamakta, bütün Çin siyasetine yansımaktadır. (Ülkemizdeki ÇKP taraflısı fraksiyonların; ordunun silahlanması, milli savunmanın güclendirilmesi, dördüncü ordunun Sovyetler Birliği'ne yükümlü olması gibi siyasetlerini hatırlamak yeter!)

Yine anti-sovyet olan her akımda desteklenecek birşeyler bulunması onları dünyadaki tüm gerici akımlara tehlikeli bir şekilde yaklaştırmakta ve ÇKP siyasetlerinin niteliği açısından çarpıcı bir örnek oluşturmaktadır. Ayrıca ÇKP yanlısı eğilimler de ülkemizdeki devrimci mücadele karşısında olumsuz ve gerici bir rol oynamaktadır.

Ancak unutmamak gerekir ki hem dünya çapında hem de ülkemiz açısından sovyetler revizyonizmi hakını sapa eğilimini temsil ediyor. Bu diğer taraftan tercihi için bir sebep olamayacağı gibi onun tehlikesiz bir sapa olarak görülmesine de yol açamaz.

Deniyor ki "Bir üçüncü yol yoktur. Ya bir tarafı tutacaksınız, ya da diğer tarafı. Ya bizden olacaksınız, ya da onlardan." Biz buna karşılık her iki tarafın da eninde sonunda ya bizden yana, ya da burjuvaziden yana (ya devrimden yana, ya karşı-devrimden yana) olacağını söylüyoruz. Sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, herçizgiyi bu nihai tercih noktasıyla karşı karşıya bırakacaktır

(*) Şimdi, bazıları "sözü bu kadar doluşturmakta" (†) bir mana bulamayacak ve "bütün bir sosyalizm döneminde politik üst yapının belirleyiciliğini" söylemeyi her şeyi çözmeye yeterli görecektir. "Mademki politik üst yapı belirleyici, ve revizyonizm iktidara geçti ve de revizyonizm zaten burjuva ideolojisi o halde, burjuvazi iktidara geçiş, kapitalizm geri gelmiştir." Bu türden dogmacı kafa yapılarının devrim sorunları karşısında getirebilecekleri hiçbir şey yoktur.

Sayısız alıntılar içinde güncel sorunlara çözümler getiren cümleleri boş yere arayıp duracak bunu yaparken tekrar tekrar ezberledikleri alıntılarını bile anlamlarını göremeyecek bir "şaşkın"lığın içinde, dönüp duracaklardır.

(**) Bu noktada da "revizyonizm burjuvaziden kaynaklanır" diyerek bu konuyu çarpıtmak -tadırlar.

(***) Böyle bir gelişmeyi bir kültür ihtilalinin sağlanması peલાala mümkündür.

Son İYÖKD Yönetiminin Özeleştirisi

SAYFA 13'DEN DEVAM.

Gerçi geçmiş yönetimlere nazaran kesinlikle bağımsız siyasetimizin savunmaya başladığı birçok sağ unsurun (görünüşte bizden olmasın -na rağmen) tespit edip tasfiye edilmesine rağmen yeterli olmadığı kanaatindeyiz.

Bugün yine eski taktiklerle karşı karşıyayız. En az İYÖKD'ün bir yıllık pratiğinde yer almış arkadaşlar hatırlarlar; "İYÖKD anti-demokratikliği, muhalefete özgürlük", "biz gençliğin birliğini istiyoruz, onlar ise fraksiyoncu" yaygınlıklarının ortalığı kırıp geçirdiği dönemleri.

Aynı oyun değişik bir görünümde bugün yine karşımızdadır. Taktik aynıdır, sadece slogan değişiktir.

İşçi sınıfı partisinin olmadığı bu ortamda, dağınıklık ve disiplinsizliğin küçük burjuva tabakaları üzerinde yarattığı karamsarlıktan faydalanıp kendi oportünist örgütlenme anlayışlarını haklı çıkarmak, ona sempati toplamak için "disiplin istiyoruz" sloganlarıyla çıkılıyor.

Ve şunu kesinlikle unutmamalıyız, bir kişinin laflarını ne olursa olsun sosyal olaylar karşısındaki tavırları onun siyasetini belirler. Bu bizi oportünizmden ve revizyonizmden ayırd eden önemli kistastarlardan biridir.

Aslında bu meseleyi önemsemek gerekir kanaatindeyiz. Ama şimdiye kadar hep bu "küçümseme" tavrımız yüzünden çok şey kaybettik. Onun için en ufak bir sapağa dahi aman vermemeliyiz. Halkımıza karşı sekter olmak istemiyorsak, oportünizme ve revizyonizme karşı mücadelede kararlı olmalıyız. Bizim bu kararlılığımız değişik tandanslı oportünistler tarafından sekterlikle suçlanabilir. Aslında bu bizim oportünizmle ve revizyonizmle uzlaşmazlığımızı gösterir, sekterlik değildir. Asgari ilkelere taviz vermemek sekterlikse "sekter" olmaya da razıyız.

Son söz; Geçmiş yönetimlerin ve bizim tüm hatalarına ve eksikliklerine rağmen anti-emperyalist, anti-faşist gençlik hareketi yönlendirildi.

Hatalarımız ve sevaplarımız bütün içerisinde değerlendirilmeli-somut koşullar göz önüne alınmalıdır.

Somut koşullardan soyutlama yapıp, değerlendirmeye girişsek idealizme düşeriz. Bir çar. da herşeyi karalamak kolay olur.

Bizim kendi değerlendirmemiz şöyle: Yeteneklerimiz ölçüsünde oligarşinin hergün artan saldırısı karşısında görevlerimizi yaptığımız inancındayız.

Devrimci gençliğin Türkiye çapında örgütlenmesine dört elle sarılacağız.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE OLİGARŞİK DİKTA YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVİRCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ

HÜSEYİN CEVAHİR'İN ANISI ŞİMDİ BİR ANIT GİBİ.

1971 yılı Haziran ayı 12 Mart açık faşist diktatörlüğünün karanlığının ülkemizin ve emekçi yoksul halkımızın üzerine ağır ağır çökmeye başladığı bir dönemdi...

1 Haziran günü, Kartal Maltepe'de iki devrimcinin bir evde ordu ve polis birliklerince kuşatıldığı öğrenildi.

Ertesi gün evde teslim olmayarak direnen devrimcilerin MAHİR ÇAYAN ve HÜSEYİN CEVAHİR olduğu haberi dalga dalga tüm ülkeye yayıldı. Ve 1 Haziranda duyuldu ki "CEVAHİR eve yapılan baskında vurularak öldürülmüş, MAHİR ağır yaralı olarak ele geçmişti."

Şimdi bir ANIT GIBİ ölümünün 5. yılında ülkemizdeki tüm devrimciler tarafından saygıyla anılan HÜSEYİN CEVAHİR Tunceli'de Kürt bir ana babanın çocuğu olarak dünyaya geldi. Gençliğinin ilk yıllarından itibaren sosyalist düşünceyi benimseyerek kendisini Kürt ve Türk halklarının davasına adadı.

Mütevazı, sade bir hayat, inanç, fedakârlık ve kararlılık dolu bir mücadele çizgisi sürdürdü. Bir ara bir dönem SBF Öğrenci Derneği Başkanlığı yaptı. Sosyalist hareket içindeki ideolojik mücadele içinde aktif bir şekilde yer alan CEVAHİR, eski ve yeni oportünizme karşı (TIP ve PDA) mücadele etti. Bu arada yazdığı bazı yazılar, AYDINLIK Sosyalist Dergi'de yayınlandı. Ama o hiç bir zaman bir laf ebeşi, sözde teorisyen olmaya heveslenmedi. Teoriyi devrim yapmak için okudu ve öğrendi...

DEV-GENÇ'in çok yönlü mücadelesinin içinde, her yerde CEVAHİR'in bir mücadele anısı vardır...

İŞTE bu örnek hayat, bir örnek sonla noktalandı. Onun ki ölümlerinin en güzeliydi kısacası!

HALKININ KURTULUŞU ve ÜLKESİNİN BAĞIMSIZLIĞI İÇİN BÜTÜN HAYATINI ADAYAN, HALKI İÇİN YAŞAYAN, HALKI İÇİN SAVAŞAN ve HALKI İÇİN ÖLEN CEVAHİR'İN ANISI ŞİMDİ BİR ANIT GİBİ YUKSELİYOR...

ŞANLI 15/16 HAZİRAN DİRENİŞİ.

NASIRLI ELİNDE BİR GURZ GIBI KINI
GÜNEŞ TEPEİNDE KIZIL BİR SINI
SAĞIR BEYİNLERE AYAK SESİNİ
PASLI ÇİVİ GIBI ÇAKTI YURUDU

O günler bir çıkış günleridir. Eskilerin "kuvveden file..." dedikleri. Kadıköy bölgesinden Kartal'a, Eyüp'ten Topkapı'ya, Taksim'den Beşiktaş'a doğru... İzmit'ten İstanbul'a doğru caddeleri dolduran sıkıl yumruklar, bilenmiş öfkeler ve nasırlı ellerin, işçi sınıfının yürüyüşü... İşçi düşmanı kanunu, daha doğmadan felç eden mücadele.

O günler gözleri çakmak, bilekleri gürz, beyinleri şimşek olanların günüdür, işçi sınıfının günüdür. 15/16 Haziran günleri işçi sınıfının "ben varım" dediği günlerdir.

İKTİDARLA TÜRK-İŞ'İN İTTİFAKI

Oligarşi ağır bir bunalım yaşıyordu. Bu bunalım gün be gün derinleşiyor, devlüasyonun eşliğine gelmişti. Bunalımdan çıkışın yükü her zaman olduğu gibi işçi sınıfının tüm emekçi halkın sırtına yüklenmeliydi. Öte yandan Türk-İş'te telâş içindeydi. Tabanın yükselen tepkisini durdurmak imkânsızlaşıyordu.

İşe bu iki başlı tehlikenin önlenmesi için iktidarla Türk-İş'in ittifakı tekrar gündeme geliyordu; AP milletvekili ve Türk-İş'in eğitim sekreteri Kaya Özdemir devrimci sendikaları ortadan kaldıracak olan kanun teklifinin kahramanı olarak ortaya çıkıyordu.

Kurulan tezgâh işleyecek, kanun parlamentodan geçecek, ilerici-devrimci sendikalar silinecek ve boş meydana at oynatılacaktı. Sömürü, soygun ve zulüm de bu dikensiz gül bahçesinde sürdürülecekti. Fakat tutmadı bu rüya; zor oyunu bozdu. Halk düşmanları suçüstü yakalanmışlardı 15/16 Haziran'ın soluğunda, işçi sınıfının bu şanlı direnişinde.

DİRENİŞE DİSK YÖNETİCİLERİ İHANET ETTİLER

Direnış öncesinde direniş boyunca ve sonrasında devrimcilerin tavrı, DİSK yöneticilerinin tavrı neydi? Eylem büyük ölçüde kendiliğinden bir gelişme göstermişti ama o zamanki devrimcilerin bu eyleme hiç mi katkıları olmamıştı? DİSK yöneticilerinin katkısı neydi?

Direnışten günlerce önce DEV-GENÇ militanları gerek kendi aralarında gerekse her fabrikadan gelen birer işçi temsilcisi ile yaptıkları toplantılarda direnişin hedeflerini ve propaganda faaliyetlerini yoğunlaştırdılar. Türk-İş'e bağlı DİSK'e bağlı demeden tüm işçilerle omuz omuza çalıştılar. Bütün bu çalışmalar sürdürülürken DİSK yöneticileri ile de ilişkilerini devam ettiriyorlardı.

14 Haziran gecesi DEV-GENÇ yöneticileri ile DİSK yöneticileri Maden-İş sendikasında bir toplantı düzenlediler. Devrimcilerin tüm uyarılarına rağmen DİSK yöneticileri toplantının tutanaklarını banda kaydetmekte ısrar ettiler. Devrimciler bu ısrarın nedenini birkaç gün sonra anlayacaklardı.

15/16 Haziran günlerinde çiğ gibi büyüyen işçi sınıfı, ön saflardaki DEV-GENÇ militanları ile birlikte önderinde engel tanımıyordu. DİSK yöneticileri artık eylemin tüm inisiyatifini kaybetmişlerdi. Zaten DİSK'in örgütlenme anlayışıyla—ki bu anlayış onların işçi sınıfı bilimini reddeden revizyonist ideolojilerinden kaynaklanmaktadır—bir kitle eyleminin yönlendirilmesi olanak dışıydı. 15 Haziran gecesi DİSK yöneticileri görevlerini (!) ifa ettiler. Türkiye Radyolan DİSK yöneticilerinin şu çağrısını yayınıyordu bütönlüklerinde; "işçilerin arasına ajanlar sızmıştır..." ve 14 Haziran gecesi yapılan toplantının tutanaklarını—bu tutanaklar daha sonra 12 Mart döneminde sıkıyönetim mahkemelerinde devrimcilere karşı delil olarak kullanılmıştır.—polise teslim ediyorlar. DİSK yöneticileri artık hakim sınıflarla kolkola, direnişteki işçilere şöyle seslenmeye başlıyorlar; "onlar (DEV-GENÇ üyeleri) komünistler aranızda sızdılar".

SIKIYÖNETİMİN İLANI! HAPİSHANEDE DEVRİMCİLERLE İŞÇİLERİN KAYNAŞMASI

Oyları derhal yürürlüğe konan sıkıyönetim izledi. Zulüm, baskı, sesleri kısma ve gerçekleri yasaklama bunu kovaladı. İstanbul ve çevresindeki işçilerle Anadolu'da kalan işçilerin irtibatı kesilmiş ve tüm Türkiye'de bir terör yaratılmaya girişilmişti. DEV-GENÇ yine işçilerle omuz omuza kavgasını sürdürüyordu. Ankara'da basılan afişler, bildiriler İstanbul duvarlarını süslüyor, hapishanelerdeki militanlar DİSK yöneticilerinin tersine işçilerle beraber, onlarla omuz omuza tüm güçlükleri göğüsliyorlardı. Ankara ve diğer merkezlerde yapılan kitle eylemleri İstanbul'daki yoğun baskıyı sarsıyordu.

BUGÜN DE BURJUVAZİ AYNI OYUNU YENİ BİR KILIFLA ORTAYA ÇIKARDI

Şimdi de aynı amaçlara, işçilerin elinden kazanılmış hakları alınmak istenmektedir. İşçeri seviyesindeki toplu iş sözleşmesi yapma hakkı alınmak istenmekte, sözleşmeler iş kolu seviyesine çekilmek istenmektedir. Böylece işçilerin söz ve karar sahibi olmaya başladıkları kendi öz sınıf sendikalarının kurulmaya, gelişmeye başlayan akımını durdurmak istemektedirler. Giderek tek ve mecburi sendikacılık istekleri belirlemekte ve yukarıdaki aşığıya faşist sendikacılık tezgâhlanmak istenmektedir.

İşte bu saldırılar karşısında tüm işçilerin uyanık olması, örgütlenmesini ve dayanışmasını artırarak gelecek günlerde açığa çıkacak olan faşist mecburi sendikacılık tezgâhına karşı aktif direnişe hazır olması gerekmektedir.